

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 86 / IV legislatura / Cinquè període

Dimecres, 20 d'abril de 1994

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 49

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a les deu del matí i catorze minuts.

Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de llei de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments de Catalunya (Reg. 11975) (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: *consellera de Governació (p. 4565).*

Esmenes a la totalitat

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *Sr. Benach (ERC). Tot seguit, n'anuncia la retirada (p. 4568).*

Esmena del G. Socialista (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *Sr. Corbacho (S). Tot seguit, n'anuncia la retirada (p. 4570).*

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *Sr. Gimeno (IC) (p. 4571).*

La consellera de Governació (p. 4574) i el Sr. Gimeno (IC) (p. 4574) intervenen per contradiccions.

Torn en contra: Sr. Orriols (CiU) (p. 4574).

Posició del G. P. Popular: Sr. Ros (P) (p.4575).

Votació: *rebutjada per 6 vots a favor, 62 en contra i 28 abstencions* (p. 4577).

Declaració de condemna de l'atemptat del dia 18 d'abril

El president manifesta el rebuig de la cambra per l'últim atemptat terrorista (p. 4577).

Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de llei de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments de Catalunya (Continuació.)

Article 1

Esmena del G. Socialista (núm. 4, de modificació)

Torn a favor: Sr. Corbacho (S), juntament amb les esmenes núms. 7, 11, 19 i 22, Tot seguit, retira l'esmena núm. 4 (p. 4577).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 5, de modificació)

Torn a favor: Sr. Gimeno (IC), juntament amb les esmenes núms. 10, 13, 17, 21, 25 i 27 (p. 4578).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 6, d'addició i de modificació)

Torn a favor: Sr. Benach (ERC), juntament amb les esmenes núms. 14, 16, 23 i 28 (p. 4579).

Article 2

Article 3

Esmena del G. Socialista (núm. 7, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 4).

Apartat 1

Esmenes del G. P. Popular (núms. 8, d'addició, i 9, de modificació)

Torn a favor: Sr. Ros (P), juntament amb les esmenes núms. 15, 24 i 26. Alhora, anuncia la retirada de les esmenes núms. 12, 18, 20, 35, 37, 60, 178 i 192 (p. 4579).

Torn en contra conjunt: Sr. Gavín (CiU) (p. 4580).

Apartat 3

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 10, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 5).

Addició d'un nou article

Esmena del G. Socialista (núm. 11, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Article 4

Article 5

Esmena del G. P. Popular (núm. 12, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 8).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 13, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 5).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 14, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Esmena del G. P. Popular (núm. 15, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 8).

Article 6

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 16, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 17, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 5).

Esmena del G. P. Popular (núm. 18, de modificació i de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 8).

Esmena del G. Socialista (núm. 19, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Article 7

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 20, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 8).

SUMARI (3)

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 21, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 5).

Articles 8 i 9

Article 10

Esmena del G. Socialista (núm. 22, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 23, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Esmena del G. P. Popular (núm. 24, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 8).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 25, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 5).

Apartat 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 26, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 8).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 27, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 5).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 28, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Addició d'un nou títol

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 29, d'addició)

Torn a favor: Sr. Gimeno (IC), juntament amb les esmenes núms. 30 a 33, 164, 193 i 197 (p. 4581).

Torn en contra: Sr. Gavín (CiU) (p. 4582).

Addició de nous articles

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 30 a 33, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 29).

Votació de l'esmena núm. 11: *rebutjada per 23 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció* (p. 4583).

Votació de les esmenes núms. 7 i 22: *rebutjades per 20 vots a favor, 54 en contra i 2 abstencions* (p. 4583).

Votació de les esmenes núms. 17, 19 i 27: *rebutjades per 6 vot a favor, 55 en contra i 17 abstencions* (p. 4583).

Votació de les esmenes núms. 10 i 13: *rebutjades per 22 vots a favor, 55 en contra i 2 abstencions* (p. 4584).

Votació de l'esmena núm. 30: *rebutjada per 24 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció* (p. 4584).

Votació de l'esmena núm. 32: *rebutjada per 9 vots a favor, 56 en contra i 15 abstencions* (p. 4584).

Votació de les esmenes núms. 5, 21, 25, 29, 31 i 33: *rebutjades per 24 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció* (p. 4584).

Votació de l'esmena núm. 23: *rebutjada per 25 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció* (p. 4584).

Votació de les esmenes núms. 6, 16 i 28: *rebutjades per 6 vots a favor, 56 en contra i 21 abstencions* (p. 4584).

Votació de les esmenes núms. 21 i 23: *rebutjades per 25 vots a favor, 58 en contra i 3 abstencions* (p. 4584).

Votació de les esmenes núms. 8 i 9: *rebutjades per 7 vots a favor, 58 en contra i 21 abstencions* (p. 4584).

Votació de l'esmena núm. 15: *rebutjada per 3 vots a favor, 59 en contra i 25 abstencions* (p. 4584).

Votació de l'esmena núm. 26: *rebutjada per 21 vots a favor, 59 en contra i 7 abstencions* (p. 4584).

Votació de l'esmena núm. 24: *rebutjada per 27 vots a favor, 60 en contra i 3 abstencions* (p. 4584).

Text del Dictamen

Votació dels articles 2, 4, 8 i 9: *aprovats per unanimitat* (p. 4584).

Votació de l'article 6: *aprovat per 63 vots a favor, 3 en contra i 25 abstencions* (p. 4585).

Votació de l'article 7: *aprovat per 64 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions* (p. 4585).

Votació dels articles 1, 3 5 i 10: *aprovats per 60 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions* (p. 4585).

Article 11

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 34, d'addició)

El Sr. Gimeno (IC) n'anuncia el decaïment. Alhora, anuncia la retirada de les esmenes núms. 45, 93 i 94 i fa el torn a favor de les esmenes núms. 40, 59, 62, 67, 72, 80, 90, 97, 100, 103, 105, 108, 109, 111, 114, 115, 116, 118, 119 i 121 (p. 4585).

Article 12

Article 13

Lletra b)

Esmena del G. P. Popular (núm. 35, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 8).

Addició d'una nova lletra

Esmena del G. P. Popular (núm. 36, d'addició)

Torn a favor: Sr. Ros (P), juntament amb les esmenes núms. 38, 44, 47, 49, 51, 53, 55, 57, 70, 74, 76, 81, 84, 86, 89, 96 i 102 (p. 4586).

Addició d'una nova lletra

Esmena del G. P. Popular (núm. 37, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 8).

Lletra h)

Esmena del G. P. Popular (núm. 38, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 36).

Lletra i)

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 39, de supressió)

Torn a favor: Sr. Benach (ERC), juntament amb les esmenes núms. 58, 61, 66, 78, 87, 91, 92, 99, 104, 107, 110, 113, 117 i 120. Alhora, anuncia la retirada de l'esmena núm. 42 (p. 4588).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 40, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 34).

Esmena del G. Socialista (núm. 41, d'addició)

Torn a favor: Sr. Corbacho (S), juntament amb les esmenes núms. 41, 43, 46, 48, 50, 52, 54, 56, 63, 64, 65, 68, 69, 71, 73, 75, 77, 79, 82, 83, 88, 95, 98, 101, 106, 112, 122 i 123. Alhora, anuncia la retirada de l'esmena núm. 85 (p. 4589).

Torn en contra conjunt: Sr. Gavín (CiU) (p. 4591).

Article 14

Addició de nous articles

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 42, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 39).

Esmena del G. Socialista (núm. 43, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 41).

Esmena del G. P. Popular (núm. 44, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 36).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 45, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 34).

Article 15

Esmena del G. Socialista (núm. 46, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 41).

Esmena del G. P. Popular (núm. 47, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 36).

Article 16

Apartat 1

Lletra a)

Esmena del G. Socialista (núm. 48, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 41).

Esmena del G. P. Popular (núm. 49, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 36).

Lletra b)

SUMARI (5)

Esmena del G. Socialista (núm. 50, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 41).

Esmena del G. P. Popular (núm. 51, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 36).

Lletra c)

Esmena del G. Socialista (núm. 52, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 41).

Esmena del G. P. Popular (núm. 53, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 36).

Lletra d)

Esmena del G. Socialista (núm. 54, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 41).

Esmena del G. P. Popular (núm. 55, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 36).

Article 17

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 56, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 41).

Esmena del G. P. Popular (núm. 57, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 36).

Apartat 4

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 58, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 39).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 59, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 34).

Esmena del G. P. Popular (núm. 60, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 8).

Apartat 5

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 61, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 39).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 62, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 34).

Esmena del G. Socialista (núm. 63, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 41).

Apartat 6

Esmena del G. Socialista (núm. 64, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 41).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. Socialista (núm. 65, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 41).

Article 18

Apartat 3

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 66, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 39).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 67, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 34).

Esmena del G. Socialista (núm. 68, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 41).

Article 19

Esmena del G. Socialista (núm. 69, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 41).

Article 20

Article 21

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 70, d'addició i de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 36).
Esmena del G. Socialista (núm. 71, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 41).

Article 22

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 72, de supressió)
Debatuda abans (esmena núm. 34).
Esmena del G. Socialista (núm. 73, de supressió)
Debatuda abans (esmena núm. 41).
Esmena del G. P. Popular (núm. 74, de supressió)
Debatuda abans (esmena núm. 36).

Article 23

Esmena del G. Socialista (núm. 75, de supressió)
Debatuda abans (esmena núm. 41).
Esmena del G. P. Popular (núm. 76, de supressió)
Debatuda abans (esmena núm. 36).
Esmena del G. Socialista (núm. 77, de supressió)
Debatuda abans (esmena núm. 41).

Article 24

Article 25

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 78, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 39).
Esmena del G. Socialista (núm. 79, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 41).
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 80, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 34).

Articles 26 i 27

Article 28

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 81, de modificació)
Debatuda abans (esmena núm. 36).
Esmena del G. Socialista (núm. 82, de modificació)
Debatuda abans (esmena núm. 41).

Article 29

Article 30

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 83, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 41).
Esmena del G. P. Popular (núm. 84, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 36).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. Socialista (núm. 85, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 41).
Esmena del G. P. Popular (núm. 86, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 36).

Article 31

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 87, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 39).
Esmena del G. Socialista (núm. 88, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 41).
Esmena del G. P. Popular (núm. 89, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 36).
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 90, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 34).

Addició d'un nou article

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 91, d'addició)

SUMARI (7)

Debatuda abans (esmena núm. 39).

Articles 32 a 36

Article 37

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 92, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 39).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 93, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 34).

Article 38

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 94, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 34).

Apartat 1

Lletra f)

Esmena del G. Socialista (núm. 95, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 41).

Esmena del G. P. Popular (núm. 96, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 36).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 97, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 34).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. Socialista (núm. 98, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 41).

Article 39

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 99, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 39).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 100, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 34).

Esmena del G. Socialista (núm. 101, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 41).

Esmena del G. P. Popular (núm. 102, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 36).

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 103, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 34).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 104, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 39).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 105, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 34).

Article 40

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 106, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 41).

Article 41

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 107, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 39).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 108, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 34).

Article 42

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 109, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 34).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 110, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 39).

Lletra h)

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 111, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 34).

Addició d'una nova lletra

Esmena del G. Socialista (núm. 112, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 41).

Article 43

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 113, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 39).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 114, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 34).

Lletra a)

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 115, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 34).

Lletra b)

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 116, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 34).

Article 44

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 117, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 39).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 118, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 34).

Lletra b)

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 119, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 34).

Article 45

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 120, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 39).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 121, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 34).

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 122, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 41).

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 123, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 41).

Votació de les esmenes: rebutjades per 31 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció (p. 4593).

Text del Dictamen

Votació dels articles 11, 12, 14, 20, 24, 26, 27, 29 i 32 a 36: aprovats per unanimitat (p. 4593).

Votació de l'article 13: aprovat per 55 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions (p. 4593).

Votació de l'article 15: aprovat per 62 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions (p. 4593).

Votació de l'article 16: aprovat per 62 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions (p. 4593).

Votació de l'article 17: aprovat per 56 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions (p. 4593).

Votació de l'article 18: aprovat per 57 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions (p. 4593).

Votació de l'article 19: aprovat per 64 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions (p. 4593).

Votació de l'article 21: aprovat per 64 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions (p. 4594).

Votació de l'article 22: aprovat per 57 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions (p. 4594).

Votació de l'article 23: aprovat per 64 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions (p. 4594).

Votació de l'article 25: aprovat per 58 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions (p. 4594).

Votació de l'article 30: aprovat per 58 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions (p. 4594).

Votació de l'article 31: aprovat per 58 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions (p. 4594).

Votació de l'article 37: aprovat per 61 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions (p. 4594).

Votació de l'article 38: aprovat per 58 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions (p. 4594).

Votació de l'article 39: aprovat per 58 vots a favor, cap en contra i 36 abstencions (p. 4594).

Votació de l'article 40: aprovat per 66 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions (p. 4594).

Votació de l'article 41: aprovat per 81 vots a favor, cap en contra i 13 abstencions (p. 4594).

Votació de l'article 42: aprovat per 86 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions (p. 4594).

Votació de l'article 43: *aprobat per 86 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions (p. 4594).*

Votació de l'article 44: *aprobat per 87 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions (p. 4594).*

Votació de l'article 45: *aprobat per 62 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions (p. 4594).*

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i nou minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts.

Article 46

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 124, d'addició i de supressió)

Torn a favor: Sr. Gimeno (IC), juntament amb les esmenes núms. 126, 130, 132, 133, 137, 144, 155, 157, 161, 183 i 199 (p. 4594).

Article 47

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 125, de supressió)

Torn a favor: Sr. Corbacho (S), juntament amb les esmenes núms. 129, 131, 135, 139, 142, 153, 156, 159 i 163 (p. 4596).

Apartat 3

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 126, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 124).

Esmena del G. P. Popular (núm. 127, de supressió)

Torn a favor: Sr. Ros (P), juntament amb les esmenes núms. 136, 140, 143, 154, 158 i 160 (p. 4597).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 128, de supressió)

Torn a favor: Sr. Benach (ERC), juntament amb les esmenes núms. 134, 138, 141 i 162 (p. 4598). @s1 = *Esmena del G. Socialista (núm. 129, de supressió)*

Debatuda abans (esmena núm. 125).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 130, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 124).

Esmena del G. Socialista (núm. 131, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 124).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 132, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 124).

Apartat 4

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 133, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 124).

Apartat 5

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 134, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 128).

Esmena del G. Socialista (núm. 135, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 125).

Esmena del G. P. Popular (núm. 136, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 127).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 137, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 124).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 138, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 128).

Esmena del G. Socialista (núm. 139, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 125).

Esmena del G. P. Popular (núm. 140, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 127).

Article 48

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 141, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 128).

Esmena del G. Socialista (núm. 142, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 125).

Esmena del G. P. Popular (núm. 143, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 127).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 144, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 124).

Torn en contra conjunt: Sr. Orriols (CiU). Tot seguit, presenta una esmena transaccional a les esmenes núms. 134 a 140 (p. 4599).

La secretària primera en llegeix el text (p. 4601).

El Sr. Guitart i Domènech (S) intervé per una qüestió d'ordre (p. 4601).

Votació de les esmenes 124 a 133, 141 a 144 i 153 a 163: rebutjades per 28 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció (p. 4601).

Article 49

Text del Dictamen

Votació de l'esmena transaccional a les esmenes núms. 134 a 140 i dels articles 49, 59 a 62, 66, 67 i 69 a 78: aprovada per unanimitat (p. 4601).

Text del Dictamen

Votació de l'article 46: aprovat per 54 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions (p. 4601).

Votació de l'article 47: aprovat per 54 vots a favor, 27 en contra i cap abstenció (p. 4601).

Votació de l'article 48: aprovat per 74 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions (p. 4601).

Votació de l'article 58: aprovat per 54 vots a favor, 27 en contra i cap abstenció (p. 4601).

Votació de l'article 63: aprovat per 54 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions (p. 4601).

Votació de l'article 64: aprovat per 54 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions (p. 4601).

Votació de l'article 68: aprovat per 54 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions (p. 4601).

Articles 50 a 52

Article 53

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 145, de modificació)

Torn a favor: Sr. Corbacho (S). Tot seguit, n'anuncia la retirada (p. 4601).

Torn en contra: Sr. Gavín (CiU). Tot seguit, presenta una esmena transaccional a les esmenes núms. 145 i 146 (p. 4602).

Esmena del G. P. Popular (núm. 146, de modificació)

El Sr. Ros (P) n'anuncia la retirada (p. 4602).

Article 54

Article 55

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 147, de modificació)

Torn a favor: Sr. Corbacho (S). Tot seguit, n'anuncia la retirada (p. 4602).

Torn en contra: Sr. Gavín (CiU). Tot seguit, presenta una esmena transaccional a les esmenes núms. 147 a 150 (p. 4602).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 148, de modificació)

Torn a favor: Sr. Benach (ERC). Tot seguit, n'anuncia la retirada (p. 4602).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 149, de modificació)

Torn a favor: Sr. Gimeno (IC). Tot seguit, n'anuncia la retirada, juntament amb la de l'esmena núm. 151 (p. 4602).

Esmena del G. P. Popular (núm. 150, d'addició)

El Sr. Ros (P) n'anuncia la retirada (p. 4602).

Apartat 3

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 151, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 149).

Article 56

Article 57

Esmena del G. Socialista (núm. 152, de modificació)

El Sr. Corbacho (S) n'anuncia el decàim (p. 4602).

La secretària primera llegeix el text de les dues esmenes transaccionals (p. 4602).

Text del Dictamen

Votació de l'esmena transaccional a les esmenes núms. 145 i 146, de l'esmena transaccional a les esmenes núms. 147 a 150 i dels articles 50 a 57: aprovats per unanimitat (p. 4603).

El Sr. Guitart i Domènech (S) intervé per una qüestió d'ordre (p. 4603).

Article 58

Lletra c)

Esmena del G. Socialista (núm. 153, de supressió)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 125).

Esmena del G. P. Popular (núm. 154, de supressió)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 127).

Lletra d)

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 155, de supressió)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 124).

Esmena del G. Socialista (núm. 156, d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 125).

Articles 59 a 62

Article 63

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 157, de supressió)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 124).

Esmena del G. P. Popular (núm. 158, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 127).

Esmena del G. Socialista (núm. 159, d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 125).

Article 64

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 160, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 127).

Article 65 a 67

Article 68

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 161, d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 124).

Addició de nous articles

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 162, d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 128).

Esmena del G. Socialista (núm. 163, d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 125).

Articles 69 a 78

Disposicions addicionals

Primera

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 164, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 29).

Segona a Quarta

Cinquena

Esmena del G. P. Popular (núm. 165, de modificació)

El Sr. Ros (P) n'anuncia la retirada (p. 4603).

Addició de noves disposicions addicionals

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 166, d'addició)

Torn a favor: Sr. Benach (ERC), juntament amb les esmenes núms. 172 i 185 (p. 4603).

Disposicions transitòries

Primera

Esmena del G. Socialista (núm. 167, de modificació)

Torn a favor: Sr. Corbacho (S), juntament amb l'esmena núm. 177. Tot seguit, anuncia la retirada de les esmenes núms. 173 i 184 i el decaïment de l'esmena núm. 179 (p. 4604).

Encapçalament

Esmena del G. P. Popular (núm. 168, de supressió)

Torn a favor: Sr. Ros (P), juntament amb les esmenes núms. 169 a 171, 174, 195, 196 i 198 (p. 4604).

Lletres a) a d)

Esmena del G. P. Popular (núm. 169, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 168).

Lletra e)

Esmena del G. P. Popular (núm. 170, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 168).

Lletra f)

Esmena del G. P. Popular (núm. 171, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 168).

Addició de noves lletres

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 172, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 166).

Segona

Esmena del G. Socialista (núm. 173, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 167).

Esmena del G. P. Popular (núm. 174, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 168).

Addició de noves disposicions transitòries

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 175 i 176, d'addició)

Torn a favor: Sr. Gimeno (IC), juntament amb les esmenes núms. 180 a 182, 186 i 187 (p. 4604).

Tercera

Esmena del G. Socialista (núm. 177, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 167) i *retirada després* (esmena núm. 188)

Esmena del G. P. Popular (núm. 178, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 8).

Addició d'una nova disposició transitòria

Esmena del G. Socialista (núm. 179, d'addició)

Decaiguda abans (esmena núm. 167).

Quarta

Cinquena

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 180, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 175).

Sisena

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 181, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 175).

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 182, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 175).

Setena

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 183, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 124).

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 184, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 167).

Vuitena

Addició de noves disposicions transitòries

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 185, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 166).

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 186 i 187, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 175).

Disposició derogatòria

Esmena del G. Socialista (núm. 188, d'addició)

El Sr. Corbacho (S) la dona per defensada, juntament amb l'esmena núm. 189. Tot seguit, anuncia la retirada de les esmenes núms. 177, 188, 189, 190, 191, 194 i 200 (p. 4605).

Disposició final

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. Socialista (núm. 189, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 178) i retirada (esmena núm. 188).

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 190, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 188).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. Socialista (núm. 191, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 188).

Exposició de motius

Paràgraf novè

Esmena del G. P. Popular (núm. 192, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 8).

Paràgraf tretzè

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 193, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 29).

Paràgraf dissetè

Esmena del G. Socialista (núm. 194, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 188).

Esmena del G. P. Popular (núm. 195, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 168).

Paràgraf vintè

Esmena del G. P. Popular (núm. 196, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 168).

Paràgraf vint-i-unè

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 197, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 29).

Paràgraf vint-i-tresè

Esmena del G. P. Popular (núm. 198, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 168).

Paràgraf vint-i-quatrè

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 199, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 124).

Títol de la llei

Esmena del G. Socialista (núm. 200, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 188).

Torn en contra conjunt: Sr. Orriols (CiU). Tot seguit, presenta una esmena transaccional a l'esmena núm. 167 i una esmena transaccional a les esmenes núms. 183 i 184 (p. 4605).

La secretària primera llegeix el text de les esmenes transaccionals (p. 4606).

Votació de les esmenes transaccionals: aprovades per unanimitat (p. 4606).

Votació de les esmenes núms. 164 a 166, 168 a 172, 174 a 178, 180 a 182, 185 a 193 i 195 a 199: rebutjades per 30 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció (p. 4606).

Text del Dictamen

Votació de les disposicions addicionals segona, tercera, quarta i cinquena i de les disposicions transitòries quarta i vuitena: aprovades per unanimitat (p. 4606).

Votació de la disposició addicional primera: aprovada per 57 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions (p. 4606).

Votació de la disposició transitòria primera: aprovada per 57 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions (p. 4606).

Votació de la disposició transitòria segona: aprovada per 58 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions (p. 4606).

Votació de la disposició transitòria tercera: aprovada per unanimitat (p. 4606).

Votació de la disposició transitòria cinquena: aprovada per 86 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions (p. 4606).

Votació de la disposició transitòria sisena: *aprovada per 81 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions* (p. 4606).

Votació de l'apartat 3 de la disposició transitòria setena: *aprobat per unanimitat* (p. 4607).

Votació dels apartats 1 i 2 de la disposició transitòria setena: *aprovat per 58 vots a favor, 33 en contra i cap abstenció* (p. 4607).

Votació de la disposició derogatòria: *aprovada per unanimitat* (p. 4607).

Votació de la disposició final i l'exposició de motius: *aprovades per 81 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions* (p. 4607).

Votació del títol i dels títols de la Llei: *aprovat per 88 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions* (p. 4607).

Explicació de vot: Sr. Gimeno (IC) (p. 4607), Sr. Corbacho (S) (p. 4607) i Sr. Benach (ERC) (p. 4608).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els incendis forestals a Catalunya (Reg. 18053) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Portabella (ERC) (p. 4608).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els incendis forestals a Catalunya (Reg. 180180) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Manuel Nadal (S) (p. 4610).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els incendis forestals produïts a diferents comarques de Catalunya (Reg. 18200) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Curto i Casadó (P) (p. 4612).

Resposta conjunta: consellera de Governació (p. 4614) i conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 4618).

Rèplica: Sr. Portabella (ERC) (p. 4620).

La consellera de Governació intervé per al·lusions (p. 4621) i el Sr. Portabella (ERC) li respon (p. 4621).

Rèpliques (continuació): Sr. Manuel Nadal (S) (p. 4621) i Sr. Curto i Casadó (P) (p. 4622).

Contrarèplica conjunta: consellera (p. 4623) i conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 4625).

El Sr. Portabella (ERC) intervé per contradiccions (p. 4626).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'ordenació dels serveis de salut pública de Catalunya (Reg. 16593) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sra. Utgés (S) (p. 4626).

Resposta: conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 4627).

Rèplica: Sra. Utgés (S) (p. 4628).

Contrarèplica: conseller (p. 4629).

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i set minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 49.1

La sessió s'obre a les deu del matí i catorze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Vintró.

Al banc del Govern seuen la consellera de Governació i els consellers de Sanitat i Seguretat Social i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Ordre del dia

1. Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de llei de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments de Catalunya (Reg. 11975).

2. Interpellació al Consell Executiu sobre els incendis forestals de Catalunya (Reg. 18053).

3. Interpellació al Consell Executiu sobre els incendis forestals a Catalunya (Reg. 18180).

4. Interpellació al Consell Executiu sobre els incendis forestals produïts a diferents comarques de Catalunya (Reg. 18200).

5. Interpellació al Consell Executiu sobre l'ordenació dels serveis de salut pública de Catalunya (Reg. 16593).

6. Interpellació al Consell Executiu sobre la formació ocupacional (Reg. 15320).

7. Interpellació al Consell Executiu sobre els moviments associatius (Reg. 17052).

8. Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la reforma educativa en els centres de secundària (Reg. 17116).

9. Interpellació al Consell Executiu sobre el funcionament del mercat de treball (Reg. 17410).

10. Interpellació al Consell Executiu sobre el turisme social (Reg. 17411).

11. Interpellació al Consell Executiu sobre la contaminació atmosfèrica a Catalunya (Reg. 15667).

12. Interpellació al Consell Executiu sobre l'impuls autòmic i l'increment de l'autogovern (Reg. 15942).

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el comerç interior a Catalunya (Reg. 17956).

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la crisi del comerç a Catalunya (Reg. 17903).

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els residus industrials (Reg. 17919).

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'elaboració dels currículums educatius en l'ensenyament primari (Reg. 17921).

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la projecció exterior de la cultura catalana (Reg. 15666), presentada pel diputat Sr. Ignasi Riera i Gasiot, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 17918).

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els parcs recreatius (Reg. 17922).

– Preguntes.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per a ser contestades oralment en el Ple, i també els noms de les senyores diputades i els senyors diputats que les han formulat. Aquesta llista ja ha estat repartida entre les senyores diputades i els senyors diputats, per la qual cosa la presidència prega que se l'eximeixi de la seva lectura. S'anuncia que les preguntes seran substanciades a les deu hores de demà, dia 21 d'abril.

**Projecte de llei de regulació dels
serveis de prevenció i extinció
d'incendis i de salvaments de Catalunya**

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de llei de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments de Catalunya. La Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa de la Llei? *(Pausa.)* Doncs, té la paraula l'honorable consellera senyora Maria Eugènia Cuenca.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ (Maria Eugènia Cuenca i Valero): Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, comparec davant de tots vostès, en nom del Govern, per presentar-los el que espero que amb un ampli suport esdevindrà la Llei de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments de Catalunya.

Es tracta d'una llei complexa –l'han pogut..., han tingut ocasió de comprovar-ho els diputats que més directament han participat en el seu debat–, una llei complexa, dic, pel seu objecte, que ha requerit o va requerir un considerable esforç per part del Departament i del Govern de la Generalitat en l'elaboració, i també per part d'aquesta cambra, donat que ha estat durant tres mesos primer a ponència i després en comissió per arribar al Dictamen que avui estem debatent.

Crec que recullo, senyores i senyors diputats, l'opinió de la majoria dels ponents d'aquesta Llei, dels diferents grups, si en destaco la voluntat conjunta, des del començament, de voler arribar a acords. Així, en tres mesos de debat –com deia abans– previs a la consideració del text, avui, al Ple de la cambra s'han transaccionat, o bé per retirada o bé per acceptació, quasi la meitat de les esmenes dels diferents grups, i en altres –com deia abans–, en uns casos s'han acceptat, s'ha utilitzat fins i tot el text d'una transaccional presentada per altres grups i en ocasions s'han retirat perquè la transaccional que s'oferia pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió recollia i donava satisfacció al contingut de les seves esmenes.

Voldria, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats, en nom del Govern, agrair a tots els diputats l'esforç

d'entesa esmerçat fins ara i que confio que es mantingui en aquest tram final del debat que avui estem tenint en aquesta sessió plenària.

Fruit d'aquestes aportacions de tots els grups de la cambra, inclòs evidentment el que dóna suport a la majoria, que crec que ha fet una gran tasca de flexibilitat en l'acceptació de les esmenes; fruit —com deia— ha estat la modificació i la millora —per què no dir-ho?— en la regulació d'alguns aspectes a partir del projecte inicial presentat, dels quals —n'hi ha molt més, perquè he dit que la mitjana d'esmenes acceptades sobrepassa el 43%— voldria destacar-ne alguns.

S'han introduït moltes esmenes professionals, presentades pels diferents sindicats i vehiculades a través dels diferents grups parlamentaris; un altre aspecte seria sobre els bombers voluntaris, sobre els quals s'ha arribat, segons m'han informat, a un consens total; regulació de la segona activitat dels bombers professionals; règim disciplinari, i el paper dels municipis de col·laboració amb el servei de prevenció i extinció d'incendis.

Hi ha, no obstant —perquè, si no, hauria dit que s'han assumit el cent per cent de les esmenes—, jo crec que inevitablement, alguns punts en els quals no s'ha pogut arribar a un acord unànim. Fonamentalment ha estat en allò que fa referència a la regulació que fa el títol segon del Projecte de llei: la forma d'accés a les diferents escales i categories i el règim estatutari del Cos de Bombers de la Generalitat. Però això no ha estat perquè, fins i tot en aquest títol, hagi faltat l'esforç de tots els grups parlamentaris. De fet, eren esmenes que era impossible de trobar una transaccional per a totes elles perquè les dels diferents grups eren contradictòries entre si o, en tot cas i en alguns casos, en tot cas, no coincidents. Aquesta diversitat i no-coincidència i fins i tot contradicció en la forma de regulació és lògica i legítima i respon, per altra banda, a la mateixa diversitat dels parlamentaris o dels grups parlamentaris d'aquesta cambra. Però, en tot cas, ha d'entendre que no es podia arribar a una transaccional que recollís la posició de tots els grups parlamentaris i la del Govern.

Però, en qualsevol cas, el fet que no hàgim arribat al 100%, doncs, crec que no podem desmerèixer l'acord base que existeix entre tots els grups aquí representats sobre la necessitat i jo crec que la bondat d'aquesta iniciativa legislativa del Govern.

Senyores i senyors diputats, permetin-me que recordi que des de l'any 1982 el Govern de la Generalitat va assumir la transferència dels serveis de prevenció i extinció d'incendis de les diputacions de Barcelona i Girona i, fins avui, s'ha produït una aglutinació molt ràpida, i jo diria que espontània gairebé, dels cossos de bombers municipals i provincials. Uns i uns altres s'han adonat dels avantatges d'aquesta concentració en el servei, tant pel que fa a l'eficàcia tècnica en la resolució dels incendis com pel que fa a la racionalització dels costos que suposa una unitat de comandament operatiu. Avui el panorama a Catalunya es concreta en cent quarantatres parcs de bombers funcionant regularment i quinze parcs més d'estiu, que funcionen amb acords de diversa naturalesa

entre els respectius ajuntaments, a més de les situacions singulars, de què vull fer esment, als parcs de Tarragona, Reus i Lleida, on els bombers, totalment o parcialment, encara són funcionaris municipals si bé estan sota el comandament únic operatiu dels Bombers de la Generalitat.

D'altra banda i pel que fa al col·lectiu humà d'ençà l'any 1982, el col·lectiu humà està integrat per 1.474 bombers professionals i 1.700 bombers voluntaris. Quan, fa catorze anys, es va crear la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis, l'objectiu del Govern era endegar la transició de l'esquema atomitzat anterior cap a un sistema integrat com el d'avui, amb la finalitat, precisament, d'assolir una coordinació operativa a tot el llarg i ample del territori català. Crec —i després en tindrem ocasió en el debat posterior a aquest Projecte de llei— que una anàlisi desapassionada d'aquest procés ens ha dut a reconèixer que l'actuació del Govern de la Generalitat ha estat en aquest àmbit ben reeixida. Ara, doncs, s'ha aconseguit aquest sistema integrat i, verificada l'experiència del seu funcionament, calia, doncs, regular mitjançant llei els serveis de prevenció i extinció d'incendis i el col·lectiu que els porta a terme.

Permetin-me que destaquï alguns dels aspectes més innovadors d'aquest Projecte, que per si mateix ja ho és, atès que és el primer projecte de regulació que es fa en una autonomia a l'Estat espanyol; dic que permetin-me que esmenti alguns dels aspectes més innovadors.

A l'article 3, el Projecte estableix l'obligació dels ciutadans de col·laborar tant personalment com materialment amb els serveis de prevenció i extinció d'incendis a requeriment de les autoritats competents. Aquest deure de col·laboració es complementa amb la prescripció establerta a la Llei, al Projecte de llei encara, per tal que els poders públics puguin dur a terme campanyes formatives i divulgatives dirigides a sensibilitzar els ciutadans de Catalunya i, en especial, el conjunt de la comunitat educativa.

El títol II, que regula el Cos de Bombers de la Generalitat, respon a la necessitat que els bombers de la Generalitat es regeixin per una normativa específica, pròpia i adequada a les tasques que realitzen, i també es refereix als drets i deures inherents a les funcions que els són pròpies, d'una banda. I, per altra banda, la conveniència —i, per això, d'aquí també el Projecte de llei— de la seva estructuració jerarquitzada en quatre escales —superior, executiva, tècnica i bàsica— que, evidentment, al seu temps també es divideixen en diverses categories.

Una altra innovació del títol II que també vull destacar és la regulació de la mobilitat dels funcionaris dels ens locals que vulguin accedir al Cos de Bombers de la Generalitat.

Amb referència al títol tercer, que regula els serveis municipals de prevenció i extinció d'incendis, no cal dir que l'objecte de la Llei no és regular el cossos de bombers municipals que encara queden, sinó establir els mecanismes de relació entre els ajuntaments i la Generalitat a fi d'agilitar i solucionar les dificultats detectades en els parcs actuals. Aquesta regulació, que els asseguro que està feta des del més estricte respecte de l'autonomia municipal i a les com-

petències que en aquesta matèria la Llei de bases de règim local de l'Estat i la mateixa Llei municipal i de règim local de Catalunya els atribueix, recull en el seu article 48 el dret dels alcaldes a ser informats del desplegament dels bombers de la Generalitat i de les seves actuacions dins del seu terme municipal. D'altra banda, també ofereix als municipis assessorament del Departament de Governació en matèries relatives a les funcions, activitats i mitjans tècnics operatius dels bombers locals.

A la vista d'esmenes presentades per alguns grups, feia entendre que la redacció de l'article 48 i tot allò que regula les relacions amb els ajuntaments podria semblar una intromissió; per això he volgut recordar que s'ha fet des del més estricte respecte a l'autonomia municipal i a les competències que, per tant, tenen els municipis i que els donen les lleis a les quals hem fet referència.

Avui encara el portaveu del Grup de Convergència i Unió està treballant en unes transaccions per millorar, si cap, jo crec que millorar no hauria estat necessari, però sí per donar satisfacció, doncs, a recels o segurament a llacunes que els diferents grups parlamentaris de l'oposició han pensat que tenia aquesta redacció. Espero, doncs, que amb aquest treball d'esmenes transaccionals es pugui arribar, doncs, a aclarir i a millorar, si cap, el text que estem debatent.

Voldria un moment, també, esmentar i referir-me al títol IV, referit als bombers voluntaris. Aquesta regulació sobre els bombers voluntaris és cert que en el text inicial estava certament dispersa i que per aportació de tots els grups, de tots vostès, ha merescut un títol nou de la Llei, aportació que els agraeixo perquè crec que millora, des d'un punt de vista de tècnica jurídica, millora, doncs, la sistematització del Projecte de Llei. Aquesta regulació respon a la voluntat del Govern de reconèixer –la voluntat del Govern i, pels que hem estat al debat, dels diferents grups parlamentaris– el gran ajut que el col·lectiu de bombers voluntaris dona a determinades zones del territori de Catalunya. Amb aquesta Llei es reconeix als bombers voluntaris, perquè així ho han volgut el Govern i tots els grups parlamentaris, el dret a rebre formació a l'Escola de Bombers de Catalunya; a ser distingits i recompensats en la forma amb què reglamentàriament es determinarà, donat que tota la reglamentació, d'acord amb la Llei, es remet a un desenvolupament posterior; a gaudir també d'una assegurança per cobrir els accidents que es puguin produir en acte de servei, i a la defensa jurídica de les causes que eventualment puguin seguir-se contra ells com a conseqüència de les accions dutes a terme en l'exercici de les seves funcions.

Era necessari donar el marc jurídic –i en això hem coincidit amb els diferents grups de la cambra–, era necessari donar un marc jurídic, que serà complementat reglamentàriament, a aquest col·lectiu de bombers voluntaris que ha contribuït de manera molt significativa a preservar la protecció de la natura, de la collectivitat i dels béns, principalment en zones rurals i amb poca densitat de població. Això, evidentment, sense cap menysteniment de la tasca importantís-

sima dels bombers professionals. Em plau especialment, doncs, reconèixer i exposar aquí la voluntat i sobretot el reconeixement i, alhora, gratitud del Govern, i sobretot que això sigui compartit per tots els membres d'aquesta cambra. I per tant, doncs, em congratulo de pensar que aquest títol de bombers voluntaris tingui un consens jo diria que absolut.

Una altra innovació d'aquesta Llei és la regulació dels bombers d'empresa, que estableix que el Departament de Governació és el que determinarà les condicions de formació i de perícia que se'ls ha d'exigir, i correspon a l'Escola de Bombers l'expedició del certificat, de l'acreditació o de l'habilitació acreditativa de la condició de bomber d'empresa.

La regulació que la Llei fa de l'Escola de Bombers de Catalunya és una innovació més que palesa l'atenció i preocupació del Govern en la millora tècnica i formativa dels mitjans humans adscrits als serveis de prevenció i extinció d'incendis i salvaments de Catalunya. L'Escola de Bombers haurà d'elaborar un pla de carrera professional que prevegi, d'acord amb la legislació vigent en matèria d'expedició i homologació de títols, la possibilitat d'equiparar les titulacions exigibles per a l'accés a les diferents categories que estan establertes en el Projecte de Llei.

Finalment –i no voldria fer més repàs, més a la menuda–, pel que fa al títol setè, que regula el finançament dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i en el qual es concreta els recursos dels quals es nodreixen els serveis de la Generalitat. Es dona rang legal a la contribució especial per a l'establiment, millora, ampliació i manteniment d'aquests serveis, el subjecte passiu del qual són les entitats asseguradores que desenvolupin la seva tasca en aquesta matèria dins el territori de Catalunya, exclosos, evidentment, els termes municipals dels ajuntaments que hagin assumit directament o indirectament el servei.

També voldria fer esment –i permetin que per la meua condició femenina, doncs, faci un especial esment– a una disposició addicional aprovada que, doncs, recull que el Departament de Governació ha de fomentar la incorporació, formació i promoció de la dona als serveis de prevenció i extinció d'incendis i salvaments de Catalunya. Crec que ha estat una bona incorporació, que entra dintre d'aquelles mesures d'acció positiva que el Govern de la Generalitat creu que ha de fomentar i possibilitar, no només l'accés, sinó la formació de la incorporació de les dones a les diferents professions, si és aquest el seu desig.

Finalment, ja també el Grup Parlamentari està treballant amb una altra esmena transaccional en relació a la relació entre els ajuntaments i el Departament de Governació pel que fa, doncs, al servei d'extinció d'incendis.

Finalment, senyor president, senyores i senyors diputats, voldria fer una referència de la llei al reconeixement legal, que aquesta llei el recull, del Consell General de la Vall d'Aran, de la competència que té per prestar els serveis de prevenció i extinció d'incendis en el seu territori –evidentment, en el supòsit que aquest servei no es presti amb caràcter municipal–, d'acord amb el que preveu la Llei sobre el règim especial de la Vall d'Aran.

Aquestes, senyores i senyors diputats, jo diria que són les principals innovacions d'una llei que, no obstant, en si mateixa tota ella és una innovació, per tal com no existia cap regulació ni dels serveis ni tampoc dels funcionaris i voluntaris que, uns de manera professional i d'altres en col·laboració, doncs, ajuden a la prestació eficaç del servei de prevenció i extinció d'incendis. Com deia abans, senyores i senyors diputats, serà aquesta la primera llei d'àmbit autonòmic que regularà aquests serveis de prevenció i extinció d'incendis, i penso que, ja arribat el moment d'aquest gran consens, tots ens hem de felicitar.

Els demano, doncs, i res desitjaria més el Govern i jo, en nom del qual els parlo, que tota la cambra, tots els grups parlamentaris donin suport a aquest Projecte de llei. I els demano això des del convenciment de la conveniència plena d'aquesta iniciativa legislativa i des de l'esperança que aquesta posició o aquest sentiment, com vostès poden valorar, serà compartit per la majoria dels seus il·lustres membres. Sé que el Grup Parlamentari —repeteix una vegada més— està treballant encara per aconseguir un més gran consens. Res m'agradaria més, senyores i senyors diputats, que no tingués un gran consens, sinó una unanimitat, perquè crec que el text la pot merèixer.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora consellera. Si hi hagués algun diputat comanat per la Comissió per presentar el Dictamen ho podria fer ara. No essent així, passem al debat del Projecte de llei.

Hi ha reservades tres esmenes a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern i amb text alternatiu. La primera esmena a la totalitat és presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans d'entrar a considerar els avantatges i inconvenients d'una llei difícil com aquesta i d'explicar per què el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya va presentar en el seu dia esmena a la totalitat, creiem que és de justícia fer referència a uns fets succeïts fa pocs dies i que el destí —a vegades podríem dir el maleït destí— ha volgut que fossin tractats per aquesta cambra el mateix dia. Em refereixo, lògicament, als incendis que fa quinze dies, les dues últimes setmanes, han arrasat milers d'hectàrees del nostre país. Després d'aquells incendis, aquesta llei que avui es debat en aquesta cambra pren un protagonisme inusitat. Un protagonisme que la fa, als ulls de l'opinió pública, una llei molt més important del que alguns podien pensar fa només quinze dies. I, és clar, la llei és tan important avui com fa quinze dies.

Tanmateix, i a vegades això probablement sigui una sensació molt personal que jo voldria compartir amb vostès en aquests moments, com deia, doncs, tanmateix uns milers d'hectàrees cremades potser poden arribar a fer més que hores i hores de ponència, multitud de negociacions i que totes i cada una de les aportacions que han fet les moltes parts afectades que han participat en l'elaboració d'aquesta llei.

Els incendis que van succeir fa quinze dies i que van cremar, entre d'altres, el parc natural del Garraf i la serra de Llaberia i d'altres indrets del nostre país, ens han de fer reflexionar a tots plegats, a aquells que han treballat amb més o menys d'èxit —això ja ho veurem al final— en aquest Projecte de llei, però especialment també els dos departaments del Govern de la Generalitat —Governació i Agricultura— que tenen la responsabilitat o que tenen responsabilitats en tot el que va passar, de manera que això no torni a succeir mai més.

Tenim el convenciment que no calia que s'hagués cremat tot el que es va cremar. Tenim la ràbia, encara latent, no només pel foc, sinó també per alguna declaració irresponsable que alguns càrrecs d'aquest país han fet després dels incendis. En fi, que malgrat les interpellacions posteriors, que es debateran tot just quan s'acabi aquesta llei, aquesta llei que avui debatem estarà impregnada d'uns fets que han commocionat una part important del país.

El nostre Grup Parlamentari va presentar esmena a la totalitat del Projecte de llei de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments de Catalunya per diversos motius. Aquesta llei naixia amb uns problemes clars i determinats, alguns dels quals s'han resolt mentre que d'altres, a hores d'ara, encara continuen pendents, i d'altres tenim la sensació que no s'acabaran d'arreglar.

Hi ha dos aspectes teòrics que condicionen totalment aquesta llei. Dos aspectes que voldríem analitzar breument i parlar-ne durant uns moments. En primer lloc, el que seria pròpiament la tasca i la funció dels bombers; és més, la tasca i la funció dels bombers en un país, Catalunya, que té unes característiques determinades i que la condicionen absolutament.

La tasca dels bombers s'ha anat complicant amb el pas del temps. La imatge que podríem dir gairebé bucòlica dels bombers apagant foc amb una mànega ha de començar a desaparèixer, tot i que encara aquesta és una de les imatges que condicionen més el total de la població del nostre país. En primer lloc, perquè la feina dels bombers en aquests moments és molt superior i molt més complexa que la d'apagar focs, i en segon lloc, perquè els focs són cada cop més difícils i més complicats d'apagar. És evident, doncs, que la societat ha evolucionat i, per tant, la tasca dels bombers resulta cada cop més i més complexa.

L'aprovació d'aquest projecte de llei era realment una necessitat urgent. Hem de pensar que al nostre país hi ha una de les concentracions industrials més importants d'Europa. A les indústries de risc elevat, com poden ser la indústria tèxtil, la papereria, la fusta, etcètera, s'hi han d'afegir les indústries que tenen un risc especial, concretament les químiques i les nuclears. I tots coneixem prou bé, especialment els habitants del sud del Principat, els accidents que han succeït els darrers anys en aquest camp i, amb paraules de l'alcalde de Tarragona, «la gran sort que hem arribat a tenir tots plegats».

Catalunya, a més a més, és un país de pas, un país amb nombrosos viatgers, un país amb una xarxa viària complexa,

un país que té, com a conseqüència de tot això, nombrosos accidents. I evidentment, això també implica d'una manera important el treball i la feina dels bombers, especialment en aquelles feines que dèiem noves, que en els últims temps s'han incorporat i que evidentment el fan un cos imprescindible en el que hauria de ser un concepte de protecció civil global de la societat catalana.

No podem obviar tampoc el caràcter i el clima mediterrani del nostre país, que, evidentment, implica..., malgrat tot que a vegades, doncs, passem set, de vegades hi hagin sequeres importants i tot això, a més a més es concreta amb incendis forestals. Cosa de què els darrers dies hem tingut exemple important.

Per tant, després d'aquesta primera reflexió se'n desprèn que el país necessita d'un cos de bombers, no només ben estructurat i amb professionals preparats, competents i polivalents, sinó que aquest cos de bombers tingui una estructura ben definida, sòlida i forta que el permeti actuar amb eficàcia i agilitat. I és tan important el primer com el segon. Jo no dubto gens dels professionals que hi ha al cos de bombers, que estan preparats, que són competents i són polivalents, però si no tenen aquesta estructura que els permeti treballar amb condicions, la motivació dels bombers moltes vegades pot quedar en entredit.

Per tant —hi insisteixo—, la importància no només de tenir les persones que facin la feina —que hi són—, sinó a més a més que aquesta estructura del cos estigui ben definida, que sigui sòlida i forta, tot això fa que temes com la preparació i la professionalització dels bombers hagin de ser considerats com a temes cabdals per al futur d'aquest cos i, per tant, és importantíssim veure quin tractament se n'ha fet en aquesta Llei.

Deia al començament que hi havia dos aspectes que condicionaven teòricament, almenys en el marge teòric, aquesta Llei. El primer ja l'hem comentat. El segon aspecte, que condiciona absolutament i que els voldria comentar també breument, és una altra llei, una llei que condiciona aquesta Llei: la Llei de règim local i la competència que tenen els municipis al respecte.

Segons la Llei de règim local, els municipis de més de vint mil habitants tenen l'obligació de donar el servei d'extinció i previsió d'incendis, però, per lògica i a més a més per les característiques del nostre país, cal pensar en una coordinació i unitat d'actuació i criteris a nivell comarcal i, evidentment, a nivell nacional. El Govern de la Generalitat té, doncs, un paper fonamental en el desenvolupament del Servei d'Extinció i Prevenció d'Incendis i, probablement, la Llei que determina la competència per als municipis de més de vint mil habitants ha condicionat de manera negativa el desenvolupament i la definitiva redacció d'aquesta Llei.

D'acord que no es pot obviar els municipis en aquesta qüestió —i en d'altres qüestions, però en aquesta especialment— tan important. Però també és cert que avui en dia només cinc municipis de Catalunya, en el seu conjunt, estan pagant els serveis de bombers. El contrast entre la realitat i la llei és ben evident.

Es desprèn, doncs, que la qüestió del finançament també és un dels temes importants, i ha estat un dels temes importants i alhora polèmics en tractar la Llei. I és important, no només per aclarir conceptualment com s'ha de resoldre com es finança el cos de bombers, sinó també perquè d'aquí en sorgeixen qüestions pràctiques que en els darrers incendis s'han pogut constatar a bastament. I em refereixo, evidentment, a la coordinació entre municipis i Departament de Governació.

No serveix de res tenir excel·lents bombers si no estan equipats i ben dotats, dèiem fa un moment, si no tenen recursos suficients. Però, evidentment, si no hi ha un model de finançament clar aquest objectiu de tenir bombers excel·lents i ben equipats serà difícil d'aconseguir.

Deixats clars els dos aspectes que deia abans i que condicionen d'una manera important i de manera global aquesta Llei, voldria esmentar també alguns aspectes puntuals que n'han afectat el seu desenvolupament. Aspectes que són tractats directament a la Llei, que com ja hem indicat alguns estan pendents, d'altres estan pel mal camí i d'altres, finalment, podem considerar que han acabat més o menys bé. Aquest és el cas dels bombers voluntaris. Una transacció llargament negociada i finalment assumida per tots els grups va permetre resoldre aquesta situació problemàtica a la ponència. I cal dir que al nivell dels diferents grups polítics que som aquí al Parlament hi havia postures molt distants.

En tot cas, aquest fet no era un fet aïllat; les postures distants que hi havia entre els diferents grups són un fidel reflex del que està passant a la realitat. Hem detectat —i això no ho pot arreglar cap llei— un distanciament i, fins i tot, en algun cas enfrontaments clars entre el col·lectiu professional i el col·lectiu de voluntaris. I quan diem enfrontament volem deixar clar que aquest es produeix, evidentment en el terreny dels conceptes, de les idees i, fins i tot, del model que s'està defensant, no pas en d'altres aspectes.

Així, doncs, entenem que tot i que la Llei ha resolt momentàniament la qüestió, el Govern hauria de preocupar-se de provocar el diàleg i el debat entre professionals i voluntaris. Almenys aquesta Llei determina com han de funcionar, però és que, a més a més, seria bo que aquests recels que existeixen es puguin aclarir de la millor manera possible.

Aquesta és encara una assignatura pendent que, tot i que —hi insisteixo— a la Llei probablement hagi quedat resolta, la seguirem amb especial atenció. Quedi clar, en tot cas, que és el Govern qui no pot ni ha de defugir cap responsabilitat al respecte.

Un altre aspecte que ens va preocupar d'una manera especial és la multitud d'anomalies professionals que es donen en el cos de bombers. Per tant, els temes laborals han estat també objecte de multitud d'esmenes i continuen sent un dels temes de més complicada resolució.

Fa molts anys que es va crear el Cos de Bombers, però no s'hi han donat ni s'hi donen les circumstàncies sòcio-laborals com perquè aquest hagi evolucionat d'una manera normal. I això, evidentment, en els casos concrets —i quan toques la pràctica diària i especialment, doncs, si recordem els darrers focs—, es nota d'una manera molt especial. La

manca de comandaments intermedis ha condicionat probablement més d'un incendi. La Llei, més o menys, apunta solucions per a aquest tema, però, és clar, durant tot el temps que ha passat, què ha succeït, com s'ha funcionat realment? Aquest és un dubte que sempre tindrem.

També hem de fer esment que, fruit d'aquests anys de buidor legal i d'improvisació contínua, s'han produït tot un seguit de situacions professionals anòmales que la Llei no acaba d'arreglar i que intuïm que en continuarem parlant durant bastant de temps. Una de les velles aspiracions de sindicats i dels bombers en general és el desplegament d'un reglament de provisió de llocs de treball, de promoció interna i de promoció professional dels funcionaris del cos de bombers de la Generalitat, cosa que, dissortadament, en aquesta Llei no s'ha pogut aconseguir.

Amb tots aquests precedents i amb tota aquesta valoració quedava prou justificada la presentació d'entrada d'aquesta esmena a la totalitat. També és just reconèixer que s'ha avançat en alguns aspectes de manera important; el dubte és si s'havia avançat prou o no s'havia avançat prou per mantenir o retirar aquesta esmena a la totalitat, és allò de veure el got mig ple o de veure'l mig buit. Probablement si el veiéssim mig buit caldria que mantinguéssim aquesta esmena a la totalitat, i dic probablement si el veiéssim mig buit perquè segons com encara el veiem mig buit, però també és cert que hi ha la possibilitat de veure el got mig ple, i això implicaria retirar l'esmena a la totalitat per part nostra. Finalment, hem optat per això, per la lectura més optimista, fent confiança que la multitud de temes que queden pendents continuarem treballant-los en un futur. Per tant, considerem el got mig ple, però amb el compromís de continuar treballant per millorar el desplegament del cos de bombers i per resoldre els molts problemes que encara hi ha.

Els avanço ja que després d'aquest Ple, és a dir, després de l'aprovació d'aquesta Llei, el que és evident és que vindran tot un seguit d'iniciatives parlamentàries que tocaran aspectes que a la Llei no acaben de quedar ben resolts i d'altres aspectes que fins i tot amb aquesta Llei no es poden resoldre. Per tant, en aquest sentit, diria que fem l'opció optimista, però també amb el compromís seriós de treballar, de continuar treballant l'endemà mateix de l'aprovació d'aquesta Llei. I dic això perquè probablement quan s'aprova una llei en aquest Parlament, els diputats ponents, doncs, lògicament queden descansats, és a dir, hi ha una certa relaxació, no?, però aquesta relaxació en aquesta Llei no hi pot ser; és a dir, demà mateix, demà potser no, perquè encara tenim ple, però demà-passat sí, penso que hem de continuar treballant de manera dura i treballant amb diàleg, que és una cosa molt necessària en el desplegament del Cos de Bombers per tal que aquest millori i sigui un cos eficaç, com he dit abans, amb una estructura sòlida, ben preparada i que, en definitiva, els professionals que hi estan donant servei tinguin les condicions per desenvolupar, de la millor manera possible, la seva tasca.

Per tant, senyor president, retirem l'esmena a la totalitat i res més.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Benach. Suposo que per a un torn en contra agruparan les tres esmenes? (*Pausa.*) La segona esmena a la totalitat és presentada pel Grup Parlamentari Socialista: per a la seva defensa té la paraula el diputat senyor Corbacho.

El Sr. CORBACHO: Gràcies, senyor president. La senyora consellera expressava un desig, que és intentar trobar el màxim consens possible i fins i tot unànime a l'entorn d'aquesta Llei, perquè aquesta Llei es va començar a discutir un dimecres de cendra i s'acaba un dia de pluja, per tant, jo crec que va començar a discutir-se la Llei en un dia molt assenyalat i s'acaba discutint també en un dia molt bo per al tema dels incendis, com és un dia de pluja. Per tant, jo crec que a partir d'aquí i gràcies a la feina que s'ha fet durant tot aquest temps, podem arribar avui a unes condicions molt millors i a unes condicions positives de cara a aquesta Llei.

No obstant això, permeti'm que abans d'expressar la nostra opinió i la nostra posició, respecte al que és l'esmena a la totalitat, faci un conjunt de consideracions de caràcter general que tenen a veure no solament amb el que és la Llei sinó amb el que ha estat la discussió al llarg d'aquests temps.

En primer lloc el nostre Grup vol fer un reconeixement a la feina dels bombers, no només per la tasca de servei que aquest cos presta a la societat, sinó també pel risc que moltes d'aquestes tasques representen per als seus membres.

En segon lloc, volem mostrar la nostra preocupació pels incendis que any rere any assolen el nostre país i que comporten un perjudici, no únicament de caràcter econòmic, sinó el que és pitjor, produeixen una degradació del paisatge, del medi ambient i una desertització creixent dels nostres boscos. I en aquest sentit ja volem també dir que recentment dos diputats del nostre Grup van oferir al Govern tota la col·laboració i tota la cooperació per intentar treballar en la línia i en l'objectiu d'intentar apropar totes les posicions que signifiqui una millor tasca de prevenció i en la seva conseqüència que evitin aquests riscos.

I dit això, aquesta Llei pot ser un bon instrument, i segurament que ho serà, per intentar a partir d'aquí desenvolupar una tasca, però ben segur que no serà suficient, i és en aquest terreny que ja li hem dit, com deia abans el Govern, que trobaran en nosaltres la cooperació i la col·laboració en tot el que signifiqui la prevenció en el tema dels incendis.

Senyores i senyors diputats, la nostra esmena a la totalitat estava motivada per un conjunt de discrepàncies en el text original de la Llei que el Govern va presentar al seu dia al Parlament per a la seva tramitació, posterior discussió i votació final. Aquestes discrepàncies, en origen, estaven situades i encara algunes d'elles persisteixen en el tractament que la Llei dona a alguns temes que per nosaltres són fonamentals. Nosaltres creiem que la Llei hauria d'haver desenvolupat algun títol dedicat o un títol més ampli dedicat al tema de la prevenció d'incendis. La Llei hauria, des del nostre punt de vista, d'haver fet alguna menció a la coordinació dels diferents serveis de què disposa el Govern per actuar en

tot el que concerneix al tema d'incendis i fonamentalment en la part preventiva. Ara bé, dit això no obstant, reconeixem i agraïm l'esforç que tant els dos ponents de la Llei en representació del Grup de la majoria, senyor Esteve Oriols i senyor Isidre Gavín, han fet, igual que la Conselleria de Governació, per aproximar posicions en els temes que eren i són per nosaltres fonamentals. Em refereixo a tot el capítol de finançament de la Llei i l'apartat que fa referència als municipis. Creiem que l'esmena transaccional que presenta el Grup de la majoria millora considerablement tot aquest apartat del tema del finançament dels municipis.

En segon lloc, pensem que s'ha millorat considerablement el text original referent al tractament que inicialment es donava als bombers d'empresa en relació amb els temes dels bombers municipals. En aquest apartat la Llei tenia una llacuna molt important, que era no reconèixer l'autoritat dels bombers municipals respecte als bombers d'empresa, i vam posar un exemple en la ponència: imaginem per un moment que hi ha un incendi en una empresa a la ciutat de Barcelona, i hi ha bombers d'aquesta empresa, i aquesta empresa crida o fa una trucada als bombers de l'Ajuntament de Barcelona; amb la Llei a la mà, aquests bombers no tenien autoritat sobre els bombers d'empresa. Una transaccional aquest matí mateix per part del Grup de la majoria soluciona aquest apartat.

Per tant, creiem també que hi ha hagut un avenç considerable en aquest sentit. I valorem molt positivament la posició del Govern havent acceptat i assumit moltes de les propostes que dels diferents grups de l'oposició hem fet sobre el tema del voluntariat. S'ha fet una referència aquí abans per part del representant d'Esquerra Republicana, que en aquest sentit s'ha assolit una unanimitat en el si de la ponència, en el si de la Comissió i, per tant, una unanimitat en el capítol quart de la Llei referent al voluntariat. Creiem, per tant, que això s'ha d'agrair, aquest esforç que ha fet el Govern, i esperem també que el Govern reconegui l'esforç que hem fet els diferents grups de l'oposició per apropar posicions.

En canvi, a pesar de tot, creiem que la Llei encara té algunes llacunes importants, i fonamentalment —i les defensarem després— és en el títol segon de la Llei, en què la nostra posició és bastant diferent o matisadament diferent de la posició del Govern. En aquest sentit, hi ha un conjunt d'esmenes que nosaltres després defensarem en el transcurs del debat.

Creiem també que la Llei reforça poc l'autoritat administrativa dels bombers; ens hauria agradat que aquesta autoritat hagués estat més reforçada en el text de la Llei; ens hauria agradat també més que aquesta Llei hagués reconegut l'autoritat de l'alcalde com a màxima autoritat en el municipi respecte dels sinistres que hi puguin passar, però a pesar de tot creiem també que s'ha fet un esforç i que en aquest sentit s'ha millorat el text original de la Llei.

Per tant, fent un balanç del que inicialment representava i era aquesta Llei quan es va presentar per part del Govern i el que ha resultat finalment aquesta Llei que avui es presenta o

el Projecte de Llei que avui es presenta aquí al Parlament, nosaltres considerem que l'avenç ha estat un avenç qualitatiu molt important. És evident que no és la Llei que ens agrada a nosaltres al cent per cent, però sí que és una llei en què hi ha hagut un avenç molt important; reconeixem aquest avenç. Aquest avenç ha estat possible gràcies a dues coses; gràcies a la sensibilitat de la Conselleria; gràcies també a la feina i a la sensibilitat dels Grups, de les persones o dels diputats que han estat en representació dels grups de la majoria, però també gràcies a l'esforç i al treball i a la feina que hem fet els diferents diputats dels diferents grups que han estat més preocupats i més en la posició d'intentar fer propostes positives, que no a vegades intentar mantenir posicions partidistes. El resultat final és un resultat positiu d'aquesta Llei, i, en la seva conseqüència, nosaltres anunciem que retirem l'esmena a la totalitat, amb el benentès que mantenim diferents esmenes als diferents capítols de la Llei, perquè en alguns d'ells encara nosaltres mantenim una posició diferent de la que manté el Grup de la majoria; però evidentment pensem que el resultat final de la Llei serà un resultat altament positiu.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Corbacho. La tercera esmena a la totalitat és presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya; per a la seva defensa té la paraula el diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora consellera, he de dir que he vingut a la presentació del Projecte de Llei i m'ha donat la impressió que la presentació era molt freda, molt tècnica, molt abstracta, com si no es parlés dels problemes que en aquests moments preocupen el país i de la sensibilització que gran part de la societat catalana té respecte a la problemàtica dels incendis.

Dic això perquè l'estiu passat va ser un estiu prou preocupant, vam debatre àmpliament les conseqüències dels incendis forestals d'aquest estiu, hem viscut no fa molt temps un incendi important com és l'incendi del Liceu i hem viscut, concretament des del 8 al 14 d'abril, tres-cents quaranta-vuit —segons les dades oficials— incendis de major o menor quantia, en què els ciutadans, la societat catalana han valorat, per una banda —i crec que això també cal destacar-ho—, la positiva tasca dels bombers, l'entrega i la valoració molt positiva que ha fet aquesta societat de la voluntat i de la professionalitat dels bombers que han actuat en aquests incendis, però també crec que podríem dir —i no m'equivocaria— si la societat, diguem, que percep la impotència o la incapacitat o la inadequació per fer front a catàstrofes com la que aquests dies ens ha provocat la crema de bastants més de set mil hectàrees que estan comptabilitzades fins ara.

I és clar que és millor aprovar un projecte de llei com el que avui se'ns presenta aquí que no tindre cap llei aprovada, que funcionar a base d'ordres i a base de decrets, ja que el Projecte de Llei millora i regula molts dels aspectes del funcionament quotidià del Cos de Bombers. A això no tenim cap objecció, el que he de dir és que entenem que aquest projecte no és el projecte que necessita el país i que encara

que s'han fet una sèrie de millores –també les hem de reconèixer–, però sobretot el Projecte inicial ens va motivar a presentar una esmena a la totalitat per les grans insuficiències i per les notables desconfiances i jo fins i tot diria algun possible conflicte que s'hauria provocat si s'hagués mantingut el text original respecte a determinats col·lectius, ja sigui els professionals, ja sigui els voluntaris, o també les repercussions econòmiques que podia plantejar aquesta Llei respecte als municipis.

Això va fer que, juntament amb l'esmena a la totalitat, Iniciativa per Catalunya presentés més de vuitanta esmenes parcials, i he de dir –i en això sí que dono la raó a la consellera i als dos ponents del Grup majoritari– que hem debatut àmpliament tot aquest conjunt d'esmenes i que tant en el tràmit de ponència, com en el de comissió, com en el de postcomissió –hem de dir-ho així– s'han millorat bastants d'aquests aspectes, sobretot una part de millor regulació dels bombers voluntaris, s'han polit alguns deures dels funcionaris professionals i alguns errors, fins i tot, que hi havia dins el text original; estem en tràmit d'aprovar una solució prou satisfactòria quant al finançament dels ajuntaments, de la Llei per part dels ajuntaments, hem inclòs alguna qüestió nova en què Iniciativa per Catalunya hi tenim una part important, que és la de la potenciació de l'accés de les dones al cos, en aquestes accions positives de foment; jo crec que podem dir que Iniciativa per Catalunya hem buscat tant com ningú aquesta necessitat de consens, d'aproximació i d'acord, i que no ens ha mogut, en cap moment, cap interès partidista per defensar o per rebutjar algunes de les propostes.

Per tant, he de dir que si arribem aquí amb una esmena a la totalitat no és perquè tinguem cap interès específic a presentar-la i a defensar-la, sinó perquè considerem que, a pesar dels avenços parcials que s'han fet en molts d'aquests aspectes, el Projecte de Llei que tenim aquí té una sèrie de defectes, que el podríem qualificar d'incongruent, de parcial, d'insuficient, de desmotivador i de poc útil per al que pretén o hauria de pretendre regular.

I m'explicaré. En principi diria que és incongruent perquè el mateix títol del Projecte de Llei diu: «reguladora dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments de Catalunya», i jo li he de dir a la consellera –a veure si coneix bé el text– que en cap lloc del Projecte de Llei, ni en l'exposició de motius ni en el conjunt de l'articulat, no surt una referència explícita a la necessitat de prevenció d'incendis forestals, i en tot cas he de dir que només hi ha una trista disposició addicional, la disposició addicional primera, que parla de la col·laboració del Cos d'Agents Rurals i de les ADF que exerceixen les seves funcions de prevenció d'incendis forestals.

Llavors, si la societat catalana avui es planteja una certa atenció respecte a aquesta discussió de la Llei de prevenció i extinció d'incendis, resulta que els haurem de dir que el problema que vam tenir a Catalunya del 8 al 15 d'abril, els milers d'hectàrees cremades, els centenars de pàgines de notícies diverses, això no toca, és a dir, avui, això, aquí no

ho hem de discutir perquè això no toca, no és competència, no és objecte d'aquesta Llei. És a dir, el que hem de dir és que hem fet una llei no en funció de les necessitats reals del país, sinó de la divisió de competències, de la separació de funcions que hi ha en aquest país, en aquest Govern, entre les conselleries i en concret entre les conselleries d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Governació.

I això és tan manifest, és tan manifest que aquesta Llei no parla i no vol parlar i no vol discutir cap tipus de coordinació entre les tasques de prevenció i les tasques d'extinció dels incendis forestals, que ni hi és present el conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ni cap alt càrrec del seu Departament, en la discussió d'aquesta Llei. Tan escassa és la coordinació, que no s'han pogut coordinar ni per vindre plegats aquí a sentir el debat d'aquesta Llei.

I aquesta coordinació, que no en parla en absolut la Llei, és tan necessària que jo he de dir que si no fos perquè no ha existit la coordinació que nosaltres reclamem i que nosaltres proposem amb un títol específic al Projecte de Llei, la magnitud i les conseqüències ecològiques que han tingut els incendis d'aquests dies no serien tals, i no hi ha cap instrument a la Llei que ens vulgui parlar, que ens vulgui articular aquesta coordinació necessària per a l'eficàcia, per a la major eficàcia de les actuacions.

I m'he de permetre, evidentment m'he de permetre dirlos avui que, a pesar de les declaracions d'alts càrrecs, de consellers i de directors generals, la coordinació és, avui per avui, inexistente no sols dintre dels dos departaments, de la relació entre els dos departaments, sinó fins i tot dins del mateix Departament de Governació. I he de dir que, a pesar d'aquestes declaracions, jo puc afirmar que són falses, i són falses, el que ja no sé si puc dir que són falses intencionadament o són falses per ignorància d'aquests càrrecs que els han fet, però tenim dades objectives que, per exemple, contradiuen manifestacions com que els bombers de la brigada de Tarragona, durant aquests dies, degut al gran risc d'incendis que hi havia a Tarragona, no van participar en incendis fora de la circumscripció de Tarragona. Això és fals, hi ha hagut almenys bombers de tres parcs que van sortir a apagar incendis a la zona de Barcelona.

He de dir que hi han hagut incendis provocats amb mitja hora de diferència, pràcticament, detectats amb mitja hora de diferència, com són el de Pontils i el de Tivissa, i que en canvi la coordinació, el funcionament perfectament estructurat del Departament de Governació i de la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis va fer que a Pontils, a més de cent, segurament cent trenta, cent quaranta o cent cinquanta quilòmetres, hi anessin bombers d'Hospitalet de l'Infant, que està situat a vint quilòmetres de l'incendi de Tivissa, d'Ampostà i de l'Ametlla; és a dir, tres parcs que estan molt propers, perquè són de la brigada de Tarragona, van anar a la vora de Lleida i, en canvi, cap bomber de la brigada de Lleida va assistir –almenys en els primers moments– a l'incendi de Pontils. És a dir que això és un malbaratament, és un malbaratament de recursos i això és una dada objectiva que posa en dubte l'eficàcia i la coordinació.

Hi ha hagut queixes i no sols queixes, sinó queixes fonamentades i reals, que ha faltat subministrament d'aigua –ja no parlo de subministraments de menjar i beure per als bombers, sinó de subministrament d'aigua–, i hi ha una dada objectiva claríssima que és la falta de contacte entre els bombers i els forestals: uns forestals fan camins i fan basses, els altres van a apagar els incendis, però no hi ha ni tan sols emissores comunes per a explicar quines són les característiques del que uns han preparat perquè ho utilitzin els altres.

No es va demanar ajut de subministraments a empreses com podria ser CAMPSA, com podria ser l'exèrcit, com podria ser d'altres brigades de Tarragona, i en definitiva el que plantejem és que no hi ha hagut coordinació, i aquesta coordinació al Projecte de Llei no es planteja, i si no es planteja vol dir que la Llei no és suficientment vàlida i que per tant és prou incongruent que diguem «prevenció d'incendis» quan no parlem en absolut de la prevenció d'incendis forestals.

És parcial perquè, evidentment, si no regula una part molt important com és aquesta prevenció necessària dels incendis forestals, lògicament no podem dir que és una llei que abasta tots els camps d'actuació d'aquest servei.

I és insuficient, i ja no em referiré a la qüestió forestal, sinó que és insuficient perquè hi ha molts dels aspectes que, tot i millorar, segueixen essent poc satisfactoris. A part del poc interès mostrat per la Conselleria, el que he de dir és que la lectura de la Llei no ens permet encara preveure cap canvi en l'actual situació de congelació de plantilles, que significa que no es creen noves places, sinó que en tot cas es redueixen per aquells que es jubilin i no es cobreixen les baixes; hi ha una disminució de les inversions previstes, i no hi ha un augment de la distribució territorial, ni cap termini que sembli que això pugui ser factible, aquesta necessària major extensió. Per no comprometre's, no es compromet, la Llei, ni tan sols a tenir a cada lloc on hi hagi un parc una unitat bàsica d'intervenció i es dona que en molts parcs hi ha més vehicles que bombers, i això saben tots vostès que és una realitat.

No planteja tampoc la Llei –i és una altra insuficiència– aquesta necessitat de desplegar el reglament de provisió de llocs de treball i que és per als bombers professionals, jo diria un estímul, seria, aquesta necessitat de saber com es cobriran aquests llocs, com es farà una promoció interna i com es dignificarà la seva professió.

No clarifica alguns dels aspectes que han quedat difusos i que no s'han volgut acceptar algunes de les esmenes, com el tema de com s'entén l'autoritat i quina relació hi ha entre cossos i forces de seguretat i bombers, en el moment que es plantegi davant d'un sinistre.

I no contempla ni tan sols, a l'apartat d'exposició de motius, la conveniència de promoure, encara que fos a nivell d'estat –teníem algunes esmenes que vam retirar perquè no és competència discutir-les aquí, però sí alguna certa voluntat–, la necessitat de promoure de cara a tot l'Estat aquest avançament necessari de l'edat de jubilació, donades les especials característiques del cos de bombers, i fins i tot de

l'establiment d'una carrera professional. Fóra bo que s'hagués fet algun comentari en aquest sentit.

També hem dit i mantenim que és desmotivadora, especialment per als bombers professionals, ja que estableix un règim disciplinari que en molts llocs tipifica com a faltes greus i faltes molt greus el que tindria més aspecte d'estructura militar que de cos civil. Hi han qüestions que llegides dins del text d'un cos de bombers fan posar la cara roja.

Deixa una indefinició –volguda, entenem– en l'aplicació de la segona activitat. Es planteja que si el dictamen mèdic diu que el bomber no pot exercir tasques operatives, en canvi el Govern podrà posar-los a la segona activitat o no, cosa que podria induir a creure que pot ser una utilització com a instrument condicionant, més que com a dret a accedir-hi els professionals que tinguin aquestes malalties o aquestes dificultats per a exercir tasques operatives.

Contempla la consideració dels voluntaris com a membres dels serveis, la qual cosa significa que existeix també la possibilitat de substituir les funcions dels professionals, i això ja es fa en alguns llocs *de facto*, i també aquests dies podem dir que s'ha observat que hi ha hagut bombers fins i tot de comarques llunyanes que han anat a cobrir els parcs de professionals i, en canvi, els professionals d'aquell parc que no estaven de torn no se'ls ha cridat per fer aquest cobriment.

I també podríem parlar que hi ha hagut algun tracte de favor a col·lectius, sobretot en l'accés a comandament directe, només amb la realització d'un curset, encara que no hagin tingut mai tasques de comandament.

I finalment dir que entenem que, per totes aquestes qüestions, la Llei és poc útil; poc útil perquè és obvi que en els incendis hauria de valdre aquella màxima de «més val prevenir que curar»; no hem de mirar l'eficàcia de l'extinció, sinó l'eficàcia de la prevenció –i aquí, a la Llei, no se'n parla–, i que també hem de garantir la rapidesa i l'eficàcia, que són fonamentals per a reduir els efectes sobretot dels incendis forestals, i això sols és possible si hi ha una coordinació real, organitzada i avalada per una pràctica, no dibuixada dins uns esquemes teòrics.

No motiva suficientment el personal –vol dir que pot caure, el personal, en la rutina– i no hi ha una preparació, una garantia de preparació dels càrrecs de comandament –almenys està indefinida en el temps–, no hi ha cap garantia, per molt que en algun article i en algun apartat parla de la conscienciació de la societat, però no estableix mecanismes de participació i d'involucrar els ciutadans en aquestes tasques, i, en definitiva, queden massa coses a l'aire com per creure que aquesta Llei pot funcionar.

Entenem que no és la llei que Catalunya necessita, creiem que és millor el Projecte actual que l'anterior, però tot i així entenem que haurien d'haver-hi canvis substancials perquè Iniciativa li donéssim el suport global a aquest Projecte.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Torn en contra, la senyora consellera té la paraula.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Moltes gràcies, senyor president. No sé si està previst en el Reglament, senyor president, però no voldria fer el torn en contra, que el farà el Grup de Convergència i Unió, però sí, si m'ho permet el senyor president, una petita aclaració, jo diria que per cortesia parlamentària.

El representant d'Iniciativa per Catalunya deia que jo havia fet una explicació freda, i voldria aclarir-li per què he fet l'explicació del Projecte de llei. El debat en el qual transcorrerà avui en aquest Parlament el Projecte de llei de la prevenció i extinció d'incendis, l'han acordat els diferents grups de la cambra i l'ordena el senyor president. Per tant, he entès que hi ha un primer debat que és el Projecte de llei i per això m'he sotmès al contingut del Projecte de llei. Evidentment que el Projecte de llei per si mateix no respon als problemes del país —com vostè deia—, ni se m'ha acudit pensar-ho tampoc, però sí que li voldria dir que l'exposició que he fet respon al contingut del Projecte de llei.

I també lamentar que no pugui contestar-li la seva interpellació, que vostè ha aprofitat amb motiu del posicionament o de la defensa de l'esmena a la totalitat, perquè seria una descortesia parlamentària per als altres grups que n'han presentat, d'acord amb el Reglament, i farem el debat en el moment oportú, que és mitjançant la discussió de les interpellacions. Ho lamento. Tindrè ocasió..., potser vostè tindrà ocasió d'accedir a la informació extensa que penso brindar a tots vostès, sobretot perquè puguin després opinar d'una manera desapassionada i molt més documentada sobre el que s'està fent fins ara.

Lamento..., hauria estat del meu interès contestar-li totes aquestes preguntes o, diguem-ne, qüestionaments i acusaments de descoordinació. Hi ha aspectes que, evidentment, no estan en el Projecte, però en tot cas entenc que és un debat posterior, i no responent directament a Iniciativa, perquè no ha tingut aquesta iniciativa parlamentària de la interpellació, però sí que vostè la sentirà sentint altres grups parlamentaris.

Però sí que li voldria dir un aspecte. La Llei evidentment no parla de coordinació amb altres forces de seguretat perquè existeixen els plans concrets, en cada ocasió, que coordinen les diferents forces de seguretat. Això segurament aquesta tarda no sé si sortirà o no en el debat, però vull que ho tingui en compte, que no ha de ser només un instrument d'una llei, sinó que altres lleis estatals remetent a plans precisos i específics que estableixen aquestes coordinacions entre les diferents forces de seguretat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora consellera. (*El Sr. Gimeno demana per parlar.*) Sí, el senyor Gimeno què vol fer, un torn en contra?

El Sr. GIMENO: No, simplement, clarificar la meua posició.

El Sr. PRESIDENT: Bé, doncs, clarifiqui, clarifiqui.

El Sr. GIMENO: Bé, jo entenc que no he fet una interpellació; en tot cas, he fet una exemplificació de les mancances que la Llei té, i, en definitiva, el que he dit és que en

algunes de les qüestions que proposàvem des d'Iniciativa dintre d'aquesta Llei, que consideràvem necessari d'incloure-les, ens ha donat la raó la mateixa realitat; en definitiva, la prevenció d'incendis forestals hauria d'entrar dins del Projecte de prevenció i extinció d'incendis. Això és el que he dit, això és el que he argumentat, i, en definitiva, el que ens ha preocupat sempre és l'eficàcia d'una norma, d'una llei, i no interpellar. Han sigut exemples gràfics del que manca en aquesta Llei.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Queda clarificat, senyor Gimeno. Torn en contra, té la paraula el diputat senyor Orriols.

El Sr. ORRIOLS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, fins i tot breument, és un torn en contra de l'esmena a la totalitat que queda viva, que ha defensat ara mateix el senyor Gimeno, i jo penso que en molts aspectes l'esmena a la totalitat aquesta es rebutja o queda..., en l'argot pugilístic es podria dir «seriosament tocada» pels arguments que els altres grups han esgrimit i fins i tot pels silencis, justament, del Grup Popular, que no ha presentat esmena a la totalitat, i al qual jo també agraeixo tot l'esforç d'aproximació que hem anat fent, no?

Jo penso que, legítimament, doncs, hi ha aspectes de la Llei que el Grup d'Iniciativa no comparteix i que voldria veure d'una altra manera, però no per això he de deixar de dir que, des del Grup de Convergència i Unió —i penso també que d'altres grups de la cambra—, aspectes d'aquesta discrepància queden fortament recollits i esperançadorament eficaços. La traducció de l'eficàcia de la Llei es veurà en el decurs del temps, no? Nosaltres estem satisfets del treball, i esperem que el temps demostrï que aquesta és una bona llei. En qualsevol cas, a modificar-la, sempre s'hi serà a temps, però nosaltres creiem que aquest és un bon text, partint de la base que ha dit la senyora consellera abans: és la primera que es fa a l'Estat espanyol des d'un parlament autonòmic; partint de la base que és una llei que regula aspectes tan importants com la mateixa llibertat de les persones, la seva pròpia seguretat, i, per tant, una de les lleis, diguem-ne, que té molt a veure amb el ciutadà, que té molt a veure amb la felicitat de la gent, no?

Des d'aquest punt de vista, no cal dir que la dispersió de les normes reguladores que hi havia fins ara s'acaba; no cal dir que el meu Grup entén que el col·lectiu de bombers ha d'estar satisfet que, d'alguna manera, se'ls reconeix per primera vegada un estatut específic; que el col·lectiu de bombers —que tant tenen a veure amb la seguretat de les persones— veu per primera vegada que té unes escales on incorporar-se, que fins ara, la Llei de cossos només preveia que tots eren de categoria D —això deixa d'existir—; els règims de promoció interna poden esperar més encara la professionalitat de tota aquesta gent, i nosaltres creiem que, això, ho fa la Llei, ho ha volgut fer la voluntat política de fer-la i ho ha aconseguit millorar l'esforç de col·laboració de tots els grups de la cambra.

Aspectes que s'han repetit, però no per això deixen de ser importants, és el fet de la regulació dels bombers voluntaris.

Aquestes friccions que hi ha entre aquests col·lectius, nosaltres pensem que el temps les superarà en la mesura que es pugui conscienciar tothom de la necessitat que aquest sistema mixt, diguem-ne, d'extinció d'incendis, és necessari; que és un sistema que s'aplica pràcticament a tots els països occidentals, amb millor o menor manera, però sistema mixt; que les necessitats, no tan sols econòmiques, sinó operatives, davant d'una calamitat determinada fan que sigui necessari que hi hagi gent predisposada i disposada a fer aquest tipus de suport, aquest tipus d'integració dintre d'un cos professional de bombers. I nosaltres entenem que el títol que recull la Llei, a instàncies de tots els grups de la cambra —incloent-hi també el de la majoria, òbviament, inclòs, i el Grup Popular, el Socialista, el d'Iniciativa i el d'Esquerra Republicana—, creiem que defineix bé aquest model i esperem que sigui profitós per al futur.

Un altre aspecte que suposo que... —i s'hi ha referit molt el senyor Gimeno—, important, és la seva defensa de la necessitat de la prevenció. Ell diu que la Llei no ho tracta, o diu que només molt de passada. Vejam, és que nosaltres pensem que la disposició addicional primera, quan parla, justament, de la necessitat de la prevenció dels incendis dels agents rurals i les agrupacions de defensa forestal, d'alguna manera la Llei està encomanant una feina a una gent que ens sembla a nosaltres que és la gent a qui pertoca bàsicament aquesta funció. I aquesta gent no pot estar depenent de dues conselleries, i, per tant, estan ara a la Conselleria d'Agricultura. Per què? Perquè, a més de la prevenció d'incendis, la vigilància forestal, a més d'això, té altres tasques encomanades en relació amb el món piscícola, en relació amb el món de la fauna i la flora, que no tenen res a veure amb la prevenció d'incendis però que és necessari que es segueixin fent perquè la Llei els encomana altres funcions. I nosaltres creiem que és bo que sigui la gent del bosc o la gent del camp, el que coneix el pagès, el que coneix de tot l'any la seva tasca de tombar pels camps, que sigui aquest el que, d'alguna manera, tingui la primera responsabilitat a donar l'avís immediatament; això sí, en estreta col·laboració i coordinadament amb el servei de prevenció i extinció d'incendis. I potser alguna vegada, doncs, hi pot haver alguna falla en aquest sentit; jo no li ho vull discutir ni li diré que tot és de color blanc, però que, en qualsevol cas, el desitjable és que hi hagi aquesta coordinació i col·laboració, però que aquest servei d'agents rurals i les agrupacions de defensa forestal tenen un paper primordial en l'aspecte de la prevenció, i aquest aspecte queda perfectament recollit en aquesta disposició addicional.

Nosaltres pensem que en un moment determinat..., jo, per això, també vull agrair aquí que el debat sobre la problemàtica dels incendis d'aquests dies es faci en el seu marc corresponent, de la interpellació, perquè la tramitació de la Llei, diguem-ne, ha portat uns mesos i en cap cas havíem ni previst ni havíem somniat que es discutiria el mateix dia que havíem de discutir una desgràcia com la que ha passat; però que, precisament, aquest servei de prevenció i extinció d'incendis ha d'existir en funció d'aquest risc que hi ha perma-

nentment que puguin passar coses, i també que aquestes coses que puguin passar, o aquests accidents, o aquestes calamitats, tenen uns factors que les possibiliten, i moltes vegades més que altres. I és evident —i a ningú se li escaparà— que el fet que en un moment determinat hi hagi una circulació de vents de més de cent vint quilòmetres/hora, amb imprudències pròpies de la condició humana..., que potser en aquesta tasca hi hauríem d'incidir més, en relació amb l'educació, ja, des de les escoles, a la conscienciació, a la responsabilitat de la persona que surt al camp o surt a la muntanya, aspecte que es recull també a la Llei, perquè s'hi dedica un article; dins d'un article hi ha aquesta necessitat d'educació. No sé si va ser a través d'una esmena del Grup d'Iniciativa, no ho recordo; possiblement. Però possiblement aquest sigui un dels *quid* de la qüestió; perquè, una vegada s'ha desfermat la fera, és molt difícil de poder atendre-ho tot alhora. I a partir d'aquí —i suposo que la senyora consellera s'hi referirà quan hagi de tractar les interpellacions— hi ha unes prioritats, que són les persones, els béns i els boscos. I, això, penso que ningú ho qüestiona.

Dit això, senyor president, reitero que penso que els arguments dels grups que han retirat la seva esmena a la totalitat també em serveixen i els faig meus en molts aspectes per defensar justament el vot contrari a aquesta que queda viva.

Jo vull recollir les paraules del senyor Benach —que hem tingut ocasió d'aproximar-nos en relació amb aquesta millora de la Llei—, que diu que a partir de demà-passat hem de treballar, hem de seguir treballant amb diàleg. Segurament això és cert; jo crec que és el que hem fet fins ara: hem treballat molt i amb diàleg, i penso que, fent-ho d'aquesta manera, tots hi sortirem guanyant, i, sobretot, hi sortirà guanyant el país.

Em deia l'amic Riera, ara fa un moment, diu: «A veure si aquesta Llei, d'aquí a cinquanta anys..., almenys que serveixi per als nostres fills.» Jo ho parlava ahir amb la meua filla, que té tretze anys; jo penso que estem fent una llei que ha de possibilitar que els nostres fills estiguin més segurs i, en definitiva, que siguin més feliços.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Orriols. Ara poden intervenir els grups que no han esmenat per fixar la posició. El Grup Mixt no hi és; per consegüent, renuncia. Grup Parlamentari Popular: el senyor Ros té la paraula.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular no donarà suport a aquesta esmena de retorn presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, i no hi donarà suport, entre altres raons, perquè aquest Projecte de Llei que avui debatem aquí és diferent del Projecte de Llei que el Govern de la Generalitat va enviar aquí, al Parlament. El Projecte de Llei que ens va enviar aquí, al Parlament, tenia més de tres-cents esmenes; en aquests moments en queden unes dues-cents, i moltes d'elles es poden transaccionar en el curs d'aquest debat. I és cert el que diu la consellera: que hi ha hagut una voluntat, un esperit de voluntat per arribar a possibles acords entre tots els grups, i jo voldria agrair des d'aquí, de la tribuna,

l'esforç dels dos ponents, tant l'Esteve Orriols com l'Isidre Gavín, en el tràmit d'aquest Projecte de llei, tant en ponència com en comissió, que ens ha fet possible, doncs, arribar a transaccionar moltes esmenes.

El Grup Parlamentari Popular està essencialment d'acord amb el Projecte de llei de prevenció i extinció d'incendis i salvaments de Catalunya, que té com a objecte l'ordenació general de les actuacions i els serveis en aquesta matèria, així com l'estructuració i règim estatutari del Cos de Bombers de la Generalitat i el seu finançament, tot i que, en aquest darrer tema, de moment, no ha estat possible arribar a acords amb el Grup de la majoria que resolguin la qüestió municipal, encara que en el transcurs d'aquest debat esperem que, per la via de la transacció, puguem arribar a alguns acords, després que en els tràmits de ponència i comissió s'hagin acceptat pel Grup de la majoria de l'ordre –i ho deia la consellera– d'un 42% de les esmenes dels diferents grups parlamentaris.

El Grup Parlamentari Popular ha sigut el Grup que ha presentat més esmenes –n'ha presentat 86– al Projecte de llei avui a debat, i han estat incorporades al text del Projecte gairebé un 60% d'aquest conjunt d'esmenes. Les esmenes del nostre Grup han modificat la Llei en qüestions que considerem fonamentals per la seva importància i pel seu calat. I per esmentar aquí algun dels eixos bàsics de les nostres esmenes em referiré, en primer lloc, a la incorporació a la Llei de bombers voluntaris i a les mesures de prevenció.

El Grup Parlamentari Popular ha posat un especial interès que el voluntariat en l'àmbit dels bombers fos recollit per aquest text legislatiu, donant d'aquesta manera un reconeixement jurídic a un col·lectiu que està portant a terme una tasca desinteressada i fonamental pel que fa a la prevenció d'àmplies zones de Catalunya on la presència dels cossos professionals de bombers és insuficient. Excloure els voluntaris suposa haver d'incrementar el nombre de funcionaris amb què compta l'Administració, cosa que no ens sembla gens recomanable si volem apostar per la recuperació econòmica del país. El nostre plantejament –que, per altra banda, ha estat reconegut generalitzadament i en àmbits diferenciats– és que molts serveis públics poden ser assumits per la mateixa societat civil; això sí, amb la fixació de mesures de control i supervisió per part de les autoritats públiques.

A països de tradició anglosaxona i germànica, on la societat civil sempre ha tingut una gran força, la idea que els ciutadans, de forma voluntària, assumeixin responsabilitats públiques en favor de la seva comunitat no els és, en absolut, estranya; ben al contrari, forma part del que en podríem dir la seva cultura cívica. Parlem molt de voluntariat, però hem de reconèixer que ha costat que les administracions s'adonessin del veritable valor del treball comunitari no lucratiu que poden exercir lliurement els ciutadans en els àmbits més diversos de la vida comunitària.

Amb la catàstrofe del Garraf i la resta d'incendis que s'han produït el cap de setmana del 9 d'abril, hem tingut una nova oportunitat de comprovar la importància de promoure

l'esperit del servei comunitari altruista. Confiem que a partir d'ara els bombers voluntaris rebran el tractament que mereixen per part de les administracions públiques; tractament que ha de ser amb la importància del seu compromís amb la comunitat i amb la qualitat humana dels seus efectius.

Un altre dels eixos de les nostres esmenes ha estat incidir en les mesures de tipus preventiu, de formació i conscienciació de la població, ja que estudis realitzats sobre les causes dels incendis produïts a casa nostra al llarg del 1993 mostren que un 31,43% són deguts a causes desconegudes; un 20% són intencionats; un 16,23%, per negligència; un 7,75% per cremar matolls i males herbes; un 6,73%, per causa de les línies elèctriques; un 3,95%, per cigarretes mal apagades, i un 3,65, per abocadors d'escombraries. Tal com es deriva d'aquestes xifres només una part dels incendis forestals té en el seu origen l'actuació delictiva de desaprensius per obtenir un major rendiment de les seves propietats o de malalts piròmans, mentre que en els percentatges molt elevats són deguts a negligències de diferents tipus. Per tant, les mesures preventives són l'estri més important en mans de les administracions per afrontar la devastació dels nostres boscos, ja que mai no es disposarà dels mitjans humans ni materials suficients per resoldre el problema articulant exclusivament instruments d'extinció que, a més a més, per molt bé que s'actui, actuen quan ja la desgràcia és inevitable.

Aquest problema no es pot resoldre només amb mitjans d'extinció que, en molts casos, aquests, per molt bé que s'implementin, suposen greus sinistres ecològics en no poder-se controlar i extingir amb rapidesa el foc per la franja horària de tarda-nit en què es produeixen, per les condicions com altes temperatures, la situació en zones de molt difícil accés, en dates que, per les condicions climatològiques, són d'alt risc; és a dir, aquelles en què es produeixen diferents focs a la vegada. I tot això sumat a la manca de coordinació entre institucions: ajuntaments, diputacions, Icona i la Generalitat de Catalunya.

És ben cert que, malgrat que s'ha incrementat el nivell de consciència respecte a les conseqüències que tenen en el medi ambient i en la qualitat de vida dels ciutadans els incendis forestals, cal arribar a generalitzar a tota la societat aquesta conscienciació seguint amb les tasques de sensibilització ciutadana i d'implicació col·lectiva en la defensa dels boscos i d'estima a la natura. S'ha d'incidir des dels poders públics especialment en aquest aspecte i no només entre els ciutadans que viuen al camp i poden portar a terme activitats agràries i agro-pecuàries en zones rurals perquè compleixin també una funció de protecció del medi, sinó a tots aquells que d'una o altra manera gaudim dels nostres boscos. Per una altra banda, dins de les mesures preventives més urgents cal actuar en la neteja i condicionament dels nostres boscos en aquelles zones de major risc d'incendi, conjuntament amb l'aplicació de mesures, fins i tot penals, perquè tinguin una funció dissuasiva.

Tal com he dit abans, si sumem el percentatge –31,43%– d'incendis forestals que tenen el seu origen en una causa

desconeguda als que es produeixen per clares negligències, que es situen en el 16,23%, i els intencionats, que arriben quasi a un 20%, veiem que la tasca de protecció, vigilància, neteja, repoblació i prevenció és imprescindible per no tornar a assolir rècords d'incendis devastadors a casa nostra.

No vull acabar la meua intervenció sense fer esment al tràgic cap de setmana del 9 d'abril amb l'incendi del massís del Garraf, a Sant Martí Sarroca, serra de Llaberia, Pontils, carretera de Vallvidrera, Cunit, Montmajor, Olost de Lluçanès, Cubelles i Sant Boi de Llobregat. La Direcció General del Medi Natural comptabilitzava el dilluns 5.800 hectàrees de bosc i matolls cremats a tot Catalunya en un cap de setmana, 4.000 de les quals corresponen al massís del Garraf. A hores d'ara sabem que l'esgarriosa xifra d'hectàrees cremades és de 7.000. L'extensió i la violència que van arribar a tenir aquests focs mostren que en la política de prevenció i extinció d'incendis que porta a terme el Govern alguna cosa falla. En setanta-dues hores s'ha cremat més d'una quarta part de tota la superfície que es va cremar entre els anys 87 i 92; la tendència a la baixa detectada en la superfície cremada pels incendis forestals a Catalunya entre el 87 i 92 s'ha trencat.

D'entrada, hem de reconèixer que hi ha hagut un important esforç humà per controlar aquests incendis. L'esforç dels bombers, dels voluntaris, de les forces de seguretat ha estat un esforç magnífic; hem posat tot el cor per omplir un buit deixat per la insuficiència de recursos tècnics. Vull recordar en aquest punt la intervenció de l'honorable consellera de Governació en la compareixença que va tenir lloc en la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, el proppassat 16 de novembre. La consellera ens deia: «Es fa difícil pensar que podem millorar molt més els serveis d'extinció; creiem que no per posar molts més helicòpters o més helitancs podríem millorar substancialment els resultats; tot és perfectible, evidentment, però hem d'incidir sobretot en la professionalització del servei i també en la professionalització, la formació i potenciació del voluntariat en les zones rurals que estan pitjor connectades amb la xarxa general de parcs.»

Des del punt de vista de les dotacions i de la gestió dels recursos tècnics, la cosa no pot ser més negativa. Segons les informacions aparegudes, dels tres helicòpters de la Generalitat un ha estat destruït i no ha estat reposat des d'un accident, l'any passat, a la serra del Cadí; un segon estava a Madrid en una revisió; això va comptar amb la contractació a corre-cuita de quatre helicòpters; sort que, en la mesura que les condicions atmosfèriques ho van permetre, varen actuar els hidroavions d'Icona, d'una institució que sovint la Generalitat ha criticat per entendre que és un organisme que lesiona les seves competències, competències que —s'ha vist— només es fan servir a efectes d'impedir l'actuació de tercers, però no per donar resposta als problemes de fons; es neguen que Icona actuï de forma ordinària a Catalunya, però no disposem dels mitjans materials necessaris per actuar eficaçment en situacions d'emergència; tota una mostra de rigor de la política de prevenció d'incendis forestals.

Segona, en la seva compareixença vostè es va referir especialment a la professionalització, la formació i potenciació del voluntariat. Llàstima que oblidés tractar la potenciació, la formació i la professionalització dels bombers voluntaris en el Projecte de Llei avui a debat, reconeixent-ho, tot i que després ho arreglessin.

No es tracta, doncs...

El Sr. PRESIDENT: Acabi, senyor Ros...

El Sr. ROS: Acabo de seguida, senyor president. No es tracta, doncs, de parlar en sentit crític de l'actuació dels homes que en aquest cas estan molt per damunt de les mesures de prevenció de les mateixes institucions públiques implicades, sinó de posar de manifest que aquest incendi i les dimensions que va assolir eren evitables, així com era evitable la manca de coordinació institucional.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ros. Se sotmet a votació el retorn del Projecte de Llei.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Els i les que hi estiguin en contra?

Abstencions?

El retorn del Projecte de Llei ha estat rebutjat per 6 vots a favor, 62 en contra i 28 abstencions.

Permetin-me, senyores diputades i senyors diputats, un breu parèntesi en el curs del debat.

Declaració de condemna de l'atemptat del dia 18 d'abril

Abans d'ahir, a Barcelona, la pau ciutadana es va veure atacada de nou per part dels enemics de la convivència, de la llibertat i de la democràcia, causant la mort d'un ciutadà innocent. Aquest Parlament, tot expressant el seu condol als familiars de Vicente Beti i Montesinos, vol fer arribar als autors i inspiradors del criminal atemptat la seva ferma convicció que mai per aquesta via aconseguiran afectar la moral col·lectiva del nostre poble, ans al contrari, no faran més que refermar-la en el refús més radical de la violència i en el menyspreu més absolut als que la practiquen.

Moltes gràcies.

Projecte de Llei de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments de Catalunya (Continuació)

Es passa al debat de la part dispositiva de la Llei. La primera esmena és a l'article primer, presentada pel Grup Parlamentari Socialista; és una esmena de modificació. Per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Corbacho.

El Sr. CORBACHO: Gràcies, senyor president. Amb el seu permís, i si m'ho permet, agruparia les esmenes del títol primer.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CORBACHO: La número 4, la número 7, la número 11, la 19 i la 22.

Aquest conjunt d'esmenes que pertanyen al títol primer de la Llei, doncs, tenen i estan inspirades en la filosofia de dotar els bombers de major autoritat administrativa i fonamentalment d'una autoritat administrativa equiparable al que són els agents de l'autoritat. En aquest sentit, una de les esmenes nostres, la primera, feia referència al canvi del títol de la Llei, introduint el tema de la policia d'incendis. Això del canvi del títol de la Llei i la policia d'incendis, doncs, anava en aquesta direcció que és de dotar els bombers, per a resoldre els problemes pràctics que es troben dia a dia, de major autoritat administrativa amb aquesta equiparació.

En l'esmena número 7 nosaltres el que fem és agrupar, doncs, en definitiva, les diferents competències que la mateixa Llei, que el Projecte de llei reserva i té per als bombers, per a les seves funcions, per al desenvolupament de la seva tasca i per al desenvolupament de la seva feina. Tota la Llei, tot el text de la Llei, al llarg de tot el text de la Llei, hi ha diferents articles que fan referència a totes aquestes funcions. Nosaltres creiem que seria millor que totes aquestes funcions estiguessin agrupades en un mateix article, fonamentalment per fer més comprensiva la Llei i per facilitar la comprensió no solament a les persones que han d'exercir la seva funció d'acord amb la Llei, sinó per a qualsevol interpretació que després se n'hagi de fer. Pensem, per tant, que era una manera de compendiar un conjunt d'elements que estaven al llarg de la Llei per a aquesta millor comprensió i per a una millora qualitativa d'aquesta. Era, per tant, i és, per tant, una esmena en sentit positiu, és una esmena que l'únic que pretén és —entenem nosaltres— millorar el mateix text de la Llei.

I finalment, aquestes esmenes, i algunes d'aquestes esmenes, doncs, anaven també en la direcció i van en la direcció d'intentar dotar amb més claredat, amb més claredat per a l'exercici de les funcions dels bombers, tot el que fa referència al tema de la utilització dels béns privats, al tema de la necessitat que moltes vegades tenen els bombers de fer ús de béns privats, i no solament d'això sinó entrar en propietats privades, i que pensem nosaltres que amb aquestes esmenes el text de la Llei es milloraria considerablement.

Per totes aquestes raons, nosaltres hem presentat aquest conjunt d'esmenes amb aquesta idea positiva d'intentar millorar el text de la Llei.

Senyor president, he dit que agrupava les esmenes 4, 7, 11, 19 i 22 i, amb el seu permís, comunico ara que retirarem la número 4.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Corbacho. El torn en contra, el volen fer a totes les esmenes del títol primer? (Pausa.) Molt bé. Doncs, ara correspon al Grup d'Iniciativa per Catalunya defensar les seves esmenes. Suposo que està d'acord amb aquesta agrupació que ha iniciat el Grup Socialista?

El Sr. GIMENO: Sí, evidentment. Defensaria les esmenes 5, 10, 13, 17, 21, 25 i 27. En tot cas, el que sí que reservaria són les esmenes del títol 1 bis, que proposava el nostre Grup.

També breument, dir que són una sèrie d'esmenes jo crec que de caràcter tècnic, però algunes que milloren notablement el text actual. En concret, l'esmena 5 és simplement una millora del redactat de l'objectiu de la Llei. Entenem que no és prou dir que és l'ordenació general d'accions i serveis de prevenció i extinció d'incendis, sinó que fóra millor —fóra millor— que diguéssim que és l'ordenació de les accions destinades a aconseguir la màxima eficàcia en les tasques dels serveis, etcètera. És a dir, no hi ha cap tipus de preocupació més que dir que el que ens interessa és l'eficàcia en el funcionament dels serveis, i crec que això no ens han dit que ho acceptaven. La veritat és que crec que deixaria en més bon lloc l'objecte d'aquesta Llei.

En l'esmena 10, també, el que plantejem és, en tot cas, una prevenció o un matís important de cara a la possibilitat de fer aquestes requisites de béns en cas d'emergència. El concepte d'emergència és un concepte imprecís, i emergència pot ser qualsevol cosa; és a dir, qualsevol cosa pot ser anar a portar els nens a escola perquè fan tard, del cap de guàrdia, per exemple. En canvi, el que plantejem és que s'hauria de dir «per catàstrofe o calamitat». I no diem que, les requisites, les poden fer, no les autoritats competents —que també és com a molt imprecís—, sinó «els comandaments de les distintes unitats operatives en el cas del sinistre», perquè també és una clarificació bastant més pertinent que l'ambigüitat en la qual queda el Projecte de llei.

Les esmenes 13, 17 i 21, als articles 5, 6 i 7, són un intent de diferenciar entre el personal del servei de prevenció i extinció d'incendis, el que entenem que és el personal professional, el que està subjecte a uns compromisos, a unes obligacions, que tenen uns drets i se'ls poden exigir uns deures, en definitiva, que tenen una dedicació completa i una professionalitat, i el que entenem que la Llei hauria de plantejar d'una forma més clara com a col·laboradors, i col·laboradors són tots aquells que participen també en totes les tasques d'extinció i de prevenció d'incendis però que són els voluntaris, tal com estan definits, que ja després diu el títol cinquè específic que hem posat —títol quart, crec— que no són personal funcionari ni laboral, per tant són gent que col·laboren quan poden i com poden; els bombers d'empresa, que tampoc no tenen com a funció aquestes funcions genèriques, o els mateixos voluntaris forestals, que també inclouem. També, en aquest sentit, el que fèiem era incloure com a personal el personal del servei d'incendis forestals i el Cos d'Agents Rurals de la Direcció General, de cara a aquesta idea que la prevenció d'incendis forestals també havia d'estar dintre.

I finalment, les dues últimes esmenes són dirigides, una, al que he comentat abans de clarificar el concepte d'agents de l'autoritat, afegint, simplement, dient que «en els mateixos termes que els cossos i forces de seguretat», per evitar conflictes de competències, i la 27, que és també una qües-

tió de caràcter precautori: si diu que un bomber, no estant de servei, és a dir, estant lliure de servei, només podrà actuar davant d'un sinistre prèvia acreditació de la seva condició, vol dir que, si no porta en aquell moment l'acreditació de la seva condició de bomber, es pot trobar en el cas que després se li busquin alguns problemes, de caràcter del que sigui, per haver actuat, i, en tot cas, el que pot plantejar és la passivitat d'aquella persona de dir: «Oh!, com que no porto l'acreditació, no actuo. Jo me'n rento les mans.» Crec que no és aquest l'esperit de la Llei, i per això el que intentàvem és aquesta sèrie de millores en aquest títol primer.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. També agruparia les esmenes al títol primer; concretament, la 6, 14, 16, 23 i 28.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. BENACH: Bé, com s'ha dit ja, aquest títol primer correspon a les disposicions generals; per tant, en aquest seguit d'esmenes parlem de temes diferents, tots ells d'una gran vessant tècnica, però també diferents.

L'esmena número 6 ja ha estat pràcticament defensada pel senyor Gimeno, perquè és idèntica, la que ha presentat Esquerra Republicana, a la que ha presentat Iniciativa, i, en definitiva, no m'hi allargaria més. El que pretén és que es parli d'estructuració. Els arguments també han estat expressats en el meu discurs anterior.

L'esmena número 14 pretén una més clara definició de l'article cinquè, entre altres coses perquè, bé, aquesta va ésser una discussió llarga en ponència, sobretot perquè els diferents col·lectius que integraven el servei de prevenció i extinció d'incendis..., i, sobretot, que quedava clar, o havia de quedar clar des del nostre punt de vista, qui formava part del Cos de Bombers; qui, per tant, en tenia la responsabilitat i qui col·laborava en aquesta responsabilitat. L'esmena aquesta, doncs, va en aquesta línia de millora de l'article cinquè.

L'esmena número 16 pretén la supressió de l'article sisè per reiteratiu, per repetitiu, ja que, d'alguna manera, el que es diu a l'article sisè ja ha quedat definit en articles anteriors, i, per exemple, pel que fa al cas dels voluntaris, ja ha quedat definit en un títol propi per als voluntaris. Per tant, l'article sisè entenem que és repetitiu, i per això en demanem la supressió.

Finalment, les dues esmenes que queden, la 23 i la 28, fan referència, també dintre l'article 10, als casos de sinistre, en què plantegem dues coses. Per una banda, que quan s'estigui en situació de perill els bombers que tinguin la consideració d'agents d'autoritat... El que passa és que el mateix que nosaltres fem és «en els mateixos termes dels cossos i forces de seguretat», perquè, si no, difícilment podem entendre o pot quedar clara quina és la consideració que pot tenir un agent de l'autoritat si no s'acaba d'especificar. Aquesta és la primera esmena.

I la segona esmena, en tot cas, el que pretén és, també, millorar el text demanant la supressió d'una cosa que entenem que és una mica inútil. L'article 10.2 diu: «També es considera en acte de servei el personal a què es refereix l'apartat anterior que, estant lliure de servei, intervingui en qualsevol tipus de sinistre, prèvia acreditació de la seva condició.» Se'ns fa difícil d'imaginar com es pot acreditar la seva condició en un moment que el que és més fàcil que passi és tot menys la possibilitat de justificar coses. Per tant, en aquest sentit entenem que era molt més pràctic i molt més lògic suprimir aquest paràgraf.

Aquestes són, doncs, les esmenes del nostre Grup al títol primer.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. Pel Grup Popular, per defensar les esmenes a aquest títol, té la paraula el senyor Ros.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, senyor president, anunciaríem la retirada de l'esmena número 12, número 18, número 20, número 35, número 37, 60...

El Sr. PRESIDENT: A veure, 35...

El Sr. ROS: 35, 37, 60, 178 i 192.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. ROS: Ara, si m'ho permet, faria la defensa conjunta de l'esmena 8, 9, 15, 24 i 26. *(Pausa.)*

Amb les nostres esmenes números 8 i 9 pretenem que, davant de l'obligació innegable dels ciutadans de col·laborar tant personalment com materialment en els serveis de prevenció i extinció d'incendis, a requeriment de l'autoritat competent, es reculli quines són la col·laboració ciutadana i les prestacions personals exigibles en el cas d'incendi.

Per una banda, creiem que la nostra esmena número 15 és perfectament assumible pel Grup de la majoria, en trobar-se definits els bombers voluntaris com a «bombers voluntaris de la Generalitat» en el títol quart de la Llei.

Finalment, les esmenes número 24 i número 26 es dirigeixen a fixar que el personal del servei de prevenció i extinció d'incendis i Salvaments de les administracions públiques tinguin, estant de servei, la consideració d'agents de l'autoritat, però als únics efectes de garantir la protecció de persones i els béns en situacions de perill, que n'és la finalitat, la qual cosa s'ha d'evitar, i, per tant, se'ls ha de donar els instruments necessaris per poder-la assolir i les condicions amb què es tracta els cossos i forces de seguretat de l'Estat.

Ja la Llei forestal de Catalunya, del 30 de març del 82, que té per finalitat establir l'ordenament dels terrenys forestals de Catalunya per assegurar-ne la conservació, garantir la producció de les primeres matèries, aprofitar adequadament els recursos naturals renovables i mantenir les condicions que permetin un ús recreatiu i cultural d'aquests terrenys, plantejava, entre els seus objectius principals, evitar la disminució de les superfícies forestals existents, afavorir l'ampliació per aturar el desenvolupament de processos d'erosió, garantir l'assentament hidrològic dels terrenys de muntanya i reduir els dèficits existents en recursos forestals, mesures

imprescindibles per evitar l'erosió i la desertització del sòl. I és indubtable que els incendis són la causa més important de la desaparició de les grans masses forestals a casa nostra i que tots estarem d'acord que per lluitar contra aquesta nafra cal portar a terme una política especialment preventiva i de conscienciació de la societat per tal d'evitar-los, ja que aquest problema no es pot resoldre només amb mitjans d'extinció. Aquest ha d'ésser un dels objectius de la Llei que ha d'assolir, i el corresponent amb les nostres esmenes, tant en aquest sentit com en els altres títols de la Llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Torn en contra: té la paraula el diputat senyor Gavín.

El Sr. GAVÍN: Gràcies, senyor president. Faré un torn en contra en el qual parlaré una mica en termes genèrics del text de la Llei que es pretén modificar i també faré una enumeració específica d'algunes esmenes que tracten temes jo crec que interessants.

D'entrada, m'agradaria dir, senyor president, senyores i senyors diputats —i es podrà veure durant el debat—, que aquesta és aquella típica llei on és pràcticament... és impossible que hi pugués haver una unanimitat. És aquella típica llei on ens trobem que diferents col·lectius relacionats amb el Cos de Bombers, amb la problemàtica de l'extinció, han fet arribar quantitats de propostes als diferents grups parlamentaris, i, per tant, és reflex que moltes de les esmenes que hi ha presentades són contradictòries les d'uns grups envers les dels altres grups.

Nosaltres, davant d'aquesta situació, hem agafat, una mica, la via del mig, i en moltes ocasions ens trobem amb uns textos que, des del nostre punt de vista, són un punt d'equilibri entre les necessitats existents, les propostes que pugui fer la Llei, i un punt d'equilibri també entre les propostes que puguin fer —oposades, hi insisteixo, en alguns casos— diferents grups parlamentaris.

De totes formes, si em permeten, i anant directament a l'enumeració d'algunes de les esmenes —i les faré seguides, una mica, en l'ordre amb què afecten el text de la Llei—, pel que fa a l'article primer, esmentar que ja ha s'havien acceptat algunes esmenes, en general, a tot aquest primer títol, de diferents grups parlamentaris, que milloren el text.

Respecte, per exemple, a l'esmena número 5, d'Iniciativa, o 6, d'Esquerra, com a moltes altres esmenes d'aquest primer títol, són esmenes que matisen el llenguatge que utilitza la mateixa Llei. Afegeixen adjectius o precisen alguns aspectes que nosaltres —i per això no hem acceptat votar-les a favor— creiem que la mateixa Llei ja els recull i que els recull, potser, amb un llenguatge una mica diferent, però que en tot cas són diferències de matís.

Pel que fa a l'esmena número 7, per exemple, a l'article 3, del Grup Socialista, és diferent. És una esmena molt llarga, i, tal com deia el senyor Celestino Corbacho, efectiva-ment, és una esmena que el que pretén és aglutinar en un sol paquet, en un sol article, tota una sèrie d'objectius que la Llei es planteja. Per tant, en molts dels aspectes d'aquesta

esmena nosaltres també hi estem a favor, perquè, de fet, són aspectes que estan relacionats a la Llei. Però vull fer notar algunes qüestions que, per llenguatge i per contingut, nosaltres no hi podem donar suport. Hi ha alguns aspectes d'aquesta esmena que parlen d'«utilització i accés de propietats i béns privats», «efectuar requisos temporals», «adoptar mesures de seguretat extraordinària i provisional, a l'espera de la decisió de l'autoritat competent sobre el tancament i desallotjament de locals», «obtenir la informació necessària de persones i entitats relacionades amb les situacions i llocs on es produeixen incendis, catàstrofes, etcètera». Hi ha alguns aspectes que, tal com estan redactats, nosaltres interpretem la filosofia del que es pretén dir, però, tal com estan redactats, arriben una mica més enllà del que correspondria, pensem, al Cos de Bombers: «obtenir la informació necessària de les persones i entitats», probablement, seria una funció més de la policia que no dels bombers.

Aquesta mateixa qüestió, ens la trobem reflectida en alguna altra esmena del Grup Socialista i en altres esmenes d'alguns altres grups, en les quals defineixen el bomber gairebé..., i sobretot quan es parla, en aquelles esmenes, quan es parla de «amb el mateix tractament dels cossos i forces de seguretat de l'Estat», entenem que arriben, en la definició dels bombers i de les seves funcions, arriben a ratllar un cert punt de conflictivitat legal. Hi ha tota una legislació sobre coordinació de cossos i forces de seguretat de l'Estat, i els bombers no són un cos o una força de seguretat de l'Estat. Si ho fossin, estarien definits d'aquesta manera, i, per tant, hi ha unes diferències evidents, lògiques i forçades, amb tot el seu marc legal, funcions i desplegaments, que s'han de respectar. Arribar a punts de fricció, tant en les seves funcions com en potestats, és una qüestió a què nosaltres no volem donar-hi recolzament, perquè entràriem —hi insisteixo— en col·lisions fins i tot legals i conflictives, que segur que els mateixos bombers no desitgen.

Hi ha algunes esmenes també d'Iniciativa als articles 13 i 14, que fan referència a la qüestió de voluntaris forestals, etcètera. Molt em temo que això ho veurem en esmenes posteriors, i, si em permet, li ho contestaré tot plegat quan surti aquesta qüestió.

L'esmena número 15, del Grup Popular: té tota la raó, és una esmena perfectament assumible, però precisament no l'assumim perquè —vostè ho sap perquè n'ha estat un dels protagonistes— precisament a partir del moment que fem aquell títol que reforça el reconeixement dels bombers voluntaris i que aglutina tota una sèrie d'aspectes d'aquests bombers dins d'aquest mateix títol, com això ja hi és recollit, entenem que no cal repetir-ho fora del títol, sinó que millor fer-ho d'aquesta manera que s'ha arbitrat.

Hi ha altres qüestions. Per exemple, esmenes contradictòries, quan es demana que els voluntaris, els bombers voluntaris constin com a col·laboradors: és veritat que en molts casos fan aquestes funcions, les funcions de col·laboració, també és veritat que hi ha parcs en què només hi ha voluntaris i també és veritat que en moltes ocasions són els primers

que arriben al foc, i, per tant, caldria que això no creés la confusió que la seva funció queda relegada a un segon terme, perquè això, a la pràctica, ens provocaria una minva en la capacitat d'actuació de l'extinció dels focs.

Acreditació: hi ha diversos grups parlamentaris que han presentat esmenes en el sentit d'evitar que l'actuació d'un bomber que no està en servei no es pugui fer prèvia acreditació de la seva condició. Jo, en aquest sentit, voldria fer veure que acreditació quan està en servei és el mateix uniforme reglamentari; quan no hi és, és el carnet que té el bomber que acredita la seva funció i la seva capacitat. No s'ha de veure com una minva de l'actuació de la persona física bomber. Jo crec que no podem deixar de banda tampoc la possibilitat que en qualsevol catàstrofe o incendi qualsevol persona no pogués actuar, i a més a més ho fes reivindicant una autoritat, si resultés que aquella persona no reunís les condicions, no fos un bomber, potser. I, per tant, la prevenció que en la línia de garantir la seguretat de tothom, doncs, sigui necessari abans, durant o després dependrà de les circumstàncies. Aquesta prudència que si hi ha algun problema, doncs, s'hagi d'acreditar la persona en qüestió, jo crec que és una cosa que no ha d'ofendre ningú, ans al contrari, és una garantia de tranquil·litat per a tothom i també per al mateix ciutadà.

Per tots aquests motius, senyor president, en aquest primer títol en què ja vam aprovar tota una sèrie d'esmenes en Comissió i en ponència, la 5, la 6, alguna és ben important com la 12, del Grup Popular, que és aquella que feia referència a campanyes informatives i formatives, i que lliga amb el reforçament que se li va fer a la Llei, doncs, en qüestions de prevenció. Per tots aquests motius —hi insisteixo—, aquestes esmenes, les votarem en contra.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gavín. Ara el senyor Gimeno podria fer la defensa d'aquests nous articles que proposen les esmenes de la 29 a la 33.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. És obvi que no és el mateix títol; la idea era de fer un títol específic i, en tot cas, dir que juntament amb aquestes esmenes, de la 29 a la 33, defensaria també la 164, la 193 i la 197, perquè una...

El Sr. PRESIDENT: 164, 193...

El Sr. GIMENO: I 197.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. GIMENO: Dues són a l'exposició de motius, parlant de la necessitat de la prevenció d'incendis forestals, i l'altra és la supressió, si s'aprova l'addició d'aquest títol, d'aquesta disposició addicional primera que parla d'una certa col·laboració entre agents forestals i agrupacions de defensa forestal amb el Cos de Bombers.

Jo el que voldria és dir prèviament que el que no faré ara és una interpellació, com abans algú ha volgut interpretar; el que faré és una defensa dels motius de les esmenes que presentem i que volíem incidir i seguim incidint i seguirem incidint en la necessitat de regular de la forma millor possible la necessitat de prevenció dels incendis forestals, i que, en tot cas, la coincidència lamentable i desafortunada dels in-

cendis de l'altra setmana el que fan és reforçar les nostres propostes.

Iniciativa vam plantejar aquest títol respectant la competència del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca en la prevenció dels incendis forestals, és a dir, el que no fem és cap usurpació de funcions ni de competències a cap altre departament; el que plantegem és que s'havia de fer una regulació específica d'aquesta prevenció per la importància que té —almenys així ho entenem nosaltres— el tema i per les conseqüències desastroses que solen tindre els incendis quan afecten espais naturals que no han estat encara degradats de manera important ni per altres incendis anteriors o per intervencions destructores de les persones.

Iniciativa per Catalunya creiem —n'estem molt convençuts— que la prevenció és l'únic sistema eficaç per evitar la progressiva destrucció dels boscos i dels espais naturals de Catalunya per incendis voluntaris o involuntaris, i mai ens podrem sentir satisfets si se'ns donen moltes explicacions de l'eficàcia, de la rapidesa, de l'agilitat, de l'èxit, de l'actuació d'extinció dels incendis que es produeixen, i molt menys com a exemple, podríem dir, això d'aquests dies.

En vuit dies s'han cremat més hectàrees que en tot l'estiu de l'any passat, en tot l'any passat, en tot l'any anterior, i ens podríem remuntar a l'any 86 per veure un volum tan important d'hectàrees, i encara no ha començat l'estiu —i encara no ha començat l'estiu. I ens surten els responsables d'Agricultura, de Governació i el mateix director general d'Incendis dient: «L'extinció ha estat correcta; amb més mitjans s'hauria cremat el mateix», o: «Començarem ràpidament la reforestació», cas com el del Garraf o casos com l'any passat el de Vespella. El que volem és manifestar que això, en tot cas, són declaracions exculpatòries, però que el que mai es pot plantejar és falsejar les dades i voler donar la impressió que tot va bé, perquè, primer, per molta reforestació que fem mai serà assimilable la reforestació per ràpida, eficaç i des del punt de vista d'inversió, per important que sigui, com la no-deforestació, que era el lloc previ on estava l'espai.

Segon, segurament en l'estat en què estaven els boscos el dia 7, 8, 9, 10 d'abril és cert que els incendis s'haurien propagat també —i això és cert—, és a dir, hi havia unes determinades condicions, però el que volem és, per incidir en la necessitat de prevenció, vull dir, coneixent que hi havia un estat de sequera important, sobretot a les comarques més meridionals, per tant, estat de sequera significa risc d'incendi, perquè l'estat de la vegetació...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Gimeno, ara això ja ho ha deixat anar, ara torni a la qüestió, que és la Llei, eh...

El Sr. GIMENO: Estic parlant de la prevenció d'incendis...

El Sr. PRESIDENT: No, no, està parlant d'uns fets concrets que jo els he deixat citar, però, vull dir, ara ja torni a la qüestió.

(Remor de veus.)

El Sr. GIMENO: Bé, en tot cas, entenc que aquesta és la qüestió, la necessitat de prevenir, i la necessitat de prevenir

passa perquè davant del coneixement de determinades situacions climatològiques que poden significar que existeix sequera, que davant de la possibilitat de freqüentació per part dels ciutadans de determinats espais en les èpoques de pasqua o en les èpoques d'estiu, que és quan la gent surt més als boscos, davant de tot això, el Govern ha de preveure algunes de les actuacions que poden provocar aquests incendis. En tot cas he de dir que ni la sequera, ni la calor ni el vent són fenòmens aliens a Catalunya, que això són elements que són propis del clima mediterrani i que aquestes circumstàncies conjuntes vol dir que incrementen el risc d'incendis. I davant d'això, què és el que el Govern ha de fer?, davant d'una situació que es preveu de risc d'incendis? El Govern hauria d'incrementar les neteges de les zones en què hi ha d'haver major freqüentació; hauria de reforçar el personal de vigilància, sigui a l'estiu, sigui a la primavera, sigui a la tardor; hauria de contractar personal forestal, bombers forestals, per prevenir actuacions ràpides i eficaces, i hauria de prevenir mitjans aeris, és a dir, hauria de tindre preparats els mitjans aeris necessaris per evitar o per aconseguir una actuació ràpida. El que mai podrà fer o mai és correcte que faci el Govern és sortir *a posteriori* d'un incendi i culpar dels incendis el vent, la sequera o la negligència de les persones.

Pel que entenem, és que la prevenció d'incendis és fonamental, es necessita un pla integral de prevenció d'incendis, en què hem de preveure els mitjans, les actuacions, la participació de la gent, la sensibilització, la coordinació i els recursos que s'hi han de destinar i que, això, des del Govern no es fa, i des d'aquesta Llei no es fa, i això, el que creiem que és implantable és que es vulgui sortir després i a les queixes de descoordinació se'ns digui que és fruit del nerviosisme o que s'utilitzin criteris d'apagar els focs seguint ordres cronològics. Entenem que la *prevenció* és fonamental, però l'*extinció*, és a dir, la rapidesa de l'extinció ha d'estar no en funció de criteris cronològics, sinó en funció de situacions específiques.

Un incendi pot tenir un impacte ambiental segons en quina zona es faci l'incendi; un incendi, per les condicions orogràfiques o per les circumstàncies climatològiques pot tenir major risc, major extensió i majors conseqüències en un lloc que en un altre lloc; en un lloc poden haver-hi urbanitzacions, poden haver-hi instal·lacions de caràcter industrial o de caràcter turístic que fan necessari que els criteris que s'utilitzin siguin els criteris aquests, de perillositat, de possibilitat d'extinció, de major risc. I creiem que el Govern ha de preveure, dins de les actuacions de ràpida intervenció, aquestes qüestions i no els criteris de caràcter cronològic, com sembla que s'ha aplicat fins ara.

Per tant, com que entenem que tot això no està previst en aquest Projecte de Llei, no en parlen ni en fan tan sols la més mínima referència, com que creiem que no hi ha els recursos necessaris, no hi ha la coordinació suficient, no hi ha la prevenció, no hi ha la sensibilització dels ciutadans, entenem la insuficiència de la disposició addicional primera i creiem que cal una regulació específica, de la mateixa manera que

hem estat capaços de fer una millora substancial en el tema dels voluntaris, i vam passar d'un simple article, on intentava definir els bombers voluntaris, a tot un títol específic que parla dels bombers voluntaris.

Iniciativa vam presentar l'any passat, l'octubre, una moició subsegüent a una interpellació en què fèiem referència a una sèrie de mesures de prevenció d'incendis. En el mateix sentit, hem presentat en aquesta Llei diversos articles que parlen de la necessitat de prevenció i la necessitat de coordinació dels incendis forestals. Ho tornarem a plantejar tantes vegades com sigui necessari. Vostès diran que no és necessari, segurament diran que no és necessari, però el país, mentrestant, anirà cremant i després, possiblement, el Govern haurà de sortir i haurà de culpar el vent, la sequera, la calor o la negligència. El que voldríem és que, en tot cas, la negligència, per la imprevisió, per la descoordinació o per la falta de responsabilitat l'apliquessin també a aquells que tenen càrrecs de comandament en tot aquest tema.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Torn en contra: el senyor Gavín té la paraula.

El Sr. GAVÍN: Senyor Gimeno, no li contestaré la majoria de les coses que ha dit, no les hi contestaré, i no les hi constestaré perquè d'una manera reiterada vostè ha pujat aquí a parlar del que ha passat aquests dies últims que hi ha hagut incendis, i no és el tema, el d'avui; si més no, el tema d'aquest punt de l'ordre del dia.

El que sí que intentaré és demostrar com vostè, arran d'això, pretén justificar que no hi ha cap tasca, que no hi ha una previsió pel que fa a la prevenció d'incendis forestals en aquesta Llei. I intentaré justificar que això és fals i que la construcció dels seus arguments no és sòlida; i, per tant, només parlaré d'això.

Quan vostè diu que la Llei no fa ni la més mínima referència, sap vostè que no diu la veritat, sap vostè que la disposició addicional primera de la Llei..., vostè pot dir que no té la categoria suficient que vostè voldria, però no pot dir que no hi ha cap mínima referència. I aquesta disposició addicional primera diu: «D'acord amb la seva pròpia normativa, els Agents Rurals de la Generalitat de Catalunya i les agrupacions de defensa forestal exerceixen, en les funcions de prevenció d'incendis en béns forestals i, en general, en el patrimoni natural de Catalunya, en col·laboració» —una esmena del Grup Socialista— «amb els serveis municipals de bombers i amb el Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya.» Per tant, la referència hi és. Digui que no és la referència que vostè vol: d'acord. Hi és. I aquesta referència és una opció. Vostè diu: «Aquesta prevenció ha d'estar contemplada a la Llei i ha d'estar desenvolupada a la Llei.» És una opció. Que vostè tingui una diferent opció política no pot concloure mai que, aquesta prevenció, no hi sigui.

La nostra opció, senyor Gimeno, és una altra: el meu company Orriols abans li ho ha explicat, i jo ara li ho explicaré des d'un punt de vista..., des d'una altra òptica, des del punt invers. La Generalitat de Catalunya, el Departament

d'Agricultura –i tothom creu necessari i bo que sigui així–, té un cos d'agents rurals que tampoc se l'inventa, sinó que sorgeix, fins i tot, d'una certa tradició històrica i d'uns antics cossos o serveis de funcionaris que són traspassats a la Generalitat. Aquests agents rurals, que tenen la seva reglamentació, com a funcions genèriques diu: «Correspon als Agents Rurals les funcions de policia i guàrdia dels béns forestals, cinegètics i piscícoles, de vies pecuàries i d'espais naturals protegits, i les tasques de col·laboració en les funcions específiques en aquest àmbit.» Més concretament, parla de les activitats necessàries per a la prevenció dels incendis, parla de vetllar pels espais protegits, parla de disposicions sobre incendis i sobre les causes i conseqüències, parla de l'explotació de la forest, i, per tant, jo li faré la pregunta a la inversa: potser el Cos d'Agents Rurals, que existeix i té aquestes funcions –a tothom li sembla que hi ha de ser i ha de fer aquestes funcions–, potser no és el personal més adequat per fer les feines de prevenció en els incendis forestals? Des de la nostra òptica, és aquest el personal més adequat per fer aquesta feina, perquè està al bosc, perquè el coneix, perquè hi és tot l'any i perquè actua fent aquestes feines de prevenció des de molt diferents òptiques, amb les neteges de boscos, propiciant que les cremes de rostolls o diferents activitats agràries no representin un risc d'incendi i moltíssimes altres funcions. Per tant, aquesta és la nostra opció, i la Llei recull d'aquesta manera que sigui el Cos d'Agents Rurals, que depèn del Departament d'Agricultura i que no pot dependre de cap altre lloc, que és el personal més adient per fer aquesta feina.

Per tant, aquesta funció de prevenció hi és, i aquesta funció de prevenció és eficaç. Senyor Gimeno, hi ha un refrany català que diu «una flor no fa estiu». Hem començat malament l'any, les condicions meteorològiques han estat especialment nefastes –no afegiré res més: és motiu d'interpellacions posteriors–, però durant tots aquests últims anys hi ha hagut una feina de prevenció molt eficaç, contrastadament molt eficaç, i té antecedents, senyor Gimeno: té els antecedents del Foc verd, té antecedents com l'Infoca, el Pla d'incendis forestals de Catalunya, que és aquell Pla que coordina la intervenció dels diferents col·lectius en el foc forestal, senyor Gimeno –coordinació de tots els col·lectius que poden incidir en el foc forestal–, pla que existeix, s'aplica i que, a més a més, li vull dir que està en revisió, com a conseqüència de l'experiència acumulada de tots aquests anys, per tal d'actualitzar-lo.

Per tant, senyor diputat, nosaltres votarem en contra de totes aquestes esmenes del seu Grup que, tractant d'aquesta qüestió, afegeixen al text de la Llei qüestions sobre la prevenció del foc forestal, sobretot per aquests motius que li he explicat: aquesta prevenció hi és, i és una opció política que la faci el Cos d'Agents Rurals, que són el personal més preparat i més adequat per fer-ho.

Per tot això, senyor president, votarem en contra d'aquestes esmenes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gavín.

Passarem ara a les votacions d'aquest títol primer. En primer lloc, votarem les esmenes socialistes al títol primer.

El Sr. ROS: Senyor president!

El Sr. PRESIDENT: Sí? Vol alguna...?

El Sr. ROS: Demanaria votació separada de l'esmena número 11.

El Sr. PRESIDENT: 11? Molt bé. Doncs, en primer lloc, es vota la número 11.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 23 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Es vota la resta d'esmenes del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La senyora Arnalot suposo que vota amb el seu Grup, eh? No trenca la disciplina...

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 20 vots a favor, 54 en contra i 2 abstencions.

A continuació, se sotmeten a votació les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya. En aquest...

El Sr. ROS: Senyor president!

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. ROS: Demanaríem votació separada de l'esmena..., o sigui, conjuntament les 10, 13, 17, 27 i 28 en un bloc, i les altres en un altre bloc.

El Sr. PRESIDENT: 10, 13, 17...

El Sr. ROS: 27 i 28.

El Sr. PRESIDENT: 27 i 28. Molt bé. *(El Sr. Corbacho demana per parlar.)* El senyor Corbacho?

El Sr. CORBACHO: Sí, senyor president, nosaltres demanaríem també la votació de les números 17, 27 i 32 en un bloc, i la resta conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: Això no lliga gaire...

El Sr. ROS: Senyor president, poden haver-hi tres blocs: la 32, la 10, 13 i 17...

El Sr. PRESIDENT: Com? La 32? No. *(El Sr. Gimeno demana per parlar.)* Digui, digui...

El Sr. GIMENO: Hi ha un error, suposo, per part del portaveu del PP, perquè la 28 és d'Esquerra Republicana, no és d'Iniciativa.

El Sr. PRESIDENT: Efectivament, la 28 és d'Esquerra Republicana. Bé, podem fer una votació... 27 i 17, sí: 27 i 17 es poden votar conjuntament, que és el que fem ara.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 6 vots a favor, 55 en contra i 17 abstencions.

A continuació, se sotmeten a votació les esmenes 10 i 13.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes ha quedat rebutjades per 22 vots a favor, 55 en contra i 2 abstencions.

Se sotmet ara a votació l'esmena 30.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 24 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

A continuació, se sotmet a votació la resta d'esmenes d'Iniciativa... Sí? El senyor Corbacho.

El Sr. CORBACHO: Senyor president, la número 32, nosaltres havíem demanat que la 17, la 27 i la 32 haurien d'anar separades de la resta de les esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Jo tenia anotades 17, 27 i 30.

El Sr. CORBACHO: La 32, havíem dit.

El Sr. PRESIDENT: Doncs ara votarem la 30.

El Sr. CORBACHO: No, la 30 ja l'hem votat.

El Sr. PRESIDENT: Doncs llavors què...?

El Sr. CORBACHO: Hauríem de votar la 32.

El Sr. PRESIDENT: La 32, separadament...

El Sr. CORBACHO: De la resta.

El Sr. PRESIDENT: Doncs votem la 32.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 9 vots a favor, 56 en contra i 15 abstencions.

Ara sí, la resta d'esmenes del Grup d'Iniciativa a aquest títol primer i aquests nous articles que proposen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 24 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

A continuació, se sotmetran a votació les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. (El Sr. Corbacho demana per parlar.) Sí, el senyor Corbacho? Vol votació separada de...?

El Sr. CORBACHO: Volem votacions..., o demanarem votació separada de la 6, la 16 i la 28.

El Sr. PRESIDENT: Que poden anar conjuntament?

El Sr. ROS: Senyor president, votació separada de la 23.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, en primer lloc, votem la 23.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 25 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

A continuació, votarem les esmenes 6, 16 i 28.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 6 vots a favor, 56 en contra i 21 abstencions.

Acte seguit, se sotmeten a votació la resta d'esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 25 vots a favor, 58 en contra i 3 abstencions.

A continuació, es vota la resta d'esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor...? (Veus de fons.) Ja no n'hi ha més? Estan esgotades? (Pausa.) Molt bé. Doncs, no hi insistirem.

Grup Popular, esmenes del Grup Popular... (El Sr. Corbacho demana per parlar.) Sí, el senyor Corbacho?

El Sr. CORBACHO: Senyor president, demanarem dos blocs: la 8, la 9 i la 15 conjuntament, i la resta també conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Va bé? (Pausa.) Doncs, farem aquestes dues... (Pausa. El Sr. Gimeno demana per parlar.) Sí, senyor...?

El Sr. GIMENO: Demanem la 15 i la 26, separadament.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

Doncs, en primer lloc, votarem la 8 i la 9, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 7 vots a favor, 58 en contra i 21 abstencions.

Se sotmet ara a votació l'esmena número 15.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 59 en contra i 25 abstencions.

Esmena número 26.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 21 vots a favor, 59 en contra i 7 abstencions.

La resta d'esmenes del Grup Popular.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 27 vots a favor, 60 en contra i 3 abstencions.

A continuació, se sotmeten a votació els articles 2, 4, 8 i 9, que no tenen esmenes, conjuntament.

Vots a favor?

Aquests articles han quedat aprovats per unanimitat.

A continuació, es vota l'article primer, segons Dictamen. Es poden votar el primer i el tercer conjuntament? (Pausa.) I el cinquè...? (Pausa.) El sisè, també? (Pausa.) No?

El Sr. BENACH: No, senyor president. El sisè..., el sisè, separat.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, molt bé.

Votem primer, tercer, quart i cinquè... (*Pausa. Veus de fons.*) El quart, no: el quart ja està votat. El setè es pot agrupar, també? (*Pausa*) I el 10? (*Pausa.*)

Molt bé, doncs, només es vota separatament el 6. (*Pausa.*) D'acord.

Doncs, votem primer el 6.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 63 vots a favor, 3 en contra i 25 abstencions.

A continuació, se sotmeten a votació els articles 1, 3, 5, 7 i 10.

Vots a favor...?

El Sr. BENACH: Senyor president, senyor president, perdó.

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. BENACH: El 7, no l'inclouríem...

El Sr. PRESIDENT: Separat?

El Sr. BENACH: Exacte.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Ha anat pels pèls, això, eh? (*Remor de veus.*)

Doncs, es vota el 7.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

L'article 7 ha quedat aprovat per 64 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

Ara es vota la resta d'articles d'aquest títol primer.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han quedat aprovats per 60 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions.

Passem al títol segon. Esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya: per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. En tot cas, diria que la primera esmena, la 34, decau, ja que no existeix l'article 10 bis, i que també retirariem l'esmena 45 d'aquest títol, i la 93 i la 94; evidentment, la 45, perquè hi ha una possible esmena transaccional respecte a la participació dels ajuntaments en les tasques de funcionament dels serveis, i que entenem que és innecessari defensar-la aquí i després que es torni a plantejar, més enrere, dintre de la mateixa Llei.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. GIMENO: També faré referències..., intentaré ser prou ràpid, perquè hi ha moltes esmenes. La 40, que és la primera que tenim a l'article 13, parla que una funció específica dels bombers és actuar en serveis d'interès públic «per raó de l'específica capacitació dels seus membres i l'adequació dels mitjans de què disposen». És una esmena que, també per criteri ambigu, significa que «serveis d'interès públic» pot ser qualsevol cosa, i que els bombers poden fer una mica aquell sentiment que tenen, de *chicas para todo*,

com diuen destacats sindicalistes. És obvi que hi ha funcions polivalents, però el que no es pot mai és confondre el que són serveis d'interès públic, la funció de neteja, la funció de mecànic, la funció..., qualssevol que no siguin les pròpies, les específiques del Cos de Bombers. Llavors, entenem que seria més convenient que no hi estigués inclosa aquesta funció.

La 59 intenta ser una eliminació d'una barrera, una barreira per a accedir al Cos de Bombers, perquè el Projecte de llei fixa l'edat de trenta-cinc anys com a edat a partir de la qual ja no es pot accedir al Cos. Entenem que l'edat no és condició suficient, perquè és més important l'estat físic, la preparació, la voluntat dels bombers, que no l'edat limitativa. I que no hi ha una diferència significativa entre una persona de trenta-quatre i una persona de trenta-sis a l'hora de poder fer totes les proves d'accés al Cos de Bombers.

La 62 és una referència a l'article 17.5, quan parla que, si existeixen..., diu que «si a la convocatòria d'accés s'acredita la superació d'un curs de similars característiques...», el que plantejem és que això del curs «de similars característiques» és una fórmula que també pot preveure la discrecionalitat, i, en tot cas, el que fem és un redactat en què quedi clar que els bombers han de superar un curs específic per a accedir-hi.

També l'esmena 67, a l'article següent, parla de l'accés al Cos de Bombers, i estem d'acord que hi hagi una valoració del temps que ha estat alguna persona com a voluntari o com a voluntari forestal, però la clarificació o l'afegit que nosaltres pretenem afegir és que això no sigui un mèrit preferent..., que sigui un mèrit, però no que sigui un mèrit preferent per poder-hi entrar.

La 72, l'esmena 72 és la supressió d'un article que, com més vegades l'hem llegit, més vegades trobem diferències o dificultats d'interpretació. L'article 22 està pràcticament inclòs dins de l'article 23. L'article 22 preveu que poden participar —per la fase de promoció interna— els membres de les entitats locals que pertanyin als cossos o al servei de prevenció i extinció d'incendis d'aquests ajuntaments, sempre que compleixin els requisits. I parla de «segons les condicions establertes en els articles 19, 20 i 21». Concretament, el 19, el 20 i el 21.2 parlen de la promoció interna i, en tot cas, això està inclòs dintre de l'article 23, amb un altre redactat i, per tant, creiem que és innecessari i confusionista. I creiem que eliminar aquest article no originaria cap perjudici a ningú i, en tot cas, contribuiria a simplificar la Llei.

L'esmena 80, al capítol quart de l'article 25, fa referència a quan definim què és un parc, un parc de bombers, de l'organització de parcs, zones i brigades, que, com a mínim, en cada parc es disposi d'una unitat bàsica d'intervenció. És a dir, definir què és el concepte mínim de parc i que no passi —com he dit anteriorment— que hi ha parcs en què hi ha més vehicles que bombers, i que, en tot cas, l'únic que pot fer el bomber quan està de servei i el criden és agafar un dels dos vehicles i anar-se'n ell sol i esperar que un o altre el pugui ajudar per fer front a algun dels sinistres pel qual se'l cridi. Creiem que hi hauria d'haver esta definició d'unitat bàsica d'intervenció, i el compromís des de la mateixa Llei.

A l'esmena 90, en el concepte dels drets, dels drets dels bombers, es planteja..., quan parla de l'assegurança per accident, el que plantejem és que s'hi hauria d'incloure una de les qüestions que poden afectar –lògicament, per les característiques específiques del Cos– el que s'entén com a «malaltia professional» del Cos de Bombers, i que només sigui l'assegurança per un possible accident desmereix aquesta especificitat i deixa en una situació difícil alguns dels bombers que poden estar afectats per algun problema d'aquests.

I l'esmena 97 parla dels deures, dels deures dels funcionaris, i aquí diu que romandran en servei –una de les obligacions dels funcionaris professionals és romandre en servei– «quan la gravetat ho requereixi o mentre no hagin estat rellevats». El que posem és un intent de fer una clàusula de garantia, que perquè els bombers quedin en servei sigui necessària una ordre. És cert que vam posar «per escrit» i que això pot ser una complicació burocràtica que, per altra banda, havíem plantejat en altres llocs de suprimir, però també vam oferir una transacció o una esmena tècnica, obviar el tema de l'ordre per escrit, i que el que entenem és que no es pot, simplement perquè no vingui ningú només, quedar-se allà.

Tenim exemples recents, exemples recents com aquests que ens han afectat aquests dies a Catalunya, en què s'han doblat sistemàticament les guàrdies o els torns i que hi ha hagut bombers que han estat quaranta-vuit o més hores dintre de la primera línia de foc, i això, evidentment, és difícil de poder mantenir un estat d'activitat i de condicions físiques i mentals normal per a poder jugar amb eficàcia; a part del greu risc que representa, també entenem –hi han altes esmenes en aquest sentit– que hauria de ser un deure..., un dret dels bombers, el dret a ser rellevat quan el seu estat físic o psíquic així ho aconsellés.

Les emenes 100, 103 i 105 van dirigides al tema de la segona activitat, que és un dels aspectes que han quedat més indefinits per part del Projecte de Llei que estem debatent, perquè a la primera –ja ho he comentat abans i no hi insistiré– es parla que els membres del cos de bombers que tinguin disminuïda llur capacitat per a complir el servei ordinari poden ser rellevats. Però i si no ho són? Perquè el poder és una discrecionalitat, una facultat dels òrgans de comandament, i si no ho són vol dir que estaran obligats a realitzar tasques operatives. Si el dictamen mèdic diu que no estan en condicions, sembla que és posar en una situació de risc, en una situació de greuge aquestes persones que no estan –diria el mateix dictamen mèdic– en condicions.

Però, a més a més, a la resta d'esmenes el que plantejem és que els llocs vacants han de ser ofertats, els llocs vacants que deixen els funcionaris, els bombers que no puguin estar en condicions operatives; «hauran de ser ofertats» vol dir que no s'hauran d'amortitzar o no s'hauran de deixar sense cobrir. Que les places de la segona activitat –i en això hi ha una esmena que hi ha que hi fa referència– han d'estar relacionades –una esmena, no, una transacció que es va acordar–, relacionades amb els llocs de treball que han fet fins ara. Això, en tot cas, és una part que no quedaria viva de les

esmenes nostres; però sí que queda el tema que el pas a la segona activitat no hauria de significar ni la disminució de les retribucions bàsiques ni del complement. És a dir, que si un, per obligació, perquè les seves circumstàncies no li permeten mantenir un nivell d'operativitat, el que no pot ser és que això pugui representar un greuge econòmic amb una disminució del seu sou.

I finalment, dins del règim disciplinari, que és l'apartat últim de la secció cinquena d'aquest títol, hi han..., tenim quatre esmenes: una que qualifica... –que nosaltres plantejem totes de supressió–, una que qualifica com a falta molt greu la insubordinació individual o col·lectiva –creiem que això, com hem dit abans, també és més propi d'un codi militar–, o que qualifica com a actes greus els que atemptin a la dignitat del funcionari, a la imatge del cos, el prestigi de la Generalitat –que és, també, molt d'aplicació dubtosa; és com una espècie de dir: «Aneu amb compte amb el que feu perquè això es pot decretar o es pot acordar de qualsevol manera»–, o l'incompliment de l'obligació de donar compte a la superioritat, com si això fos un greuge, és a dir, com si això pogués originar distorsions molt importants.

I finalment, n'hi ha una que també és ambigua o contradictòria, perquè la qualifica com a falta lleu, però diu: «no presentar-se al relleu degudament uniformat sense causa justificada», i això es pot interpretar com que algú, quan entra de torn, ha de venir perfectament dutxat, uniformat i arreglat; és a dir, en definitiva, ha de sortir de casa ja estant de servei, quan també se li podria dir que usa l'uniforme d'una manera innecessària; és a dir, quan està fora de servei, que és tot el trajecte que empra a sortir de casa i arribar a la feina. Creiem que hi ha un excés de rigor, potser demostra una manca de confiança de cara als professionals i, en tot cas, entenem que això hauria d'haver estat fruit d'una negociació i un acord amb els representants d'aquests bombers en lloc d'una imposició per la via de la Llei.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Esmenes del Grup Popular; per a la seva defensa, té la paraula el senyor Ros.

El Sr. ROS: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el títol segon tracta el cos de bombers de la Generalitat de Catalunya definint-ne l'àmbit d'acutació i funcions, la seva organització i estructura, les formes d'accés a les diferents escoles i categories, la seva organització territorial, així com el règim estatutari. La defensa que hem fet de la participació de la societat civil en les tasques de prevenció i extinció d'incendis no s'ha d'interpretar en termes de menyspreu per la funció dels cossos professionals de bombers, ni molt menys. No es tracta d'obviar la necessitat que existeixi una columna vertebral de professionals; ben al contrari, l'existència d'unes forces voluntàries de bombers no professionals té sentit en tant que exerceixen tasques de suport a un nucli de professionals que, per la seva formació, no només donen resposta a la problemàtica concreta dels incendis, sinó que, a més a més, assumeixen diferents funcions de socorrisme i protecció civil.

Entenem que la vertebració d'un sistema de protecció civil eficient requereix, sens dubte, l'existència d'un cos professional de bombers ben ensinistrat, amb les dotacions humanes i tècniques suficients. Un cos d'aquestes característiques, per la duresa de la feina que realitza, implica un important component vocacional i de servei a la comunitat. Un servei dur, esforçat i arriscat no pot ser recompensat mai, només, amb un sou i uns determinats drets socio-laborals. El bomber és, certament, un funcionari de l'Administració, però no és només un funcionari que fa un servei a canvi d'un sou; és una persona que arrisca la seva vida per la nostra seguretat. Per això hem de fer entre tots un esforç per millorar les seves condicions professionals. Només oferint un bon estatus professional i social aconseguirem que joves catalans prenguin el camí d'integrar-se en un cos on les dificultats i els riscos no estaran mai compensats des de l'estricta punt de vista econòmic.

És clar que, per les funcions que compleixen, el Cos del Bombers, o els membres dels Mossos d'Esquadra tenen en alguns aspectes un tractament diferenciat amb la resta de funcionaris pel que fa a la seva dedicació, el lloc de treball, el cas de necessitat, que no ha de conculcar en cap cas els drets d'aquests col·lectius. Les nostres esmenes van dirigides, recollint les demandes dels bombers professionals, a donar millor ordenació en l'organització estructural del cos en dues línies jeràrquiques: primer, l'escala tècnica, amb les categories d'inspector i sots-inspector; segona, escala operativa, amb la categoria d'oficial, de sots-oficial, de sergent, de caporal, de bomber i bomber conductor.

Tenim com a funcions, dins de l'escala tècnica, les de direcció i orientació d'unitats tècniques de nivell superior, de formació i les altres específiques de prevenció, extinció i salvament que reglamentàriament es determinin, així com la direcció i comandament de les unitats corresponents en les actuacions tècniques de guàrdia que li siguin encomanades; i dins de l'escala operativa, les de coordinació i comandament d'unitats operatives tenint en compte l'escalat de les categories corresponents i d'altres específiques de prevenció i extinció d'incendis i salvament que reglamentàriament es determinin, així com el comandament de les unitats corresponents en les situacions de cap de guàrdia que li siguin encomanades, a més a més de les d'inspecció i comandament d'unitats operatives i logístiques, així com la responsabilitat d'unitats de nivell inferior.

Es requereix titulació de grup A per a la categoria d'inspector i de grup B per a la de sots-inspector, així com la titulació de formació professional de segon grau o equivalent, mitjançant la demostració pràctico-teòrica del desenvolupament de l'ofici sol·licitat com a oficial de la categoria per accedir a la categoria de bomber o estar en possessió del carnet C1 per a la de bomber conductor.

Per a les categories que integren l'escala operativa —com deia abans— hi ha d'haver una especial dedicació dels membres del Cos de Bombers a les seves tasques que ultrapassin les de la resta de funcionaris, i que han d'estar, per tant, compensades en aquest sentit; els bombers, a més a més de

tenir el dret a una remuneració justa, han també de gaudir d'un complement específic en el qual es valori la seva incompatibilitat, el grau d'especial responsabilitat, dificultat tècnica i les condicions de nocturnitat, «tornicitat» i disponibilitat, perillositat, penositat, toxicitat i prestació de serveis dominicals i festius, i gaudir al mateix temps d'una assegurança per cobrir el risc de mort o d'invalidesa total o parcial en l'exercici de la seva professió per causa d'accident; i també, en opinió del Grup Parlamentari Popular, per malaltia professional, que, a més a més, s'hauria de revisar anualment.

També en aquest títol, i per tal que els municipis mantinguin la presència i participació que exigeix la relació existent entre la matèria de prevenció i extinció d'incendis i la collectivitat local, hem presentat una esmena que preveu la creació, via reglamentària, d'una comissió de direcció formada per representants de la Generalitat i de les entitats associatives de les administracions locals amb la funció d'informar sobre els aspectes bàsics del Servei de Bombers de la Generalitat, tot i que eventualment aquestes funcions poden ser assumides per la Comissió de Protecció Civil, perquè, d'acord amb el que disposa la sentència del Tribunal Constitucional del 28 de juliol de 1981, l'autonomia local ha de ser entesa com un dret de la comunitat local a participar, a través d'òrgans propis, en el govern i administració de tants assumptes com l'afectin, graduant-se la intensitat d'aquesta participació en funció de la relació entre interessos locals i supralocals dins d'aquests assumptes o matèries.

Així mateix considerem que, si bé s'ha de reservar un 65% de les places de cada convocatòria per a promoció interna dels membres del cos que tinguin una antiguitat mínima de tretze anys, aquesta ha de ser de servei en actiu, però, a més a més de la situació adequada, considerem que cal que hagin superat el curs de capacitació de caràcter selectiu com a mesura que assegurí que estan en condicions de donar resposta a la seguretat dels ciutadans en les situacions que es plantegin de perill de persones i dels béns.

Pel que fa al pas a la segona activitat, suposa que el funcionari segueix un servei actiu però dedicat a tasques que no requereixen les condicions físiques que exigeix la garantia de la seguretat dels ciutadans i que han de concórrer en els bombers que es trobin en l'escala operativa. Per tal d'arribar a l'edat de cinquanta-cinc anys els membres del Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya haurien de poder, amb caràcter voluntari, ser rellevats de les seves funcions operatives i passar a la situació de segona activitat, sense perdre les seves retribucions anuals brutes ni la seva categoria professional, podent també fer-ho aquells membres del cos de bombers de la Generalitat de Catalunya que portin trenta anys de servei actiu en el cos sense haver complert l'edat esmentada.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya: el senyor Benach té la paraula.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. El títol segon, que ens parla de l'estructuració del Cos de Bombers de la Generalitat, probablement sigui el títol més polèmic, on queden més esmenes vives i on ens trobem, en definitiva, amb tot un seguit de qüestions que demostrin que probablement aquesta sigui la part en què hi ha hagut més discrepància i que hi ha hagut menys acord al final de tot.

Així, doncs, passaré a defensar les esmenes números 39... La 42, senyor president, la retirarem...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. BENACH: ...en favor de la transacció que s'ha fet en tota la qüestió municipal. Defensarem conjunament, doncs, les esmenes 39, 58, 61, 66, 78, 87, 91, 92, 99, 104 i 107, 110, 113, 117 i 120.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. La 99 ja l'ha dit?

El Sr. BENACH: La 99, sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. BENACH: Bé. Com es pot veure, doncs, queden tot un seguit d'esmenes importants i probablement sigui a partir d'aquí que la Llei vagi molt més de pressa perquè no queden tants temes polèmics; però aquí sí que en queden alguns que caldria remarcar.

Pel que fa a l'esmena 39, nosaltres proposem la supressió d'una lletra concreta de l'article 13 que per a nosaltres és un exemple d'ambigüitat; és a dir, que no diu res però s'hi pot acollir tothom. Concretament la lletra en qüestió diu: «Correspon al Departament de Governació, a través del Cos de Bombers, les funcions següents...» Una de les funcions és: «Actuar en serveis d'interès públic per raó de l'específica capacitació dels seus membres i l'adequació dels mitjans materials disponibles.» Com dic, això, des del nostre punt de vista, és un exemple del que és un article ambigu, que no diu res, però que en canvi s'hi pot acollir tothom per fer allò que calgui. Abans he posat algun exemple, doncs, una mica exagerat, però probablement si no anéssim als exemples exagerats i anéssim a la realitat quotidiana, trobaríem exemples que aquest és un article una mica calaix de sastre. És per això que demanàvem la seva supressió, concretament d'aquesta lletra de l'article tretzè.

Com he dit abans, l'esmena 42 queda retirada en favor d'aquesta transaccional que s'ha fet que afecta tot el tema municipal, i passarem ja a l'article dissetè, que parla de l'accés dels diferents membres al Cos de Bombers.

Des del nostre punt de vista, hi ha una injustícia clara, que nosaltres recollim en l'esmena 58, que és que planteja que una de les condicions és no superar els trenta-cinc anys d'edat. Des del nostre punt de vista, això és una injustícia, i nosaltres creiem que s'haurien d'adoptar criteris de forma física, de capacitat professional, de capacitat mental fins i tot, però, en tot cas, el que és evident és que una persona de trenta-sis, trenta-set, trenta-nou anys pot estar en molt millor forma que una persona de vint-i-dos anys —forma física, em refereixo— i que, evidentment, pot ser tant o més capaç que una persona d'aquesta edat per desenvolupar la tasca de bomber. Per tant, entenem que els criteris no s'haurien de basar tant en l'edat, sinó molt més en les capacitats de les

persones que s'hi presentin. Aquesta és una esmena en què intentem, d'alguna manera, corregir una cosa que, per nosaltres, és un error de l'article i que, d'alguna manera, entenem que és del tot racional i que demanàvem, doncs, encara, la seva acceptació.

Pel que fa a l'esmena 61, es planteja, una mica —també referent a l'article 17—, parla de les proves selectives. Des del nostre punt de vista, és difícil —és difícil— saber quins són els criteris d'exempció. Llavors, en aquest sentit és pel que hem presentat aquesta esmena, que té un redactat, probablement, una miqueta més ambigu que el que hi ha a la Llei, però, en tot cas, queda molt més clar de cara al futur, i confiem que els criteris siguin molt més racionals que fins ara.

L'esmena 66, l'hem presentada per coherència amb l'esmena 16 que havíem presentat i que ja he defensat anteriorment; per tant, no m'allargaré en aquesta esmena.

Pel que fa a l'esmena 78 —ja parlem ara de parcs de bombers—, des del nostre punt de vista, tot i que la redacció de l'article 25 és una redacció correcta perquè defineix el que ha d'ésser un parc de bombers, una zona..., és el conjunt de parcs, la brigada, etcètera, en definitiva, tot i que podríem parlar també del tema de les brigades, però aquest article podria semblar més o menys coherent perquè, des del nostre punt de vista, hi ha una mancança important, i és que caldria matisar i deixar clar que cada parc hauria de disposar, com a mínim, d'una unitat bàsica d'intervenció. D'alguna manera, podríem plantejar de què serveix tenir parcs si no hi ha aquestes unitats mínimes d'intervenció. Aquest és el sentit de l'esmena, doncs, 78.

Pel que fa a l'esmena 87, és una esmena que fa referència a l'assegurança, i nosaltres probablement acceptaríem i entendríem que se'ns pogués dir que això és un tema de reglament, la nostra esmena, no?, en la qual el que demanem, bàsicament, és que l'import d'aquesta assegurança s'ajusti al que és habitual en l'entorn socio-econòmic, és a dir que parlem, bàsicament, de l'evolució de l'IPC. Hi insisteixo: probablement, aquesta seria una esmena que vostès podrien dir que és una cosa que s'hauria de definir per reglament, però el que passa és que diria que hi ha una certa escamniació, és a dir, hi ha una certa prudència en alguns casos, i aquesta mateixa prudència ens fa matisar aspectes de la Llei. I és en aquest sentit que hem posat això com a mesura cautelar, perquè, en definitiva, aquesta és una reivindicació també llarga, i que, probablement, si diferents grups han presentat aquesta esmena, deu ser per alguna cosa.

Pel que fa a l'esmena 91 —també se n'ha parlat abans, i em sembla que un exemple recent és el dels focs d'aquests dies, que ja se n'ha parlat moltíssim i que a la tarda se'n continuarà parlant—, bàsicament, el que pretén l'esmena número 91 és l'addició d'un article nou en què es plantegi el fet de ser rellevats del servei, és a dir, una mica, recollir el dret a ser rellevats del servei els bombers que estan en activitat. Aquesta tarda se'n parlarà a bastament. Un dels greus..., o una de les crítiques més importants que s'ha fet a partir de l'incendi de les darreres setmanes és precisament el

fet que es van duplicar torns, i, en aquest sentit, doncs, probablement hi va haver bombers que van estar quaranta-vuit hores de foc, pràcticament, i que, evidentment, el rendiment d'una persona després d'un treball tan intens és més que dubtós. En tot cas, el que plantejàvem en aquest article és, en definitiva, la possibilitat o el dret que siguin rellevats del servei.

L'esmena 92 és una esmena que nosaltres entenem que la nostra redacció, la redacció que proposem queda molt més clara, és molt menys, probablement, concreta que la que planteja l'article, però queda molt més clara en el conjunt. Fixin-se: estem parlant que «en cada intervenció operativa, els membres del Cos de Bombers han de complir els serveis que tenen encomanats d'acord amb l'estructura i sempre mantenint l'obediència deguda a...», perdó, que «no pot emprar ordres que comportin l'execució d'actes que constitueixin manifestament delictes o que siguin contraris a la Constitució, l'Estatut o les lleis». Aquest «que constitueixin manifestament delictes o que siguin contraris a la Constitució, l'Estatut i a les lleis» nosaltres proposaríem que tingués una redacció molt més racional, molt més simple, que digués: «l'execució d'actes o omissions que constitueixin una infracció penal». En definitiva, sabem tots que «manifestament delictes o que sigui contrari a la Constitució o a l'Estatut o a les lleis» és una infracció penal. Per tant, aquesta esmena tindria aquest sentit de clarificar molt més la redacció de l'esmentat article.

Passem a un tema important, un dels temes que és una assignatura pendent en aquesta Llei, que és el tema de la segona activitat. En aquest article, l'article 39, s'hi acumulen tot un seguit d'esmenes que, realment, són preocupants, tot i que també cal dir que alguna de les qüestions que es proposaven a les esmenes en ponència es van recollir, com era el tema, per exemple, de la mobilitat entre poblacions. Tot i que això es va recollir, encara queda tot un seguit d'esmenes vives, que, en definitiva, no pretenen ésser altra cosa que un seguit de mesures cautelars que proposen, en definitiva, clarificar molt més que no pas el text del Govern la situació de segona activitat.

En el text del Govern queden tot un seguit d'interrogants que són importants i que evidentment caldrà resoldre algun dia, però en tot cas entenem que, si ara es fa la Llei, aquests interrogants ja no caldria que hi fossin. Per exemple: com es cobreixen les vacants? Qui les atribueix, aquestes vacants? Es garanteix que no disminuiran les retribucions bàsiques o complementàries d'aquells que passin a segona activitat? Per què el personal recollit en la disposició addicional segona no està en aquest article, en definitiva? Són dubtes que ens queden, i que, en definitiva, les esmenes que hem presentat, la 99 i la 104, en aquest cas, pretenien una millora substancial de l'article.

Abans, el senyor Esteve Orriols ha fet esment que aquesta és la primera llei que s'aprova d'una comunitat autònoma. Tot i que és la primera llei, no és l'únic precedent. Hi han d'altres comunitats que tenen projectes de llei, proposicions que estan debatent, i, en aquest sentit, la Llei té similis-

tuds —la nostra— importants amb la de la Comunitat de Madrid. I precisament aquest era un tema..., sí, no sé qui ha copiat a qui, tant se val, però, en tot cas, el que sí que és cert és que aquest era un tema que es repeteix, vull dir, aquí o allà. Jo no sé qui ha copiat a qui, senyor Gavín; en tot cas, el que sí que diria és que aquest és un tema que l'article que recull aquest aspecte del Projecte de llei de la Comunitat de Madrid, que és pràcticament idèntic a aquest, té una redacció molt més ajustada i que, tot i no ser el que nosaltres voldríem, seria interessant recollir-lo. Dic la Comunitat de Madrid com a exemple que, en definitiva, qui té més voluntat de Govern i qui pacta amb Madrid no som nosaltres; són uns altres que ara fan molts escarafalls i que, bé, en definitiva, penso que podrien agafar altres exemples que no són estrictament aquests. (*Remor de veus.*)

Bé, finalment queda tot un seguit d'esmenes, la 107, 110, 113, 117 i 120, que fan referència al règim disciplinari. Nosaltres entenem que el règim disciplinari, que, des del nostre punt de vista, és absolutament injust i desfasat i que no respon a la realitat del que hauria de ser un règim disciplinari del Cos de Bombers, doncs, hauria de fer-se per reglament, i l'avantatge de fer-lo per reglament, en aquest cas, seria poder-lo consensuar i pactar amb la part implicada, que, en definitiva, no són altres que els bombers. Seria molt interessant poder negociar aquest tema directament amb els bombers, perquè, en definitiva, són els directes protagonistes d'aquesta secció del règim disciplinari. Per tant, totes les esmenes que he comentat, de la 107 a la 120, aquestes cinc esmenes l'única cosa que plantegen és el fet de suprimir —suprimir— tots aquests articles que estableixen el règim disciplinari, i ens adreçem a una proposició nova que diem que tot això s'ha de derivar per reglament.

Així doncs, queden defensades totes les esmenes del títol segon. Hi insisteixo: probablement aquest sigui el títol encara més polèmic i més complicat d'aquesta Llei i que, dissortadament, és el que ha aguantat i té més esmenes vives.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. Esmenes del Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Corbacho.

El Sr. CORBACHO: Gràcies, senyor president. Defensaré totes les esmenes que hi ha en el títol II, i que són la 41, 43, 46, 48, 50, 52, 54, 56, 63...

El Sr. PRESIDENT: I la 55?

El Sr. CORBACHO: La 55? (*Pausa.*) La 55, també. La 63, 64, 65, 68, 69, la 71, la 73, 75, 77, 79, 82, 83 —la 85, la retirem—, 88, 95, 98, 101, 106, 112, 122 i 123; per tant, totes les esmenes que hi ha en el títol II. És evident que no faré, per tant, una defensa de totes i cadascuna d'elles, perquè la relació és suficientment àmplia com per intentar fer una intervenció que agrupi l'esperit del que pretenen les nostres esmenes.

És evident també que aquest és el capítol o el títol en el qual la possibilitat de l'acord amb el Govern o amb el Grup de la majoria no ha estat possible. I aquí nosaltres ja volem

manifestar que ens hauria agradat que la mateixa sensibilitat que el Grup de la majoria ha tingut respecte de títols com, per exemple, els títols del voluntariat i dels voluntaris, o en el tema del finançament, doncs, hagués tingut també la mateixa sensibilitat respecte del títol II, la qual cosa hauria significat, probablement, que moltes d'aquestes esmenes avui haurien perdut el seu sentit, perquè ja no serien esmenes, sinó que probablement ja serien o formarien part d'esmenes transaccionals i, en conseqüència, formarien part del text del Projecte o l'avantprojecte..., o el Projecte de Llei. No ha estat possible, i ho lamentem, i per tant nosaltres portem aquí aquest conjunt d'esmenes.

Aquestes esmenes, en quina direcció anaven i van dirigides? Doncs hi ha una primera filosofia d'aquestes esmenes que fa referència al que nosaltres considerem important, que és introduir l'autoritat de l'alcalde com a màxim responsable en una població i, per tant, com una persona, com una autoritat representativa d'una institució, que és l'ajuntament, que ha de tenir, per tant, aquesta naturalesa, se li ha de reconèixer aquesta naturalesa, i, per tant, la Llei jo crec que en fa esment molt per sobre i, pràcticament, d'una manera tímida, i això és dolent. I és dolent perquè, quan hi ha un conflicte, quan hi ha un problema en una població o hi ha un risc o hi ha una catàstrofe, és evident que l'alcalde ha de tenir un reconeixement en les lleis com una autoritat que és en aquell moment. I això no vol dir, de cap de les maneres, que l'alcalde sigui el responsable directe de dirigir les tasques de l'extinció d'un incendi o de la catàstrofe quan aquesta es produeix; per tant, no volem anar en aquesta direcció.

Hi ha una altra filosofia que per nosaltres és molt important, que és entrar en tot el capítol del que és la prevenció i l'extinció d'incendis. S'ha parlat a bastament —i suposo que se'n continuarà parlant, i probablement avui no és el dia, en aquest moment, concretament, de la discussió de la Llei— del tema dels incendis, però és evident que això és una..., ens preocupa, i recentment han estat, els incendis que hi ha hagut al país, doncs, han significat un problema molt greu i, per tant, ens preocupa a tots. Ara bé, el problema no és solament..., i la Llei fa esment permanentment dels mitjans que s'han de disposar per part del Cos de Bombers, però nosaltres trobem una mancança, una falta en la Llei: que falta en la Llei tot el capítol del que hauria de ser el tema de la prevenció d'incendis. És a dir, quins mitjans i quina filosofia i quina política s'hauria de portar a terme i quines mencions hauria de fer la Llei en tot el tema de la prevenció. I en aquest sentit, en el tema de la prevenció, pensem que és absolutament imprescindible, o hauria de ser imprescindible, la cooperació màxima de totes i cadascuna de les institucions que conformen el nostre país. I és aquí on, realment, la comissió que nosaltres proposem, amb participació dels ajuntaments, té la seva raó de ser, té el seu sentit i té, a més..., i hauria de tenir també l'eficàcia; perquè, si hem de treballar en la prevenció, és evident que el que té la responsabilitat executiva és el Govern, el que té els mitjans per combatre i per posar és el Govern, però no s'ha de menysprear..., tot al contrari, s'ha d'intentar portar sempre

una filosofia i una política de cercar el que és la política en matèria de prevenció del Govern, també, en la coparticipació i en la cooperació dels ajuntaments.

Per tant, la Llei no estableix aquesta possibilitat que els ajuntaments participin d'una manera directa i decidida en la Comissió..., i en la Comissió de Prevenció i Extinció d'Incendis, i nosaltres creiem que això no és bo i que hauria estat bo que la Llei, o les esmenes, o algunes d'aquestes esmenes..., haguéssim tingut la possibilitat de fer una transaccional.

Un altre capítol, un altre conjunt d'esmenes que nosaltres tenim i les nostres posicions són diferents de les que proposa el Govern fan referència al tema de l'estructura. El Govern proposa que en el Cos de Bombers hi hagi una línia jeràrquica, una sola línia jeràrquica. Nosaltres creiem que hauria estat bo que en el Cos de Bombers hi haguessin dues línies jeràrquiques: una línia i una escala tècnica, i una línia i una escala operativa. Pensem també que hauria estat millor i estaria millor per al desenvolupament del que és la tasca del funcionament diari i ordinari del Cos de Bombers aquesta definició de la línia jeràrquica i de la línia executiva que nosaltres fem, que no la que fa el text del Govern. I a més a més, no solament ho diem nosaltres, sinó que és una línia jeràrquica i executiva que avui dia forma part d'altres cossos de bombers i que, en definitiva, forma part de la filosofia que inspira o hauria d'inspirar el funcionament d'aquests cossos.

I finalment, hi ha tot un capítol de..., després hi ha un desenvolupament de totes unes esmenes que tenen concordança i que van relacionades amb aquesta idea. Si nosaltres proposem, per tant, dues línies jeràrquiques, una línia jeràrquica i operativa, és evident que a partir d'aquí tot el que fa referència en el conjunt de la Llei al tema de l'organització..., nosaltres presentem tot un conjunt d'esmenes en relació directa i en concordança amb la nostra esmena.

I finalment, hi ha tot un conjunt d'esmenes que recullen el que són problemes del funcionament dels cossos de bombers, el que són problemes dels professionals que es dediquen a aquesta tasca. És evident que a la Comissió i a la ponència varen arribar propostes d'associacions o de persones que estan afectades directament pel funcionament diari. I en aquest sentit, per exemple, en el tema dels voluntaris jo crec que s'ha tingut aquesta sensibilitat, s'han recollit moltes de les propostes que venien, precisament, dels cossos de voluntaris, i això fa que avui el títol quart de la Llei serà aprovat per unanimitat, i, per tant, això ha estat gràcies a aquesta sensibilitat.

En canvi, per altres vies també s'han fet arribar al Govern i als diferents grups de la cambra problemes que hi ha en el funcionament diari i quotidià dels cossos de bombers, i en canvi, aquí, el Govern, o el Grup de la majoria, no ha tingut la mateixa sensibilitat, i s'ha perdut una oportunitat important i històrica, perquè, si s'hagués tingut aquesta sensibilitat de tenir en consideració i de prendre en consideració algunes de les propostes que s'han fet des dels col·lectius dels cossos de bombers, la Llei hauria estat millorada respecte de l'actual Projecte que avui es votarà. I aquesta

millora hauria tingut una repercussió immediata, no solament en les condicions dels bombers —no estic fent allò, una defensa d'aquestes situacions des d'un punt de vista reivindicatiu—, sinó que hauria tingut un benefici; la mateixa Llei hauria tingut un benefici en el funcionament diari dels cossos de bombers, del Cos de Bombers, i, per tant, una major eficàcia en la seva tasca i en les seves funcions.

Totes aquestes esmenes, per tant, pertanyen a aquesta filosofia, la filosofia de reconèixer el paper de l'alcalde i, per tant, de donar-li aquest paper; el tema de la Comissió de la Prevenció i Extinció d'incendis, el tema de les estructures jeràrquiques i operatives i intentar també resoldre els problemes diaris i quotidians que tenen a veure amb l'eficàcia del servei del Cos de Bombers.

En definitiva, no sé si en aquest moment..., ens agradaria que algunes d'aquestes esmenes poguessin encara ser tingudes en consideració per part del Grup de la majoria; si no és així, evidentment, nosaltres entenem que el conjunt de la Llei serà una llei positiva, però que serà una llei que en aquest títol concret, en el títol II, quedarà una mica coixa i que s'ha perdut una certa oportunitat. El senyor Orriols deia que, en qualsevol cas, sempre hi ha la possibilitat de modificar una llei; doncs esperem que, si avui el Grup de la majoria no dona suport a les nostres esmenes o a algunes d'aquestes esmenes, s'adoni molt aviat que aquest capítol segon és un capítol segon que no és el millor i que sigui el Grup de la majoria i el Govern el que abans que acabi la legislatura proposi la seva reforma, perquè, si no és així, en la propera la proposarem nosaltres.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Corbacho. Torn en contra a totes aquestes esmenes.

El Sr. ROS: Senyor president, perdoni, és que abans ha esmentat la número 55 com a esmena del Grup Socialista, i és una esmena del Grup Popular ja defensada.

El Sr. PRESIDENT: Sí, del Grup Popular, que ja ha estat defensada. Gràcies. També s'equivoca la presidència alguna vegada... El senyor Gavín té la paraula.

El Sr. GAVÍN: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, un títol molt llarg, que agrupa un centenar d'esmenes, potser més; un títol de gran importància, perquè és aquell títol que estructura i desenvolupa l'organització interna dels bombers, del Cos de Bombers de la Generalitat. Aquest títol, en el qual es desenvolupen totes aquestes matèries, voldria començar per dir que aquella manifestació que he fet jo al principi que aquesta és aquella típica llei en la qual és impossible arribar a la unanimitat, és precisament aquest títol una de les parts de la Llei en què, realment, això es posa de manifest. Faig referència a l'exposició del company Celestino Corbacho, el ponent del Grup Socialista, en la qual feia referència, doncs, que hi havia en aquest títol una quantitat de propostes per millorar el text de la Llei. Moltes s'han recollit, s'han recollit bastants esmenes dins d'aquest títol, també, però que moltes no han estat recollides i que això li semblava, doncs, que podia produir una certa insatisfacció.

Jo vull dir, de totes formes, que siguin conscients que, de propostes de diferents col·lectius, transformades posteriorment en esmenes dels grups, dins d'aquest títol, referent a les qüestions professionals i desenvolupament de la feina del Cos, també n'hi ha que es poden agrupar en dos grans blocs; propostes de col·lectius diferents que en molts casos xoquen i que en molts casos fan que esmenes dels diferents grups siguin les unes contradictòries amb les altres. Per tant, era molt difícil. És veritat que en el cas dels voluntaris es va aconseguir la unanimitat; jo crec que és una gran sort i que a tots ens hauria agradat haver aconseguit la unanimitat en aquesta part també.

Hi ha un altre motiu pel qual es fa difícil haver arribat a la unanimitat en aquest aspecte —i això és una problemàtica en la qual ens trobem els ponents del Grup que dona suport al Govern en totes les lleis—, i és que els grups de l'oposició, per cautela, per prudència —són adjectius que han estat utilitzats pels ponents dels grups de l'oposició—, intenten que la Llei reflecteixi aspectes que —i també ha estat reconegut en algun cas— són aspectes que poden ser reglamentaris, molt de matis, que són aspectes que en moltes ocasions ens sembla que van més enllà del que ha de ser un text legal. Aquí passa d'una manera, en aquest títol, molt flagrant; hi ha una quantitat d'esmenes molt important que són qüestions... —hi insisteixo, per una cautela i una prudència absolutament legítimes dels grups parlamentaris de l'oposició, i insisteixo que passa pràcticament en totes les lleis—, fa que nosaltres no puguem recollir molts aspectes que ens sembla que formen part dels reglaments de la negociació posterior o del marge que té el mateix Govern de desenvolupar les lleis que es fan aquí a través dels reglaments corresponents. Per tant, per qüestions reglamentàries, també és un altre dels motius pels quals nosaltres hi ha moltes esmenes que no podrem recollir.

A pesar de tot, vull fer un repàs molt ràpid, al més ràpidament possible, però fer-lo —perquè no voldria que donés la sensació que hi volem passar pel damunt sense entrar en els temes; crec que seria una descortesia per als grups de l'oposició i per als professionals afectats per tots aquests aspectes de la Llei, i en general per tota la Llei—, fer un repàs per algunes d'aquestes qüestions.

Per exemple: edat d'incorporació als trenta-cinc anys; són diversos els grups que ho han demanat, això. I està clar que, a pesar d'aquesta limitació, qui passa el curset, el passa, i qui no, no el passa; però també és veritat que en totes les feines o treballs en què es pot produir una situació límit d'esforç, de resistència, de risc, s'acostuma a tenir aquestes, també, cauteles i marcar unes determinades limitacions, en les quals, des del punt de vista estadístic o des d'un punt de vista, doncs, mèdic, o de diferents òptiques, es pugui pensar que..., hi insisteixo, en aquestes condicions, cal un retrat-robot de persona determinat. És per aquest motiu que no acceptem aquesta esmena.

Hi ha altres esmenes, per exemple, dins del que fa a les escales —se n'ha parlat; diferents grups també ho han fet. Aquí hi ha un problema de divergència: nosaltres proposem

un model que no coincideix amb el que proposen altres grups, però amb aspectes que xoquen i que nosaltres, doncs, no hi estem d'acord. Per exemple, hi ha algunes esmenes, hi ha dos grups que presenten un tipus d'esmenes en què, per exemple, es parla del bomber conductor. Doncs, el model nostre és que tots els bombers han de tenir el carnet C1; en una situació límit, de risc, etcètera, s'ha de poder fer anar la maquinària que hi ha en aquells moments allà, i, per tant, si no pot un bomber, ho ha de poder fer un altre. I això és el criteri que nosaltres volem emprar; per tant, aquesta escala per nosaltres no té cap sentit.

Hi ha altres propostes que es fan en les quals veiem diferents grups..., perdó, grups iguals, o grup A o grup B de la funció pública, amb diferents escales. Nosaltres no ho acabem de veure clar. Admetem que sigui una possible proposta d'organització o d'estructuració, però no veiem clar que sigui millor; pensem que té aspectes foscos.

De totes formes, també voldria dir que, en tot el títol, moltes de les esmenes, com aquestes i altres que vindran després, nosaltres tampoc les acceptem per una cosa molt clara: aquest títol està molt inspirat i molt aixoplugat en la legislació que ja existeix de la funció pública. Nosaltres no ens volem moure massa d'aquest marc i, per tant, hi ha molts aspectes de penalitzacions, etcètera, o del règim professional o laboral propi dels bombers en què nosaltres ens estimem més remetre'ns, aixoplugar-nos –pensem que és el que s'ha de fer– dins de la Llei de la funció pública.

En aquest sentit, per exemple, hi ha aspectes –com jubilacions, hores extres, assegurances– que, hi insisteixo, a part de ser qüestions que podrien ser reglamentàries, nosaltres ens volem restringir a la legislació de la funció pública que ja existeix.

Acabaré amb dos o tres aspectes. La qüestió de l'alcalde, si em permeten els grups que han intervingut en aquesta qüestió, la deixaré per al meu company, perquè en el títol posterior es parlarà més en profunditat d'aquestes qüestions. Respecte a aquesta comissió de seguiment, també em remetre a les possibles transaccions que es puguin fer, en les quals buscarem aquella aproximació, la màxima possible, per tal de buscar fòrums de debat i de seguiment de la qüestió de l'extinció d'incendis. Sí que entraré –hi insisteixo– en algun altre punt concret: la unitat bàsica d'intervenció; són tres els grups que proposen la unitat bàsica d'intervenció. És molt difícil arribar a afinar quina ha de ser aquesta unitat bàsica; és aquella unitat bàsica mínima que, per tant, haurien de tenir tots els parcs, però la situació del territori és absolutament diversa. Quant és això? Deu bombers? Cinc bombers? Amb un determinat equipament? Vol dir que no estarem en una situació en què hi haurà mitjans personals i materials que estaran desaprofitats perquè estem obligats a tenir-los perquè és una unitat mínima, però potser les característiques del servei d'aquella zona o d'aquell municipi no ho requereixen?

És una qüestió delicada, tan delicada com que cap dels tres grups que proposen la unitat bàsica d'intervenció defineix quina és la unitat bàsica d'intervenció. La Llei no ho

defineix; tampoc no ho defineix cap dels tres grups que proposen aquesta unitat bàsica. I si no ho fan, evidentment, estic convençut que no és perquè no tinguin voluntat de fer-ho; és, probablement, perquè veuen molt difícil aquesta definició.

Hi ha, finalment –i acabo– tota una sèrie d'aspectes que s'han tocat pel que fa als riscos, a les condicions de treball, a la seguretat dels bombers. Aquest és un aspecte primordial. La feina dels bombers i dels serveis d'extinció..., són uns serveis que, en diverses ocasions en què he pogut intervenir en relació amb aquesta qüestió, sempre he manifestat que són un tipus de persones, un tipus de funcionaris o de treballadors o d'individus, que han de merèixer –i de fet el mereixen– de la societat el màxim reconeixement. Això és per allò que dèiem abans: perquè són gent que estan compromesos amb la seva feina a situar-se en unes condicions molt difícils. Això ens obliga a tots a buscar aquell context que els doni la màxima seguretat i el màxim aixopluc individual i personal per tal que no es produeixin accidents, lesions o seqüeles que ningú vol.

En tot el conjunt d'esmenes que parlen sobre aquests aspectes –i que nosaltres no acceptem–, jo, el que voldria dir és que, si no les acceptem, és perquè sí que hem acceptat altres esmenes –en concret de dos grups parlamentaris–, que creen el Comitè de Salut i Seguretat Laboral dels Bombers. Nosaltres no acceptem aquestes esmenes concretes amb propostes concretes perquè entenem que, amb la creació d'aquest Comitè de Salut i Seguretat serà el lloc adequat on els mateixos bombers, la mateixa Administració i, en tot cas, la gent que tingui responsabilitat sobre aquesta qüestió, puguin debatre tots els aspectes de seguretat, d'higiene, i que a partir d'aquí, amb els reglaments corresponents –o qualsevol altre mitjà– es puguin desenvolupar tots aquells mecanismes per tal de donar la màxima seguretat i la màxima cobertura a unes persones que, hi insisteixo, per un bé comú, se situen a través de la seva professió, una professió arriscada i difícil, en situacions límit i, per tant, entenem que se'ls ha de donar aquesta màxima cobertura i suport.

Per tots aquests motius, senyor president, nosaltres, en tot aquest títol i tots els seus articles que incorpora, molts dels quals no tenen ja cap esmena, a banda de les esmenes que es van incorporar en comissió i en ponència –que van millorar el text– i d'algunes d'aquestes mesures que jo acabo d'explicar, és pels motius que justifiquem el rebuig d'aquestes esmenes i la defensa del text que ha arribat al Ple de la cambra.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gavín.

Passem a les votacions corresponents a aquest títol segon del Projecte de llei. (El Sr. Guitart i Domènech demana per parlar.) Sí, el senyor Guitart?

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Senyor president, per tal de facilitar el procés de votacions i agilitar-lo al màxim, el nostre Grup proposaria –si no hi ha oposició de cap altre grup– de votar totes les esmenes que s'han defensat, conjuntament, i després, separatament, el text del Dictamen, els ar-

tibles que tenen esmenes, conjuntament, i els que no en tenen, separatament, per tal de poder procedir a la votació correcta. Per tant, les esmenes, totes juntes, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: De tots els grups?

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Tots els grups hi estan d'acord? Molt bé. Doncs, es voten totes les esmenes d'aquest títol segon.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 31 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

A continuació es voten els articles... (*El Sr. Benach demana la paraula.*) Què? Digui, digui, senyor Benach.

El Sr. BENACH: La votació separada dels articles, senyor president, anava a demanar.

El Sr. PRESIDENT: Separada? Bé, primer votariem els que no tenen esmenes. Aquests, suposo que no hi ha inconvenient que vagin tots junts... O sigui, són... (*Pausa.*) L'11, considera vostè que ja no té esmena? Aquest tenia una esmena que vostè ha considerat decaiguda, de manera que es pot votar amb el bloc dels que no tenen esmenes. Molt bé. Doncs, serien els articles 11, 12, 14, 20, 24, 26, 27, 29, i del 32 al 36, ambdós inclosos. D'acord?

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Senyor president, i del 41 al 44, sembla que també, oi? No? (*Pausa.*)

El Sr. BENACH: 41 i 44, senyor president, no.

El Sr. PRESIDENT: 41 i 44 tenen esmenes d'Esquerra i d'Iniciativa.

El Sr. GIMENO: 42 i 43, també.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Gimeno considera que el 42 i el 43 no tenen esmenes?

El Sr. GIMENO: No, que en tenen.

El Sr. PRESIDENT: Que tenen esmenes, exacte. Bé, bé, bé.

De manera que han quedat clars els articles que se sotmeten a votació ara. Són els que abans la presidència ha relacionat.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han quedat aprovats per unanimitat.

Ara se sotmeten a votació conjunta, segons la proposta del senyor Guitart, la resta d'articles. No?

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: No.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, llavors, demano als senyors portaveus que em diguin quins articles volen que es votin separatament. El senyor Benach.

El Sr. BENACH: 15, 16, 20, 21, 23 i 40.

El Sr. PRESIDENT: A veure: 15, 16...

El Sr. BENACH: 20...

El Sr. PRESIDENT: 20.

El Sr. BENACH: 21...

El Sr. PRESIDENT: 21.

El Sr. BENACH: 23...

El Sr. PRESIDENT: 23.

El Sr. BENACH: I 40.

El Sr. PRESIDENT: I 40.

El Sr. BENACH: I la resta.

El Sr. PRESIDENT: Aquests, conjuntament. Molt bé. A veure, la travessa, si surt. (*El Sr. Gimeno demana per parlar.*) El senyor Gimeno; no li surt la travessa.

El Sr. GIMENO: No, senyor president, perquè jo tinc els 17, 18, 22, 25, 38, 39, 42, 43 i 44.

El Sr. PRESIDENT: Sí. I el senyor Corbacho?

El Sr. CORBACHO: Nosaltres tenim separatament els 41, 42, 43 i 44.

El Sr. PRESIDENT: Bé. I el Grup Popular també té una altra travessa diferent?

El Sr. CURTO I CASADÓ: Tela marinera, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Em sembla que es pagarà molt poc, aquesta. Els votarem un a un. (*Remor de veus.*) Quin remei...

Molt bé. El 13.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 13 ha quedat aprovat per 55 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.

Article 15.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 62 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.

Article 16.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 16 ha quedat aprovat per 62 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.

Article 17.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 56 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions.

Article 18.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 18 ha quedat aprovat per 57 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions.

Article 19.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 64 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

Article 21.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 64 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

Article 22.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 22 ha quedat aprovat per 57 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions.

Article 23.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article 23 ha quedat aprovat per 64 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions.

Es vota ara l'article 25.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 25 ha quedat aprovat per 58 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions.

Article 30.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 30 ha quedat aprovat per 58 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions.

Prego silenci!

Se sotmet ara a votació l'article 31, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 31 ha quedat aprovat per 58 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions.

Passem ara a votar l'article 37.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 37 ha quedat aprovat per 61 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.

Se sotmet ara a votació l'article 38.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 38 ha quedat aprovat per 58 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions.

Article 39.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 39 ha quedat aprovat per 58 vots a favor, cap en contra i 36 abstencions.

Article 40.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 40 ha quedat aprovat per 66 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions.

Article 41.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 41 ha quedat aprovat per 81 vots a favor, cap en contra i 13 abstencions.

Passem a la votació de l'article 42.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 42 ha quedat aprovat per 86 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

Article 43.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 43 ha quedat aprovat per 86 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

Article 44.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

L'article 44 ha quedat aprovat per 87 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

Passem a votar l'article 45, que és el darrer d'aquest títol.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 45 ha quedat aprovat per 62 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions.

Fins a dos quarts de cinc, se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de dues del migdia i nou minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i els lletrats Sr. Vintró i Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Continuem amb el debat del Projecte de llei; passem al títol tercer. La primera esmena en aquest títol és a l'article 46, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. D'acord, també, amb la proposta dels membres de la Ponència, vam dir que defensaríem les esmenes del títol tercer i del setè, perquè té una part de..., parla del finançament, i podien ser sumables.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. GIMENO: Llavors, vol dir que defensaré conjuntament la 126, 130, 132, 133, 137, 144, 155, 157, 161, 183 i la 199, de l'exposició de motius, que també està lligada amb el tema del finançament del Cos.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. GIMENO: Evidentment, el tema del finançament, per part dels ajuntaments, del Cos de Bombers —o del servei de prevenció i extinció d'incendis, com es diu a la Llei— era un dels que es prometien i han estat fins fa molt poc un cavall de batalla per la controvèrsia existent, pels conflictes vius que hi han en aquests moments fins i tot i, òbviament, no només per la preocupació de les repercussions que podien afectar els ajuntaments, sinó també pel to, per la forma com estan escrits, fonamentalment, l'article 47 i la disposició que ara és la disposició transitòria setena.

El redactat que ha arribat avui, com a fruit de la Comissió, és un redactat que no contempla cap mena d'acord entre ajuntaments i Govern de cara a la fórmula per a acordar una hipotètica aportació econòmica dels ajuntaments. En concret, fa una aplicació literal, l'article 47, de la Llei municipal de règim local de Catalunya, però a l'apartat 47.3 parla que si un ajuntament, un municipi de més de vint mil habitants sollicita la dispensa hi ha de constar, a l'acord del Govern, hi constarà, prèvia audiència —que no vol dir previ acord, sinó prèvia audiència— al municipi afectat, hi constarà que la Generalitat assumeix el servei, les circumstàncies d'aquesta assumpció i l'aportació econòmica municipal al finançament del cost d'aquest servei. I en l'apartat 47.5, evidentment, també parla que si el municipi no s'acull a algunes de les previsions que estableix la Llei la Generalitat decretarà l'execució subsidiària de la competència local, i correspondrà també a la Generalitat —només amb la prèvia audiència— determinar l'aportació econòmica municipal al finançament del cost del servei.

Evidentment, això volia dir, o vol dir, que un ajuntament es pot trobar indefens davant d'aquest tipus d'actuació del Govern de la Generalitat si cada ajuntament ha d'acordar o ha d'acceptar la proposta del Govern de la Generalitat i que cada un dels municipis podria trobar-se amb una circumstància diferent; és a dir que uns podrien pagar per un concepte, els altres podrien pagar per un altre concepte, sense que hi hagués una norma, una proposta reguladora, uniformitzadora o proporcional, o diguem-li la fórmula que sigui. I això es fa també molt evident quan la disposició aquesta transitòria setena parla que els municipis que, d'acord amb la legislació vigent, ja tenen el servei traspasat a la Generalitat es consideren ja dispensats, i a aquest efecte s'establirà un termini de tres mesos per arribar a un acord entre les parts, i, cas que no s'aconsegueixi aquest acord entre les parts —és a dir, un ajuntament i el Govern de la Generalitat—, es considerarà que l'aportació dels municipis serà la que acordi el Govern de la Generalitat, prèvia audiència —sempre la prèvia audiència, però poca cosa més— als municipis afectats.

Evidentment, això va causar jo diria que la notable alarma per part de les organitzacions municipals, i fruit d'això

és que pràcticament tots els grups hem presentat esmenes coincidents. Alguns, en el cas d'Iniciativa, fins i tot van presentar la supressió de determinats apartats, o la supressió d'una part de la disposició transitòria, en el sentit que no havia de constar l'aportació municipal; més si tenim en compte que hi han hagut diverses..., o hi han, existeixen, des del moment que s'estableixen aquests serveis per part de la Generalitat, diversos requeriments, diverses cartes que recorden als ajuntaments el deute que tenen acumulat pels serveis no pagats al Govern de la Generalitat en el concepte de l'existència d'un parc de bombers al municipi respectiu. I, en definitiva, la preocupació que hi havia era aquesta: què fem?; aquests deutes, els acumulem?; aquests deutes, se'ns exigiran una vegada es faci aquest acord per llei del Govern i els ajuntaments haurem de pagar els diners que tenen acumulats en tota aquesta sèrie d'anys que jo diria que la majoria han estat morosos, i crec que hi ha una única excepció en tot Catalunya d'ajuntament que paga aquests serveis i la resta de tots som municipis que som incomplidors?

Tota aquesta situació ens va portar a no arribar a acords en ponència, ni a acords inicials en comissió, però posteriorment hi han dos propostes de transacció. Les propostes són que hi hagi una subcomissió dins de la Comissió de Govern Local, a partir de crear un nou article —que entraria com a 47 bis o ja seria el nou article 48—, en la qual s'emetrien els informes sobre les disposicions generals, se proposarien criteris per acordar la dispensa de la prestació dels serveis per part dels municipis i també per fixar els criteris per a les aportacions econòmiques municipals per al finançament d'aquest servei. L'única garantia que hi ha aquí és que l'arbitrarietat o la possibilitat d'actuar arbitràriament la Generalitat respecte a cada un dels municipis estarà esmenada per aquests informes i per aquestes propostes de la Comissió de Govern Local. Alguns demanàvem una comissió específica; finalment, vam acordar que no calia tampoc multiplicar comissions, i aquesta és una proposta que, com a afegit, com a article afegit, manté el redactat original de l'article 47 i, per tant, no salva res de l'article 47; en tot cas, matisa o fa precisions a l'article 47, però l'article 47 segueix sent un article clarament insatisfactori en la forma en què està redactat.

I també una transacció addicional a la disposició transitòria setena, que també parla —a part d'aquestes obligacions dels ajuntaments, que tenen dispensa dels tres mesos, d'arribar a un acord i, si no, el Govern acordarà l'aportació econòmica—, planteja sense perjudici el que estableix en apartats anteriors: en els municipis en què actualment ja es presta el servei de prevenció i extinció d'incendis, aquest es continuarà exercint en les condicions actuals. «Condicions actuals» és una mitja garantia, diria jo; és a dir: quines són les condicions actuals?, existeix el deute?, el deute, com que no es paga, la condició actual és seguir no pagant? —podria ser la interpretació benèvola d'aquesta addició. En definitiva, és opinable, és interpretable, però és millor que la proposta anterior, que, simplement, afectava..., és a dir, fixava l'obligatorietat.

Junt amb això, es parla a la mateixa transaccional que qualsevol modificació en el règim de prestació d'aquest, és a dir, qualsevol modificació de les condicions actuals de no-pagament –entenem que hauria de ser així– es durà a terme d'acord amb els criteris que estableixi la Comissió de Govern Local de Catalunya, tal com estableix l'article aquest 9, també de la transacció anterior. Hem de dir que no són molt, molt satisfactòries: els redactats originals es mantenen, i el que es fa és una correcció, una espècie de sedant perquè les coses no siguin tan belligerants, no siguin tan punyents per als ajuntaments. Però crec que tots hem entès que era millor aprovar això que no deixar-ho tal com està el text redactat i no aprovar cap de les esmenes. En aquest sentit, he de dir que tenim una satisfacció parcial però que òbviament acceptarem aquestes transaccions, perquè creiem que, la interpretació, hi ha una certa garantia que serà a través d'acords o a través de discussions i a través, en definitiva, d'alguns criteris que s'establiran a la Comissió de Govern Local i vol dir que s'escoltarà –s'escoltarà– en aquesta Comissió els representants de les entitats municipalistes.

Hi havien algunes altres esmenes. Jo voldria fer referència al tema de la contribució especial. Crec que és important..., o seria millor contemplar l'esmena 157 i 161, que fan referència que, si apliquem contribucions especials a les companyies d'assegurances, no hauríem d'excloure els termes municipals dels ajuntaments que prestin els serveis ells mateixos. En quin sentit? En el sentit de simplificació administrativa. Si creem una figura impositiva, entenem que seria preferible que aquesta figura afectés tot el territori –moltes vegades els sinistres no estan circumscrits a un únic municipi– i que, a conseqüència d'aquesta recaptació global de tot el territori per part del Govern de la Generalitat en aquesta única figura impositiva, el que es podria fer és un acord –que és la segona esmena, la 161– en el sentit que, mitjançant conveni, la Generalitat pagaria a l'ajuntament afectat la quantitat que s'estipulés. Pensem que, per raons d'eficàcia, de simplificació, de celeritat i de garantia recaptatòria, seria preferible això que deixar que l'ajuntament que tingui els seus serveis municipals s'espavili pel seu compte.

I, finalment, l'esmena 155 ja és una esmena de supressió. Suprimim com a recursos ordinaris –com a recursos ordinaris– del finançament les aportacions dels municipis, perquè en tot cas no queda clar que les aportacions dels municipis siguin preceptives i que, si són fruit d'uns acords, això hauria de ser, com a molt, una aportació voluntària o una aportació posterior, però no una imposició de l'article 58 de la Llei.

En definitiva, són diverses aportacions, en la majoria hem arribat a un acord; falta també una esmena que és un cert respecte a la figura dels alcaldes, en el sentit –a l'article 48, l'esmena 144– que els alcaldes han de ser informats del desplegament del Cos en el municipi, i que el que fem és un afegit dient –perquè això ja ho diu la Llei– «si pot ser, aquesta informació ha d'ésser prèvia a l'actuació», perquè el que sol passar és que a vegades els alcaldes són els últims que s'assabenten de què és el que passa al municipi, tens

allà un cert servei de bombers a tot arreu i no s'ha comunicat als ajuntaments què és el que està passant en aquell moment.

També s'afegeix en aquesta la possibilitat de dur a terme, per part del servei de bombers, les actuacions que siguin requerides per l'alcalde en l'àmbit de les competències locals, que és un reforçament del paper dels alcaldes i una millor relació, que en molts llocs ja existeix, encara que no estigui regulada, entre el Cos de Bombers i els ajuntaments. Ja que existeix a la pràctica, també creiem que fóra bo que estigués contemplada dins del contingut d'aquesta Llei.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Esmena Socialista, el senyor Corbacho té la paraula per a la seva defensa.

El Sr. CORBACHO: Gràcies, senyor president. Nosaltres defensaríem també el títol tercer i el setè, conjuntament, i per tant agruparíem les esmenes números 125, 129, 131, 135, 139 –en espera, també, d'una possible transaccional–, la número 142, i, del títol setè, la 153, la 156 bis, la 159 i la 163. Totes aquestes esmenes fan referència al tema del finançament del servei, en el que fa referència a la intenció de la Llei que aquest finançament o una part d'aquest finançament sigui a càrrec dels municipis. I, per tant, fa referència a l'article 47, a l'article 58 i a la transitòria setena.

És evident que també nosaltres reconeixem que s'ha fet un avenç considerable, un avenç important, un avenç que ha tingut dos temps: un primer temps –que ja va ser en el tràmit de la Ponència i de la mateixa Comissió– que la Llei va tenir una petita transformació positiva respecte de les posicions originals, i un avenç que tindrà la seva concreció avui si finalment es presenten aquestes transaccions i que significarà també, per tant, una millora de la Llei.

Però això no significa ni vol dir que el que encara resta en la Llei sigui del nostre grat i, a més a més, que sigui una solució correcta en el tema del tractament del finançament, sobretot perquè continua, a pesar d'aquestes transaccions, el neguit de molts ajuntaments que tenen convenis o que en el seu dia van convenir amb la Generalitat l'assumpció d'un determinat cost del servei, que en canvi –i s'ha dit pel diputat Gimeno, en nom d'Iniciativa per Catalunya– molts d'aquests ajuntaments, per raons econòmiques, evidentment, no poden complir amb les seves..., o, més que amb les seves, no complir el que tenen convingut amb la Generalitat, i en canvi la Llei, en definitiva, el que fa és una remissió a la Comissió de Govern Local, però no resol el problema. Per tant, creiem que aquest moment era el moment d'intentar resoldre aquest problema fent..., partint d'una situació que és nova i, per tant, que els ajuntaments que tenen aquesta solució a partir de demà, amb l'aprovació d'una nova llei, quedessin alliberats d'aquest problema. Això per una banda.

Per altra banda, és que, si aquí el que s'està definint és un servei que pertany a la Generalitat de Catalunya i que, per tant, el Govern de la Generalitat de Catalunya és el competent i és el responsable directe d'aquest servei, tant en la part organitzativa com en la part de competències, nosaltres no

tenim res a dir. Ens sembla bé, fins i tot, que hi hagi una unificació d'aquest servei per tot el país, i fins i tot pensem que, per economia d'escala, això és bo i segurament aquesta és la direcció correcta. Ara bé, si això és així, aquest servei l'ha de pagar el que té la responsabilitat de prestar-lo, que és, en definitiva, el Govern de la Generalitat, a través dels seus pressupostos. El que no es pot fer és intentar obrir o deixar la possibilitat que una part d'aquest servei es pagui a través dels pressupostos municipals i, a la vegada, negar al municipalisme i als municipis la possibilitat d'estar presents i tenir responsabilitat respecte d'aquest servei. Per tant, estem radicalment en contra d'aquesta filosofia. Estem totalment a favor de la idea que el Cos de Bombers sigui de la Generalitat, però estem també a favor, evidentment, que els costos econòmics que representa aquest servei, en definitiva, derivin dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya.

És evident que, per tant, les transaccionals milloren en aquest sentit, perquè fan una remissió a la Comissió de Govern Local, però no resolen el problema. Per tant, la nostra posició en aquest sentit serà una posició de votar favorablement les transaccionals que presenta el Grup de la majoria. Pensem que això és un avenç qualitatiu, que nosaltres valorem i que fins i tot això ha fet canviar aquest matí la nostra posició respecte de l'esmena de la totalitat. Però volem dir que no estem satisfets del resultat final que queda encara en la Llei respecte de l'article 58, respecte de la transaccional setena i respecte de l'article 47. Això pel que fa referència al tema del finançament.

Per altra banda, estem també –i nosaltres presentem una esmena–..., pensem que s'hauria de possibilitar i facultar els ajuntaments per establir les contribucions o una contribució especial. És a dir, el fet que la Generalitat de Catalunya sigui competent en la matèria que estem discutint de la Llei i, per tant, del Cos de Bombers, això no implica que en un moment determinat els ajuntaments de més de vint mil habitants puguin tenir un servei d'aquestes característiques. Fins i tot la Llei, algun punt de la Llei recull aquesta possibilitat. Per tant, no veiem per què la mateixa facultat que es dona a la Generalitat de les contribucions especials per aquest servei no es reflecteix en la Llei respecte dels ajuntaments.

Per tant, nosaltres mantindrem aquestes esmenes; la 135 i la 139 depenen de la transaccional que s'ofereixi ara per part del Grup de la majoria; votarem favorablement les transaccionals del nou article 47 bis i de la transitòria setena, punt 2, i mantenim la resta de les esmenes nostres.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Corbacho. Pel Grup Popular, per defensar les seves esmenes, té la paraula el diputat senyor Ros.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. Defensaré conjuntament les esmenes 127, 136, 140, 143, 154, 158 i 160.

Senyor president, senyores i senyors diputats, aquestes esmenes corresponen al títol tercer, que tracta dels serveis municipals de prevenció i extinció d'incendis, i al títol setè, que tracta del finançament dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i salvaments de la Generalitat de Catalunya.

D'acord amb el que ha estat sempre la línia del nostre Grup, a més a més que els alcaldes han de ser informats del desplegament del Cos de Bombers de la Generalitat que afecti el seu respectiu municipi, així com de les actuacions que es realitzin dintre del seu terme municipal, considerem que, quan sigui possible, aquesta informació hauria de ser prèvia a l'actuació i que, quan el servei de bombers de la Generalitat porti a terme les actuacions requerides per l'alcalde en l'àmbit de les competències locals, hauria d'actuar en aquests casos sota les seves instruccions i no de limitar-se a la simple informació.

En el Projecte es fixa, per una banda, l'obligació de prestació del servei d'extinció d'incendis per als municipis de més de vint mil habitants, amb la possibilitat que aquests municipis sol·licitin la dispensa a la Generalitat per tal que aquesta presti directament el servei. En aquest cas, la Generalitat, segons el Projecte, ha de rebre una compensació econòmica dels municipis en qüestió, sense que es fixi ni determini la quantitat a pagar pels municipis ni les fórmules de càlculs. Si els municipis de més de vint mil habitants obligats legalment a prestar el servei no sol·liciten la dispensa ni tampoc presten el servei, la Generalitat el pot prestar amb caràcter subsidiari amb càrrec al municipi, i, aleshores, com es quantifica econòmicament això?

Si la Generalitat factura als ajuntaments la prestació d'aquest servei, es dona una situació totalment absurda. Els ajuntaments no poden obtenir diners mitjançant la imposició d'un tribut perquè els municipis no presten directament el servei, i, per tant, no existiria fet impossible per a les corporacions municipals. En tot cas, les aportacions econòmiques municipals haurien de ser excepcionals, perquè el Projecte de Llei preveu que les contribucions especials sobre les assegurances cobriran el 90% dels costos dels serveis, i la Generalitat té capacitat econòmica per cobrir la diferència, el restant 10%.

Per una banda, considerem que tots els supòsits de dispensa i d'actuació supletòria que es plantegen haurien de comptar amb l'informe previ de la Comissió de Govern Local. Tornant a la creació de la contribució especial per a l'establiment, millora, ampliació i manteniment dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i salvaments, les nostres esmenes número 158 i 160 tenen la seva justificació que hi ha una resolució de l'11 del X del 77, que desenvolupava l'Ordre del 13 del VI del 77, sobre conceptes externs a la prima, que contemplava la inclusió dels propietaris dels béns protegits com a especialment beneficiats per l'existència d'un servei d'extinció d'incendis, tal com recull l'actual Llei 39/88, de 28 de desembre, reguladora d'hisendes locals, en el seu article 32.c. A més de considerar la repercutibilitat de la contribució als beneficiaris d'assegurança, la nostra esmena evita la discriminació en relació a altres comunitats autònomes i als ajuntaments que tinguin assumit el servei d'extinció d'incendis.

Amb l'esmena número 160 introduïm, en tractar la base imposable de la contribució especial, que l'exacció de les despeses per prestació de servei exigeixi que s'hagi produït

la prestació d'aquest i que la quantia estigui regulada en funció dels mitjans tècnics i humans emprats. Per això, i estant afectats, per tant, els assegurats com els no assegurats, les nostres esmenes eviten la discriminació de fer recaure aquests costos només sobre els primers, i a través de les entitats asseguradores que garanteixin el risc de l'incendi.

En aquests moments, com ja ha comentat abans l'il·lustre diputat del Grup d'Esquerra Republicana, el senyor Benach, a la Comunitat Autònoma de Madrid s'està portant a terme un projecte de llei sobre prevenció d'incendis de la Comunitat Autònoma de Madrid i, aleshores, en el text d'aquest mateix Projecte de llei ja estan contemplades aquestes dues esmenes que aviu defenso aquí. Per això, crec jo que seria necessari, que seria important, via transaccional que vostès han de proposar, que aquestes dues esmenes es tinguessin en compte, perquè, si no, seria un greuge comparatiu respecte a Catalunya per a altres comunitats autònomes de l'Estat espanyol.

És bo que hi hagi un servei global de bombers amb implantació a tot el territori de Catalunya, especialment a les zones on els ajuntaments no en poden assumir la competència, però no es poden marginar totalment les autoritats locals, perquè la Llei de bases de règim local i la jurisprudència del Tribunal Constitucional han declarat que hi ha una relació directa entre la prestació del servei d'incendis i els interessos generals de l'ens local, i és, per tant, imprescindible coordinar aquesta Llei amb la de protecció civil, que si bé disposa en el seu article 14 que: «Correspon a la Generalitat assegurar la instal·lació, l'organització i el manteniment dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments, així com de promoure, organitzar i mantenir la formació del personal del servei relacionat amb la protecció civil, en especial pel que fa als comandaments i components del servei de prevenció, d'extinció d'incendis i de salvaments», l'esmentada coordinació requereix la participació dels alcaldes en les tasques de comandament i coordinació quan es produeixin en el seu terme municipal.

Per posar un exemple de la situació en què es troben les nostres dotacions, prenguem, dintre dels municipis catalans, una ciutat com Barcelona, que ja sé que té el seu propi Cos de Bombers i el que també sé és que els serveis d'extinció d'incendis i salvaments es troben sota mínims. Només compta, la capital de Catalunya, en aquests moments, amb tres parcs de bombers en condicions per donar servei, ja que Vallvidrera, Almogàvers i Drassanes no poden considerar-se com a parcs de bombers en condicions, ni per la seva dimensió ni pel seu material, ni pel personal de servei. Per una altra banda, el parc de bombers de la Vila Olímpica no ha pogut materialitzar-se, i aquí hi ha més d'un responsable.

L'any 91 es va tancar el parc de la plaça Borràs i l'any 93 es va tancar el de Pi i Molist, amb la qual cosa tota la part alta de la ciutat –Horta, Guinardó, Sarrià, Sant Gervasi, Gràcia– queda totalment desassistida i depèn exclusivament del parc de l'Eixample i de la serra de Collserola, únic gran pulmó de Barcelona, i que queda també aïllada i dependent exclusivament del parc de l'Eixample. Els anys 90, 91 i 92

les inversions de l'Ajuntament de Barcelona han estat de zero pessetes, amb l'agreujant que hi ha obligatorietat per part de l'Ajuntament de Barcelona de repercutir directament en inversions un tant per cent dels ingressos en concepte de primes d'assegurances per incendis. La quantitat que correspondria haver invertit per part de l'Ajuntament de Barcelona en relació amb l'esmentat tant per cent de primes d'assegurances dels barcelonins en els últims tres anys hauria d'haver estat de 1.000 milions de pessetes anuals.

Deixi'm que faci una comparació: la diferència entre el parc de bombers de Barcelona i el parc de bombers de Madrid ens podria fer sortir els colors. Madrid disposa actualment del doble de bombers de Barcelona, el doble de parc de bombers de Barcelona, s'està invertint a raó de 1.000 milions de pessetes l'any, el centre de comunicacions està totalment renovat; el de Barcelona no pot absorbir més de sis trucades al mateix temps. La plantilla de Madrid té una mitjana d'edat quinze anys inferior a la de Barcelona; la mitjana d'edat de Barcelona és de quaranta-dos anys. El vehicle més vell de Madrid té sis anys, mentre que el de Barcelona, trenta, i el més nou vuit anys, que és una autobomba. Alguna cosa hi deu haver de dir la Conselleria, crec jo; la Conselleria alguna cosa hi deu haver de dir.

Perquè ofegar financerament els nostres municipis no és, evidentment, la solució. Esperem, sincerament, que algunes d'aquestes esmenes via transaccional puguem nosaltres, entre vostès, el Grup de la majoria i la resta de grups parlamentaris, inclòs el Grup Popular, acceptar-les per deixar la qüestió del finançament municipal en millor situació de la que el mateix Projecte de llei ens deixa en el seu text.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. També agruparem les esmenes del títol tercer i el títol setè, que cada vegada són menys, i les agruparem, entre altres coses, perquè el títol tercer i el títol setè en la Llei estan força relacionats. Quan he explicat els motius pels quals havia presentat una esmena a la totalitat el nostre Grup Parlamentari, he explicat que hi havia dues consideracions prèvies: una que era la mateixa tasca dels bombers i l'estructuració del Cos i tot el que feia referència a aquesta qüestió, que l'hem tractada a fons en el títol segon; i l'altra que era la contradicció entre la Llei de règim local, entre la competència que especifica la Llei de règim local, on diu que els municipis de més de vint mil habitants tenen la competència sobre la prevenció i l'extinció d'incendis, i la realitat.

És clar, el problema és que la Llei, tot i que ha de partir de la realitat, tampoc pot contradir l'altra Llei, i aquesta és la contradicció que ens hem trobat, jo diria, que hem patit, que hem sofert i que no hem acabat de resoldre en aquesta Llei, i concretament, evidentment, en el títol tercer, i d'una manera més indirecta, però també important, en el títol setè.

Jo diria que aquest és el títol del «vull però no puc i, si puc, no acabo de voler»; una mica, entre altres coses, perquè no acaba de ser clar com quedarà tota la situació, i em refereixo, concretament, a algun ajuntament que, tot i que hi ha hagut unes transaccions i tot i que s'ha avançat, cosa que em sembla que és just de reconèixer, queden alguns ajuntaments, concretament tres, que són els de Reus, Tarragona i Lleida, que no es veuran beneficiats ni de la Llei ni de les transaccions. Això implicarà una negociació posterior i, és clar, una mica el que ens preguntem és, si estem fent una llei, si hem acabat de fer una llei, per què després haurem de tornar a negociar una qüestió que s'hauria pogut resoldre en el marc de la mateixa Llei?; especialment pel que he dit abans. En aquests moments, d'ajuntaments de Catalunya que paguin el servei de bombers, n'hi ha cinc, només: tres per aquestes circumstàncies que tenen cos propi de bombers, un que és el de Barcelona per les seves peculiaritats específiques i un altre que és un ajuntament ben pagador; els altres no paguen. I, en definitiva, doncs, tornem a estar amb el mateix que deia abans: la realitat, que és una, la Llei de règim local, que és una altra, i entremig, doncs, la Llei que avui estem debatent, en aquest títol tercer i tot l'articulat que s'hi ha pogut fer.

Les esmenes que ha presentat el nostre Grup..., concretament la 128 fa referència a aquest tema; l'esmena 134 i l'esmena 138 també feien referència a aquest tema i parlaven d'atorgar més competències a la Comissió de Govern Local de Catalunya, i una mica sembla que aquestes esmenes seran transaccionades i, per tant, incorporades en el seu esperit en una transacció que suposo que assumim tots els grups.

D'altra banda, queda també l'esmena 141, una esmena a la qual també ja s'ha fet referència perquè altres grups l'han presentat, em sembla que tots, en què es demana una mica una certa, un cert respecte per la figura de l'alcalde, pel càrrec de l'alcalde, pel que representa. En definitiva, que s'informi els alcaldes del desplegament que es fa del Cos de Bombers en el seu municipi, nosaltres dèiem «previ» a aquesta actuació, la qual cosa, evidentment, és lògica. Si s'ha de desplegar un cos de bombers en una població, prèviament hi ha tot un seguit d'informacions de què es disposa i, per tant, no entenem per què no es pot acceptar aquesta esmena. I, d'altra banda, també, que hi hagués una informació molt més fluida, en tant que l'alcalde, com a màxima autoritat local, té unes competències concretes, i que el servei de bombers de la Generalitat pogués, doncs, posar-se d'acord amb els ajuntaments. L'esperit de l'esmena era aquest, no era altre, i una mica va en la línia de tot el que hem estat plantejant.

Finalment, l'esmena 162, que fa referència, que és del títol setè i que fa referència al tema del finançament, bàsicament el que planteja és que es produeixi una igualtat entre ajuntament i Generalitat, sobretot perquè, segons la Llei, hi ha la possibilitat encara que els ajuntaments prestin el servei de bombers; per tant, el que demana l'esmena no és altra cosa que sigui d'aplicació el mateix règim de contribució especial articulada als municipis; és a dir, que els ajuntaments

també puguin exigir una contribució especial de les mateixes característiques quan presten el servei que la que presta la Generalitat.

En definitiva, doncs, aquestes són les esmenes del nostre Grup en aquests dos títols, tercer i setè, que, com he dit abans, són dos títols importants també de la Llei, molt importants, que han estat també fruit i objecte de llargues discussions i que, en definitiva, jo penso que han patit el gran mal de la contradicció que hi ha entre una llei de règim local que en aquests punts probablement s'hauria de revisar, i caldria analitzar-ho, sobretot perquè, com hem dit al començament, el nostre país té unes característiques determinades que el fan diferent a altres països i, per tant, l'adaptació del Cos de Bombers ha de ser al nostre país, no a d'altres, i en aquest sentit és evident que la relació entre municipis, Generalitat i tot plegat, fa que la realitat sigui una i la Llei sigui una altra.

És en aquest sentit, doncs, que hem presentat les esmenes, que confiem que les transaccions es puguin acabar d'aclarir i, evidentment, avançar, i que, en tot cas, quedarà ja dintre de les disposicions addicionals un aspecte parcial, que també serà motiu de transacció, suposo, del tema municipal.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. Torn en contra; té la paraula el diputat senyor Orriols.

El Sr. ORRIOLS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquests títols, el tres i el set, eren un dels aspectes capitals a l'hora de la confecció i a l'hora de la discussió, i bàsicament en aquest tema potser hem estat moltes més estones que en altres, no?, i realment havia de ser així i és així, per dues qüestions: una, perquè el finançament sempre és un tema punyent i complicat i delicat, i dues, perquè aquest tema s'ajunta, precisament, amb una situació financera dels ajuntaments, certament delicada, i perquè, a més, el finançament dels ens locals, dels ajuntaments concretament, no està satisfactòriament resolt, com vostès coneixen i hem parlat moltes vegades en aquesta mateixa cambra, a l'espera que hi hagi una solució de totes les institucions, bàsicament Govern central, Govern de la Generalitat i ajuntaments, que ho resolgui. I en aquest context apareix l'articulat del finançament, i això, evidentment, ha creat, doncs, problemes. Ara, cal recordar que justament és la Llei de règim local, i també la Llei municipal de Catalunya, la que reconeix aquesta competència dels municipis i, per tant, des d'un punt de vista d'autonomia municipal, els ajuntaments, lògicament, reclamen que aquesta competència és d'ells, encara que potser la lògica de l'aplicació, la pràctica que deia el senyor Benach, no ho faria tan recomanable des d'un punt de vista d'organització i d'estructura d'un servei d'aquestes característiques, no? Però bé, aquesta és la Llei, la que existeix i està així, i nosaltres hem de configurar el servei de prevenció i extinció d'incendis en relació amb aquesta legislació.

Hem intentat d'introduir —jo crec que ho hem aconseguit força— elements, diguéssim, que, d'alguna manera, poten-

cien la vida del municipi en relació amb aquest servei. El senyor Benach deia ara, i abans els altres ponents, el fet que els alcaldes estiguin informats; aquesta és una novetat que hem incorporat a la Llei, que nosaltres estem contents que hi consti, ens sembla absolutament lògic; el que no hem vist potser tan lògic és que els alcaldes tinguin el comandament del Cos de Bombers en un sinistre determinat. No per res, ni per menysprear la seva capacitat, que òbviament no és la qüestió; és perquè moltes vegades es necessita una certa especialització i un cert coneixement de les forces i dels dispositius que tenen per poder emprendre una tasca d'actuació concreta i correcta i determinada i, des d'aquest punt de vista, el que sí que voldríem és que hi hagués una col·laboració constant i permanent entre els alcaldes i els comandaments operatius, però, en qualsevol cas, la decisió d'una determinada manera d'afrontar un sinistre, una calamitat o un problema ens sembla que és professionalment més correcte que sigui del comandament del Cos de Bombers.

Ara, en canvi, sí que hem dit i posat a la Llei que els alcaldes seran informats del desplegament del Cos de Bombers al seu municipi; això, òbviament, creiem que pot ser previ i ha de ser previ al seu mateix desplegament, però, com que també diem que seran informats de les actuacions del servei de bombers en el seu municipi, podria ser que en un moment determinat aquesta informació no pogués ser prèvia per raons òbvies, per raons pràctiques del dia a dia i, per tant, que la Llei condicionés l'obligatorietat del coneixement previ quan a vegades podria ser que no fos possible materialment, doncs, semblava que es procuraria que sigui així, però, en qualsevol cas, aquesta «prèvia» no calia que constés a la Llei.

Però del resultat final d'aquesta aportació que configura ara l'article 48, nosaltres ens en sentim francament satisfets.

L'article 47, que és el que hem discutit sobre el finançament, realment, doncs, afecta directament els municipis, però ens sembla que la fórmula de transacció que oferim, d'alguna manera reconduïx el fet que la Generalitat no estableixi d'una manera directa i per l'article aquest 47 l'aportació econòmica municipal. Per què? Perquè en l'article 47 bis que oferim de transacció, senyor president, fem que aquesta aportació municipal sigui discutida, sigui qüestionada en el si de la Comissió de Govern Local de Catalunya, en una subcomissió que es crea a aquests efectes, de prevenció i extinció d'incendis.

Per què creiem que és important, això? Home, perquè amb el respecte mutu institucional que entenem que hi ha d'haver entre el Govern de la Generalitat i els ens locals, com també hi ha de ser amb el Govern central, amb aquest respecte mutu és bastant factible que en una Comissió de Govern Local es pugui arribar a acords satisfactoris per les dues parts. Una, perquè els ajuntaments poden fer saber i entendre al Govern la seva situació, necessitat o voluntats, i dues, perquè el Govern també pot explicar de quina manera poden o deixarien de poder afrontar una determinada situació o un determinat finançament. Finançament que, per altra banda, és cert que es recull en el títol setè la possibilitat que

els ajuntaments paguin, però la possibilitat, perquè textualment diu: «Podran comptar per al seu finançament amb els següents recursos: aportacions dels municipis de Catalunya...» *Podran comptar*.

La Comissió de Govern Local de Catalunya crec que serà el fòrum adequat perquè aquest «podran comptar» sigui ajornat, aparcat, existeixi, es faci o no. I em sembla que des d'aquest punt de vista i no donant plena satisfacció —i ho entenc perfectament— a l'exposició dels grups de l'oposició, però, que hem fet un pas endavant certament important, perquè, d'alguna manera, dintre d'aquest respecte mutu es pugui arribar als acords que corresponguin.

En relació amb la..., dintre d'aquest mateix tema del finançament, tota vegada que s'ha citat diverses vegades el tema de la llei de Madrid, amb el finançament del servei la llei de Madrid preveu perfectament que els municipis paguin: «consistente en un porcentaje del presupuesto municipal, de acuerdo con la población del mismo, así como la transferencia de los medios personales y materiales». I aquella és d'un color diferent al Govern que la proposa, també, però també preveu aquesta aportació municipal; que jo entenc que nosaltres l'hem de resoldre a nivell català i per les característiques pròpies de Catalunya i per les característiques pròpies del servei de prevenció i extinció d'incendis de Catalunya, amb la seva història i amb la seva trajectòria des que el prestaven les diputacions respectives. Vull dir que per a mi no és una referència molt important la llei de Madrid, però que, en qualsevol cas, quedi clar que també allà contemplen aquesta possibilitat, i per tant val la pena que tots ho coneguem.

En relació amb les contribucions especials, nosaltres, l'apreciació del senyor Gimeno, la veiem com allò que dèiem abans del vas mig ple i mig buit; és a dir, exclosos els municipis que ells es presten el seu servei, pot ser més eficaç, més ràpid i factible que no pas que la Generalitat cobri totes les contribucions especials i després hagi de fer un còmput amb base en uns números per tornar-los uns diners.

I dintre d'aquest mateix capítol, nosaltres entenem que si la Llei faculta, si la Llei aquesta faculta els ajuntaments a fer una contribució especial, d'alguna manera també s'està «intrometent» en el món municipal. I fins i tot des d'un punt de vista de la mateixa autonomia municipal, el nostre Grup entén que els ajuntaments que decideixin ells prestar el servei de prevenció i extinció d'incendis o els que ho estiguin fent, que d'alguna manera en tenen la competència, la seva mateixa autonomia municipal és suficient perfectament perquè posin les seves pròpies contribucions, això en virtut de l'article 28 de la Llei 39/88, reguladora de les hisendes locals, i també de l'article 30. És a dir que en ares de la pròpia autonomia municipal, aquell que vulgui establir una contribució ho pot fer perfectament. No cal que li ho autoritzi una llei d'aquest Parlament en relació amb els municipis.

A grans trets, aquesta és la posició del Grup de la majoria. Senyor president, oferim als altres grups la transacció aquesta en relació amb l'article 47, que d'alguna manera fa que el món municipal, les entitats municipalistes puguin —i

ho hauran de fer— parlar directament amb el Govern, dintre d'aquest fòrum que és la Comissió de Govern Local, de tots els seus problemes i en relació, molt concretament, amb el servei de prevenció i extinció d'incendis.

El Sr. PRESIDENT: La transacció, no me l'ofereix a mi, l'ofereix als altres grups...

El Sr. ORRIOLS: Als altres grups de la cambra, senyor president.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Orriols.

Passem a les votacions d'aquests dos títols. *(Pausa.)*

La senyora secretària procedirà a la lectura de la transaccional, que suposa la creació d'un nou article, el 47 bis.

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: «Esmena transaccional amb les esmenes números 134, 135, 136, 137, 138, 139 i 140. A incloure en el títol III, dels serveis municipals de prevenció i extinció d'incendis:

»1. Correspon a la Comissió de Govern Local de Catalunya exercir les seves funcions com a òrgan permanent de col·laboració entre l'Administració de la Generalitat i les administracions locals en matèria de prevenció i extinció d'incendis i salvaments.

»2. Mitjançant decret es crearà en el si de la Comissió de Govern Local de Catalunya una subcomissió a la qual correspondran les funcions següents:

»a) Emetre informes sobre els projectes de disposicions generals en matèria de prevenció i extinció d'incendis i salvaments.

»b) Proposar criteris generals per acordar la dispensa de la prestació del servei per part dels municipis i per fixar els criteris per a les aportacions econòmiques municipals per al finançament d'aquest servei.

»c) elaborar estudis i informes per a la reforma o modificació de la normativa en la matèria objecte d'aquesta llei i proposar mesures per a la seva aplicació.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora secretària.

En primer lloc, votarem les esmenes... *(El Sr. Guitart i Domènech demana per parlar.)* Sí, el senyor Guitart.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Gràcies, senyor president; per col·laborar amb la seva presidència. Consultats els portaveus, sembla que hi ha unanimitat de criteri en el sentit de les votacions que anem a efectuar respecte de les esmenes referides al títol tercer i setè.

Per tant suggeriríem, si ho creu convenient la presidència, d'agrupar totes les esmenes de tots els grups en una sola votació, fent excepció, naturalment, de l'esmena transaccional.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Tots els senyors portaveus dels altres grups hi estan d'acord? *(Pausa.)* Moltes gràcies.

Doncs procedirem d'aquesta forma.

Esmenes a aquests títols tercer i setè.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 28 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

Ara es vota l'esmena transaccional i, juntament amb aquesta, podríem votar els articles que no tenen esmenes, que són el 49, 59 a 62, 66, 67, 69 a 78. D'acord? *(Pausa.)*

Doncs, se sotmeten a votació tots aquests articles.

Vots a favor?

Aquests articles han quedat aprovats per unanimitat.

Ara passem a votar l'article 46, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 46 ha quedat aprovat per 54 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

Article 47.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 47 ha quedat aprovat per 54 vots a favor, 27 en contra i cap abstenció.

Se sotmet ara a votació l'article 48.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 74 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

A continuació es vota l'article 58.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 54 vots a favor, 27 en contra i cap abstenció.

Se sotmet ara a votació l'article 63.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 63 ha quedat aprovat per 54 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

Article 64.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 64 ha quedat aprovat per 54 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

Se sotmet ara a votació l'article 68.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 54 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

Passem ara al debat del títol... Al títol quart no hi ha debat, perquè no hi han esmenes vives. Al títol cinquè.

Esmena 145, del Grup Socialista. El senyor Corbacho té la paraula.

El Sr. CORBACHO: Sí, gràcies, senyor president. L'esmena número 145, en principi, hi ha una transaccional que,

si es manté, per tant, nosaltres retiràrem l'esmena número 145.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. El senyor Orriols vol pronunciar-se sobre aquesta esmena? El senyor Gavín.

El Sr. GAVÍN: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Només sobre aquesta esmena.

El Sr. GAVÍN: Sí, sobre aquesta esmena manifestar que ara mateix farem arribar a la Mesa una transacció que permet (*remor de veus*) —perdoni, senyor president—..., que permet incloure dins de la coordinació necessària pel que fa a les actuacions dels bombers d'empresa la coordinació amb els bombers de la Generalitat i també amb els bombers municipals, que completa una mica aquestes peticions no només del Grup Socialista, sinó que probablement també la del Grup Popular, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: És així, senyor Ros? O sigui que vostè retira la 146.

El Sr. ROS: En benefici d'aquesta transaccional, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. El Grup Socialista, ara, per defensar l'esmena 147, al títol sisè, article 55.

El Sr. CORBACHO: Sí, gràcies, senyor president. Aquí també hi ha una transaccional, que fa referència que quedin incorporades les entitats municipals dins de l'Escola de Bombers. Per tant, si aquesta transaccional es manté, doncs, també retiràrem aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Gavín?

El Sr. GAVÍN: Senyor president, efectivament, per anunciar la presentació —i, per tant, ara mateix la hi faré arribar a la Mesa— d'una transaccional, que no només resol la incorporació de representants de les administracions locals al consell acadèmic de l'Escola, sinó que, a més a més, jo crec que podrà donar satisfacció a les esmenes dels altres grups perquè també incorpora representants de l'Administració de la Generalitat i incorpora també..., evidentment, el professorat i organitzacions sindicals representatives que ja estaven previstos al Projecte de llei, però, a més a més, també incorpora un representant dels bombers voluntaris, dins d'aquest consell acadèmic, per tal que es pugui, amb totes aquestes noves incorporacions, acabar de fer un consell que doni satisfacció a les peticions i sentiments de tots els grups parlamentaris de la cambra, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Esquerra Republicana també considera transaccionada la seva esmena? Sí?

El Sr. BENACH: Si em dóna la paraula, senyor president, m'explicaria.

El Sr. PRESIDENT: Sí, senyor. Doncs, té la paraula el senyor Benach.

El Sr. BENACH: És l'esmena 148, concretament, i, des del punt de vista pràctic, dir que hi ha una part de l'esmena que ve recollida en la transacció. Per tant, en aquest sentit, retiràrem l'esmena, tot i que hi ha una altra part de l'esmena que no ha quedat recollida i que, en tot cas, bé, sí que en voldria fer esment. I és que, bàsicament, el que plantejàvem és que reglamentàriament es pogués desplegar l'estructura del consell acadèmic de l'Escola de Bombers seguint la línia

de la legislació vigent per als consells escolars de l'ensenyament públic. Bàsicament, aquest aspecte concret no ha estat recollit, tot i que la resta sí.

Per tant, una mica també en la línia de consens que s'ha aconseguit en el títol quart; en el títol cinquè i en el títol sisè, pel que fa referència als bombers voluntaris i als bombers d'empresa i a l'Escola de Bombers, doncs, dir que retiràrem l'esmena 148.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El Grup d'Iniciativa, respecte a la 149. Accepta aquesta transaccional, eh?

El Sr. GIMENO: Gràcies. Evidentment, ens sentim identificats amb aquesta proposta, perquè coincideix bàsicament amb la que feia la nostra esmena; crec, fins i tot, que era un *lapsus* de la Llei la representació d'aquest consell acadèmic, perquè, tal com quedava el redactat inicial, no contemplava la presència no sols de les administracions locals i dels professors de l'escola, sinó, fins i tot, ni dels mateixos representants de la Generalitat. Per tant, crec que la presència de totes aquestes organitzacions o institucions dóna plena satisfacció, i crec que és una garantia suficient perquè aquest consell acadèmic pugui funcionar de forma perfecta.

Per tant, donada aquesta satisfacció per la transaccional, també retiràrem la 151, ja que, encara que no digui que funcionarà com un consell acadèmic d'un centre d'ensenyament reglat o d'ensenyament públic, sí que la mateixa composició ens fa suposar que el funcionament no en podrà diferir molt, ja que hi han tots els estaments representats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Ara, el Grup Popular, esmena 150. El senyor Ros té la paraula.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. El sentit d'aquesta esmena, evidentment, és que els representants de les entitats locals quedessin representats dintre del consell acadèmic. Això queda totalment recollit a través del text de la transacció; per tant, ens donem com a satisfets i retirem la nostra esmena.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Ens queda l'article 57; hi ha l'esmena 152, del Grup Socialista. El senyor Corbacho.

El Sr. CORBACHO: Sí, gràcies, senyor president. L'esmena 152 quedaria decaiguda, tenint en compte que fa referència al títol 2 de l'article 15 i que aquest matí, en el debat, doncs, ha estat rebutjat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Corbacho.

Prego a la senyora secretària que procedeixi a la lectura de les dues esmenes transaccionals.

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: Esmena transaccional amb les esmenes números 145 i 146. Nova redacció de l'article 53.1: «Els bombers d'empresa actuaran en l'exercici de les funcions que els són pròpies sota la coordinació i la direcció dels bombers de la Generalitat de Catalunya, quan l'abast del sinistre ho requereixi i aquests hi intervinguin, i, en el seu defecte, del cos municipal de bombers corresponent.»

I esmena transaccional amb les esmenes 147, 148, 149 i 150. Article 55.2: «Els òrgans de govern de l'Escola són el

consell i el director. En el consell acadèmic hi haurà representants de l'Administració de la Generalitat, de les administracions locals, del professorat de l'Escola i de les organitzacions sindicals representatives del Cos de Bombers de la Generalitat i dels bombers voluntaris.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora secretària.

Passem a les votacions, que la presidència entén que pot ser una sola votació, que comprendria les dues esmenes transaccionals i, després, tots els articles del Dictamen que no tenen esmenes en aquest moment. De manera que amb una sola votació. (*Veus de fons.*) Del títol quart també, eh?, que no té esmenes.

Vots a favor?

Tots aquests articles i esmenes han quedat aprovats per unanimitat.

Passem a les disposicions addicionals. A la primera hi ha una esmena del Grup d'Iniciativa que ja ha estat defensada. A la cinquena, el Grup Popular té l'esmena 165. El senyor Ros té la paraula.

El Sr. ROS: Senyor president... (*El Sr. Guitart i Domènech demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Sí, el senyor Guitart.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Perdó, senyor president, és que no sé si pensa vostè deixar per al final la votació del títol quart i següents...

El Sr. PRESIDENT: Ho he sotmès a votació tot en un bloc.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: I el cinquè i el sisè?

El Sr. PRESIDENT: I el cinquè i el sisè; tot.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ros.

El Sr. ROS: Sí, senyor president. La 165 està retirada; la retiro, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Retirada; molt bé. El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya proposa una nova disposició addicional; el senyor Benach té la paraula —esmena 166.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Farem una defensa de les últimes esmenes que queden a les disposicions addicionals, transitòries i exposició de motius.

Tenim en aquest punt tres esmenes vives. La 166 fa referència al que nosaltres entenem que haurien de ser les garanties de control per part dels ciutadans i que es poguessin establir mecanismes independents que garanteixin principis d'igualtat, mèrit i capacitat. Se'ns ha dit al llarg de la Ponència, i en més d'una ocasió, que aquesta era una petició reiterativa, és a dir, que això ja estava recollit en la Constitució i en l'Estatut i que, per tant, no calia. Tanmateix, des del nostre punt de vista, l'Administració pública no està mai de més que repeteixi i deixi clars aquests mecanismes de control d'igualtat, mèrit i capacitat. Aquesta, doncs, és una esmena que va en aquest sentit.

L'esmena 172, en coherència amb les esmenes anteriors, per tant, la donaríem per defensada.

I, finalment, hi ha una esmena important, probablement la més important d'aquest últim capítol, d'aquest últim tros, que és la 185. L'esmena 185 demana el reglament de provi-

sió de llocs de treball, de promoció interna i de promoció professional dels funcionaris del Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya. Aquesta és una reclamació històrica, justa i necessària, i, com deia, probablement sigui l'esmena més important de totes les que quedaven. Aquest matí s'ha fet referència que si aquesta Llei, en alguns aspectes, era massa reglamentista, o fins i tot que les esmenes de l'oposició, en alguns casos, eren massa reglamentistes. Sigui com sigui, el cert és que la Llei està pràcticament acabada i aquest reglament no existeix, i aquest reglament, com he dit abans, és una reclamació i una reivindicació històrica, justa i necessària.

És per això que he volgut sortir aquí, i, finalment, també, per, dintre de les disposicions transitòries..., jo suposo que després hi haurà una transaccional del Grup de Convergència respecte a la disposició transitòria primera. Voldria fer una breu explicació, si m'ho permet el senyor president, tot i que no hi tingui esmena, aquí. Serà molt breu...

El Sr. PRESIDENT: El Grup de Convergència no existeix, eh?

El Sr. BENACH: Perdó. Convergència i Unió. Demano excuses. (*Rialles.*) Doncs..., m'ho permet, per tant, dedueixo. (*Pausa.*) Moltes gràcies.

Mirin, aquesta és una professió, la nostra, la de tots els que estem aquí, en què equivocar-se és difícil; és difícil i, moltes vegades, reconèixer que t'has equivocat, també. Hi han professions en què en equivocar-se no passa res, no representa la responsabilitat que pot representar. En canvi, en altres professions és molt important: que s'equivoqui un periodista o que s'equivoqui un metge, que s'equivoqui un polític..., probablement tingui unes connotacions i unes conseqüències bastant més greus.

Jo voldria aprofitar aquesta tribuna per dir que la transitòria que després oferirà el Grup de Convergència i Unió és fruit d'una equivocació, d'una equivocació del diputat que els està parlant i que voldria reconèixer aquí públicament. Com he dit abans, equivocar-se en política, doncs..., evidentment, som humans, i per això ens és admès l'error; però equivocar-se en política de vegades té conseqüències que no voldries. I, en aquest sentit, hi ha un punt a la disposició transitòria primera, el punt g, que es va aprovar a partir d'una esmena que, amb les presses, el nostre Grup havia d'haver retirat i no va retirar.

Sigui com sigui, l'esmena aquesta també estava presentada pel Grup Socialista i, per tant, en aquest sentit, suposo que també hauria acabat a la Llei, però penso que haig de reconèixer l'error, perquè aquesta ha estat una llei difícil, que hem treballat molt, a més a més, que personalment jo penso que a tots plegats ens ha enriquit d'una manera important, que he après, jo personalment, he après molt a conèixer bombers i la feina que estaven fent, i els voluntaris, etcètera, però que, en definitiva, ha provocat que una part de la Llei no acabi d'agradar. I, en aquest sentit, remarcar, doncs, això: que és degut a un error.

Lamento que s'hagi aprofitat aquest error, i ho lamento perquè sé positivament que dintre la Conselleria tampoc es-

tava clar aquest tema –tampoc estava clar. Però bé, en tot cas, evidentment, el Grup de la majoria és qui té l'última responsabilitat en aquest sentit.

Res més. En tot cas, dir que les nostres esmenes a les disposicions addicionals i transitòries queden defensades, i agrair-li, senyor president, que m'hagi permès fer aquest matís i aquesta explicació que considerava del tot necessària.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. El Grup Socialista vol intervenir per defensar les seves esmenes a les disposicions transitòries, esmenes 167 i següents?

El Sr. CORBACHO: Sí, gràcies, senyor president. Agrupem les esmenes 167 –la 173, la retirem–, la 177, la 179 i la 184. De totes maneres, ara faré referència..., perquè algunes d'elles estan també decaigudes.

De la 167, entenem que està decaigut tot el text de l'esmena menys l'apartat c, en el qual hi ha després una transaccional per part del Grup de la majoria i de la qual ha fet esment el senyor Benach, que acaba d'intervenir en aquest moment. Per tant, entenem que queda decaiguda tota la part de l'esmena menys l'apartat c.

La 173, també la considerarem decaiguda en funció del que hem discutit en el transcurs del dia i de la resta de la Llei.

I mantenim la 177, que fa referència a la supressió de la disposició tercera de l'article 20, que fa referència als tres anys d'antiguitat que es demanen en la Llei. Per tant, aquesta la mantenim, la 179 queda decaiguda, i la 184, la retirarem en favor de la transaccional que hi ha hagut abans.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Corbacho. Grup Popular: el senyor Ros té la paraula.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. Si m'ho permet, senyor president, faré la defensa conjunta de les esmenes 168, 169, 170, 171, 174, 195, 196 i 198.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquestes esmenes a les disposicions addicionals transitòries i a l'exposició de motius del Projecte de llei... Pel que fa a l'exposició de motius, en aquesta part es recull la voluntat del legislador de regular mitjançant llei un àmbit determinant de la realitat on es recullen els principis inspiradors d'aquesta. Així, les nostres esmenes a l'exposició de motius, tant les incorporades com les reservades, responen als principis següents –alguns recollits, altres no–: primer, introduir el Cos de Bombers voluntaris en el Projecte de llei; segon, garantir un adequat tractament al Cos de Bombers professionals; tercer, preservar l'autonomia i el finançament municipal, i quart, incidir en la necessitat de portar a terme tasques de prevenció que evitin l'arrasament dels nostres boscos.

Pel que fa a les disposicions addicionals i transitòries, es basen en la concurrència amb el que ha estat la resta d'es-

menes al text articulat; el manteniment de la categoria que es tenia en el cos de procedència quan es produeixi la integració en el Cos de Bombers de la Generalitat, i permetre que els tècnics de grau mitjà puguin integrar-se en la categoria de sots-inspectors.

Jo vull agrair, en ser aquesta l'última intervenció de tot aquest Projecte de llei, el tracte que tots els grups parlamentaris hem mantingut tant en ponència com en comissió. D'una manera especial, he de dir que el Grup de la majoria ha sigut un grup amb una voluntat de consens total i absoluta; compartit, també, per la resta de grups parlamentaris, perquè el consens arriba quan tots, doncs, intentem deixar quelcom i no voler-ho assumir en la seva totalitat; tant Isidre Gavín com l'Esteve Orriols, doncs, han tingut una connexió constant. I crec amb tota sinceritat que amb l'esforç que tots hem portat a terme i que tots hem anat amb un ànim de col·laboració i no de buscar protagonisme personal s'ha aconseguit un projecte de llei en el qual en alguns casos tindrem les nostres petites discrepàncies, o grans discrepàncies, però que en la seva àmplia majoria tots ens en podem sentir satisfets.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, el senyor Gimeno té la paraula.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Per defensar també totes les esmenes que em queden vives. En principi, dir que n'hi ha unes quantes que vénen a ser o vindrien a ser alguns matisos, alguns aclariments o algunes –esperem, o així ho creiem– millores als redactats inicials; entre elles, per exemple, l'esmena 175 era una nova disposició transitòria en què plantegem la possibilitat de fer una dispensa d'un grau als membres que ja en aquests moments són funcionaris del Cos de Bombers per a futurs concursos o concursos-oposició de promoció interna, de la mateixa manera que es fa en altres cossos, en altres circumstàncies.

L'esmena 176 també és una qüestió que entenem que no hauria de tenir cap dificultat, perquè és una possibilitat de contemplar l'autorització a la Conselleria de Governació per, en un moment determinat, si troben una denominació de les categories de bombers diferent a l'actual denominació militarista, de sergent, de caporal, d'oficial, que ho pugués fer. És a dir, amb això s'autoritza la Conselleria perquè pugui fer una modificació en les denominacions en aquest sentit.

La 180 és un simple avançament en la conveniència d'habilitar els bombers d'empresa, a través dels cursos i de les actuacions que siguin pertinents. La Llei fixa tres anys i nosaltres ens plantejàvem que amb dos anys seria convenient i seria preferible que es pogués fer.

La 181 i 182 són idèntiques, es refereixen a la mateixa disposició transitòria, a la sisena, i és també un intent de simplificar el redactat dient que aquestes transferències de serveis de les diputacions i dels municipis s'haurien de fer mitjançant conveni, i llavors això ja comportaria la supressió de l'apartat segon d'aquesta disposició.

I les dues últimes són propostes noves i que també ens hauria agradat que s'haguessin discutit una mica més amb receptivitat per part dels ponents del Grup de la majoria.

La 187 és una disposició transitòria que planteja la realització d'un pla especial durant tres anys d'establiment de boques d'incendi i d'hidrants a tots aquests municipis de més de vint mil habitants, que haurien de tindre un finançament del 50% a càrrec del Pla únic d'obres i serveis de Catalunya. La falta d'aquests dos serveis tothom sap, i sobretot ho saben els professionals, que provoca circumstàncies de pèrdua d'eficàcia i pèrdua de rapidesa en la possibilitat d'actuar davant de determinats sinistres, sobretot els sinistres urbans, i llavors creiem que això seria una manifestació d'aquesta voluntat d'optimitzar l'actuació i prioritzar l'actuació del servei de bombers.

I, finalment, la 186 és una esmena que també s'ha comentat abans: la necessitat de plantejar un termini —en aquest cas proposem que sigui de menys d'un any— de desplegament del reglament de provisió dels llocs de treball, de promoció interna i de la promoció professional dels funcionaris. Creiem que la situació actual de congelació, de manca de previsions en aquest sentit s'hauria de resoldre, significaria sortir de la paràlisi de la plantilla, de la congelació actual de la plantilla, facilitaria la promoció interna i, en definitiva, aniria a normalitzar situacions atípiques, com la que alguns funcionaris que no són ni sergents ni caporals fan funcions de comandament sense tindre la titulació ni, potser, la formació específica per a això, i, fins i tot, que alguns caps de guàrdia o alguns caps de zona no són ni tan sols funcionaris.

Creiem que la promoció interna és fonamental i que també hauria de significar dignificar el funcionament d'aquest Cos i, en definitiva, engrescar els professionals, és a dir, veure que la Llei és un impuls de cara a la seva dignificació, perquè entenem que els professionals i que els voluntaris, òbviament també, però bàsicament els que tenen més responsabilitat, han d'estar ben satisfets d'una llei i que l'èxit que la gent espera d'ells és més fàcil d'aconseguir si veuen que hi ha alguns detalls significatius per al bon funcionament del Cos.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. El Grup Socialista considera defensades totes... (*Pausa.*) No, eh?

El Sr. CORBACHO: Sí, sí, senyor president; nosaltres mantenim solament la 167 a l'apartat c; per tant, queda retirada la 173, es manté la 177, queda retirada la 179 i la 184. Per tant, solament mantenim la 167 en l'apartat c i la 177. I, per tant, demanem..., no hi ha problema perquè es voti conjuntament amb la resta d'esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Com que els altres grups ja han defensat el que tenien d'esmenes a les derogatòries i a l'exposició de motius, només resta el Grup Socialista; ho podria fer ara, senyor Corbacho. (*Veus de fons. Pausa.*)

El Sr. CORBACHO: Sí, sí, senyor president. També ja donem per defensada... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Ha hagut d'atendre dos interlocutors simultàniament? (*Remor de veus.*)

El Sr. CORBACHO: La derogatòria, la donem per defensada, i també la disposició final.

Quant a l'exposició de motius, nosaltres retirem la 194 i retirem també, al títol de la Llei, l'esmena 200. Per tant, en aquest moment la resta d'esmenes quedaria: la 167, referida a l'apartat c, en espera de la transaccional; la 177, la 188, la 189, 191..., i la 194 i la 200 quedarien retirades.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Corbacho. Torn en contra: senyor Orriols té la paraula.

El Sr. ORRIOLS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats i diputades, el senyor Gimeno s'hi ha referit abans, jo he dit que algunes d'aquestes disposicions tant addicionals com transitòries són de matís o de perfeccionar pròpiament les del text del Projecte. Nosaltres bàsicament aquí volem introduir dues modificacions; a una, s'hi ha referit el senyor Benach amb un *mea culpa*, fins i tot, colpidor. Jo penso que, de fet, quan es va acceptar aquesta esmena es va acceptar per unanimitat; de manera que la responsabilitat en aquest cas era unànime de tots els grups, i també penso que és diferent en relació amb els altres dos punts que ha considerat decaiguts el senyor Corbacho de la mateixa esmena, amb relació que no formula la dispensa d'un grau, la qual cosa podria fer caure més, diguéssim, en més greuge que no pas la regulació d'algunes situacions complexes que s'han donat justament per la complexitat del servei, pels seus antecedents, que esperem nosaltres que amb l'aplicació, una vegada llei, d'aquest Projecte, doncs, aquestes situacions atípiques es vagin solucionant d'alguna manera, perquè quedi ben clarificat tot. Això possiblement no serà el primer dia, tampoc volem marcar el decurs d'un any per a aquest reglament, perquè naturalment, doncs, no sabem exactament com s'enfocarà. És evident que els reglaments es pacten i es discuteixen amb les forces, i, per tant, el que sí que creiem és que sortirà bé. Però tampoc, la cotilla de la data, no l'hem volgut posar.

En relació amb aquest problema que manifestava el senyor Benach, transaccionem amb el Grup Socialista el fet que aquests funcionaris del grup C, doncs, bàsicament, en cap cas podran ocupar llocs operatius de caps de torn i de parc; amb la qual cosa s'estabilitza el seu, diguéssim, possible ascens en relació amb aquesta fórmula d'adequar la seva problemàtica. Per tant, d'alguna manera, senyor Benach, el seu esforç també queda recollit en aquesta transacció, encara que és, ara, a través del Grup Socialista.

I després també oferim l'esmena transaccional a què s'han referit abans, en relació amb l'addició d'un apartat tercer a la disposició transitòria setena, que s'ha parlat abans en relació amb el tema municipal, en què també assegura l'acompliment del servei i, a més, que qualsevol modificació del règim de prestació d'aquest es durà a terme d'acord amb els criteris que estableixi la Comissió de Govern Local de Catalunya, la qual cosa reforça tots els arguments que hem emprat anteriorment.

Per a la resta d'esmenes, senyor president, nosaltres preferim mantenir el text del Projecte tal com ve proposat, i ens sembla que amb aquesta defensa el nostre Grup ja acaba la

seva intervenció. No ho volem fer sense, però, reiterar quelcom que ja ha dit el company Víctor Ros i a la vegada també el senyor Benach, que hem estat molt temps treballant això; segurament hi ha moltes coses que serien modificables d'acord amb cada perspectiva, però, en la línia que deia el senyor Ros, el resultat final és satisfactori; esperem que la seva aplicació demostrï que aquesta Llei servirà en el decurs del temps. És una llei important i, per tant, val la pena haver-la endevinat.

A part de, diguéssim, les relacions personals que hem tingut tots els ponents, des de l'Isidre Gavín, el senyor Corbacho, el senyor Guitart, el senyor Gimeno, el senyor Víctor Ros, senyor Benach, jo penso que fins i tot ens ha acostat personalment més que abans, doncs, també vull agrair la receptivitat de l'honorable consellera Cuenca perquè, en definitiva, ha portat el pes de la negociació fora de ponència; el senyor Bernis, director general, que ens ha atès perfectament; el suport que ens ha donat el senyor Segura, el senyor Carol, la senyora Florensa; funcionaris del Departament, amb l'Assumpta Palau i alguns que no conec tan directament, i també l'aportació que en el seu moment van fer les organitzacions sindicals que ens han servit de marc de referència per a les discussions i per poder acostar-nos a les seves problemàtiques i la de l'Associació de Bombers Voluntaris a través del seu president, senyor Jordi Martínez, bàsicament. A tots ells, senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Orriols.

Procedirem ara, per part de la senyora secretària, a la lectura de les dues esmenes transaccionals.

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: Disposició transitòria primera. Esmena 167. Lletre g: «Els funcionaris del grup C que en el moment de l'aprovació de la Llei ocupin un lloc de treball en la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis i de Salvaments i realitzin tasques logístiques i de suport als caps de guàrdia podran integrar-se en la categoria de sergent i continuaran ocupant llocs de treball logístics i de suport dins del Cos de Bombers. Prèviament hauran de superar un curs de logística i suport que per a tal finalitat prepari l'Escola de Bombers. En cap cas aquests funcionaris podran ocupar llocs operatius de caps de torn i de parc.»

I esmena transaccional a les esmenes números 183 i 184. Addició d'un apartat tercer a la disposició transitòria setena: «Sens perjudici del que s'estableix en els apartats anteriors, en els municipis en què actualment ja es presta el servei de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments per la Generalitat, aquest es continuarà exercint en les condicions actuals. Qualsevol modificació en el règim de prestació d'aquest es durà a terme d'acord amb els criteris que estableixi la Comissió de Govern Local de Catalunya.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora secretària.

Procedim ara a les votacions. La presidència entén que es poden votar conjuntament totes les esmenes que estan vives en aquest moment. En un sol bloc? (Pausa.) Senyor Guitart? Perquè m'ho fa amb signes i...

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Sí, senyor president. Jo entenc que haurien de ser les transaccions en un bloc i les altres separatament.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Votarem, doncs, en primer lloc, les dues transaccionals a què s'acaba de donar lectura.

Vots a favor d'aquestes transaccionals?

Les transaccionals han quedat aprovades per unanimitat.

Ara se sotmeten a votació les esmenes vives que no han estat transaccionades. Conjuntament, les de tots els grups.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 30 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Se sotmeten ara a votació les següents disposicions, que no tenen esmenes, que són disposicions addicionals segona, tercera, quarta i cinquena; transitòries quarta i vuitena. D'acord? Una sola votació.

Vots a favor?

Aquestes disposicions han quedat aprovades per unanimitat.

Disposició addicional primera, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta disposició addicional ha quedat aprovada per 57 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions.

Disposició transitòria primera.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta disposició transitòria primera ha quedat aprovada per 57 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions.

Disposició transitòria segona.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta disposició ha quedat aprovada per 58 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions.

Disposició transitòria tercera.

Vots a favor?

Aquesta disposició transitòria ha quedat aprovada per unanimitat.

Passem ara a la votació de la disposició transitòria cinquena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta disposició transitòria cinquena ha quedat aprovada per 86 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Ara se sotmet a votació la disposició transitòria sisena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La disposició transitòria sisena ha quedat aprovada per 81 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Se sotmet ara a votació la disposició... (*El Sr. Corbacho demana per parlar.*) Sí, el senyor Corbacho.

El Sr. CORBACHO: Senyor president, en la disposició setena demanarem votació dels apartats 1 i 2, conjuntament, de l'apartat 3, que seria fruit de la transaccional que s'ha fet abans.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs votem en primer lloc l'apartat 3.

Vots a favor?

Aquest apartat ha quedat aprovat per unanimitat.

Ara es voten els apartats primer i segon.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests apartats han quedat aprovats per 58 vots a favor, 33 en contra i cap abstenció.

Disposició derogatòria.

Vots a favor?

La disposició derogatòria ha quedat aprovada per unanimitat.

Ara se sotmet a votació la disposició final. Es pot agrupar amb l'exposició de motius i el títol de la Llei? (*El Sr. Corbacho demana per parlar.*) Sí, el senyor Corbacho.

El Sr. CORBACHO: Senyor president, em sembla que la disposició vuitena no ha estat votada...

El Sr. PRESIDENT: La vuitena, sí, entre les que no tenien esmenes.

El Sr. CORBACHO: Perdó, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Ha sigut, em sembla, la primera votació o la segona que hem fet. No tenien esmenes.

Així, votarem conjuntament la disposició final, l'exposició de motius i el títol i títols de la Llei. (*El Sr. Benach demana per parlar.*) El senyor Benach, té la paraula el senyor Benach.

El Sr. BENACH: El títol de la Llei separat, demanava, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs així es farà.

Disposició final i exposició de motius.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La disposició final i l'exposició de motius han quedat aprovades per 81 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.

Ara es vota el títol i títols de la Llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El títol i títols de la Llei han quedat aprovats per 88 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

(*El Sr. Gimeno demana per parlar.*)

Sí? Vol fer explicació de vot? Doncs, el senyor Gimeno té la paraula per a explicar el vot.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Molt breument, perquè crec que els continguts i els nostres posicionaments ja estan prou clars.

No entraré en el fons de la Llei. Sí, per una banda, agrair el tracte, la participació, l'interès, la voluntat de moltíssima gent, no sols dels ponents sinó de tots aquells que s'han interessat a fer-nos les aportacions per a millorar el contingut d'aquesta Llei, però molt expressament jo crec que voldria ressaltar el fet que, per primera vegada, aquesta cambra aprova un text en el qual, d'acord amb la recomanació de la Mesa del Parlament, es fa una aplicació parcial –i dic «parcial», una tercera versió– dels criteris per a evitar l'ús sexista del llenguatge en els textos aprovats pel Parlament. No sé si la Llei passarà a la història per la seva eficàcia, però sí que crec que podrà passar com que és la primera llei en què, tot i el caràcter parcial –vam estar discutint altres versions–, però, crec que és important aquest esforç que s'ha fet des dels serveis, aquest esforç que han fet també els diversos ponents de cara a tenir una llei que corregeixi alguns dels defectes habituals en el nostre llenguatge, i que a partir d'aquí esperem que això sigui una pràctica habitual d'aquesta cambra.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. (*El Sr. Corbacho demana per parlar.*) Sí, el senyor Corbacho té la paraula.

El Sr. CORBACHO: Sí, gràcies, senyor president. També molt breument, perquè a un quart de set, doncs, el que s'havia de dir ja s'ha dit al llarg del debat en el transcurs de tot el dia. Solament fer esment, evidentment, també, que ens hem dotat d'un instrument que pot ser un instrument molt positiu per al desenvolupament de la tasca dels bombers; per tant, creiem que aquest instrument pot ajudar a una tasca difícil; hi confiem i sempre els bombers tindran el nostre suport perquè facin la seva tasca.

Nosaltres també –ja ho he dit aquest matí en la primera intervenció a l'esmena a la totalitat– recentment vam oferir tota l'ajuda, el suport i la política necessària per cooperar i col·laborar amb el Govern en tot el que significa la política de prevenció d'incendis i en tota la política de prevenció. Aquest oferiment continua i està i esperem per part del Govern que estigui obert, de la mateixa manera com ho ha estat en el tema de la discussió de la Llei, perquè, en definitiva, entre tots puguem col·laborar a fer una bona tasca de cooperació, de col·laboració en aquest tema tan important com ho és la prevenció d'incendis.

I confiem també, finalment, que la Conselleria, i la consellera en particular, siguin sensibles al que ha estat aprovat aquí i que fa referència al tema dels municipis. Es manté en la Llei l'article 47 tal com estava; l'article 58 i la disposició setena es mantenen, però han estat objecte d'unes transaccions que, en definitiva, el que posen de manifest és un esperit i posen de manifest una voluntat d'intentar resoldre els problemes que tenen els ajuntaments. Aquest esperit i aquesta voluntat, desitgem i confiem que a partir d'ara els porti a terme qui té la màxima responsabilitat en nom del Govern, que és la consellera.

Res més, i també agrair la col·laboració i la cooperació i l'entesa que hi ha hagut tant en els treballs de la Ponència

com en el tema de la mateixa Comissió i a totes les persones..., fonamentalment, jo crec que més que agrair als diputats, nosaltres, els diputats, l'únic que hem fet és el que es deriva de la nostra responsabilitat, però sí que crec personalment que s'ha d'agrar la tasca i el treball i, fonamentalment, les propostes que han fet d'arribar als diputats dels diferents grups tot el col·lectiu i totes les persones que tenien un cert interès per aquesta Llei, i que gràcies a aquesta cooperació i a aquesta tasca ha pogut ser millorat el text que en el seu dia el Govern va presentar al Parlament.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Corbacho. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. També molt breument, per repetir, en part, moltes de les coses que ja s'han dit, en el sentit d'agrar totes les aportacions que s'han fet a la Llei, que han estat moltes, per part de diferents col·lectius, i penso que aquesta ha estat una tasca difícil –enriquidora, d'altra banda– i que ha millorat sensiblement el text inicial de la Llei.

Penso que també seria de justícia esmentar –i en aquest sentit crec que em faig portaveu de tots els grups– la tasca dels lletrats i dels serveis de la cambra, que han tingut una feina difícil no només per la Llei, sinó també, com deia abans el senyor Gimeno, per l'aplicació per primer cop de les directrius de la Mesa sobre el llenguatge no sexista. Fins a la tercera versió s'ha hagut d'arribar; confiem que en la propera llei en una primera versió ja quedi tot molt més clar i això sigui una dinàmica constant d'aquesta cambra.

Res més, tan sols reiterar, doncs, l'agraïment a tots aquells col·lectius, persones i diferents grups que han participat i que ens han ajudat força en l'elaboració d'aquesta Llei.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els incendis forestals a Catalunya

Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació sobre els incendis forestals de Catalunya, presentada pel diputat senyor Portabella. Té la paraula.

El Sr. PORTABELLA: Sí, gràcies...

El Sr. PRESIDENT: Es tramita pel procediment d'urgència.

El Sr. PORTABELLA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca –espero que entri la consellera de Governació–, el Grup Parlamentari d'Esquerra substancia aquesta interpel·lació d'urgència –de la qual cal considerar com a cointerpel·lant el diputat Ernest Benach– des de la més profunda consternació i indignació; consternació perquè a hores d'ara a Catalunya, en una setmana, s'han cremat més de vuit mil hectàrees en el que representa el pitjor any dels boscos en relació amb els incendis forestals des que existeix el programa Foc verd, i indignació tant per les actuacions del Departament,

dels dos departaments que intervenen en la prevenció i extinció d'incendis, com per les declaracions posteriors d'alguns càrrecs de l'Administració.

Els responsables d'aquest Departament han dit que no són responsables que s'hagin cremat tantes hectàrees, que vostès ja van avisar. Estem segurs que sentirem que la culpa és que hi havien vents superiors a cent quilòmetres l'hora, que hi ha hagut imprudència dels ciutadans, que la vegetació mediterrània és propensa als incendis i que l'accessibilitat als barrancs i valls engorjades entre espadats és difícil. I és cert, però els màxims responsables dels incendis produïts a Catalunya són vostès i una sèrie d'incompetències que anirem denunciant, i no les condicions meteorològiques o els ciutadans de peu, com s'ha atrevit a dir algun màxim responsable de la lluita contra incendis. Vostès han comès importants errors en prevenció, extinció i en declaracions, i és en aquests tres eixos que estructuraré la interpellació.

I començarem en prevenció. En prevenció, el nostre país disposa d'elements suficients per conèixer la situació meteorològica: tenim vint estacions automàtiques que hora a hora determinen la humitat relativa, la força del vent i la temperatura que hi ha en les nostres masses boscoses; és a dir, es té coneixement de les qüestions meteorològiques que hi ha a les nostres masses boscoses, ho saben amb antelació, i, per tant, si ho saben amb antelació, i sabent que vivim en un clima mediterrani, han de poder actuar en conseqüència i evitar els incendis. És cert que vostès van fer una ordre sobre mesures extraordinàries per a la prevenció d'incendis forestals, però anem a veure-la, perquè la van fer tard i malament.

D'entrada, vostès ens han volgut donar gat per llebre dient que aquesta Ordre és del 8 d'abril, i aquesta Ordre no pot ser del 8 d'abril, perquè si hagués estat feta el 8 d'abril hauria sortit publicada l'11 d'abril, no el 13 d'abril; llavors, en conseqüència, vostès han canviat la data d'aquesta Ordre per poder dir que quan es van iniciar els grans incendis, el 9 i el 10, vostès ja havien fet aquesta Ordre, però això, de fet, no és així.

Però, a més a més, si vostès sabien amb antelació que hi havia risc d'incendis, aquesta Ordre no havien d'haver-la fet el dia 8; havien d'haver-la publicat, que és quan entra en vigència el dia 8, abans del cap de setmana, i abans del cap de setmana perquè és en el cap de setmana quan sempre s'inicien, molt majoritàriament, tots els incendis: al Garraf el dia 9, el de Llaberia el dia 10 i tots els altres importants. Era abans que l'havien d'haver fet i tenir-lo publicat per al dia 8. Perquè, què passa ara? Ara passa que, encara que vostès trobin els responsables o els que van provocar o produir aquests incendis, vostès no els poden aplicar aquesta Llei perquè es van iniciar els incendis abans del dia 13, i vostès no poden aplicar la Llei forestal del 88, sinó que l'únic que poden aplicar és la norma general, que és molt més suau.

Així doncs, nosaltres pensem que és un cas de negligència important que al Principat de Catalunya s'hagin produït aquestes més de vuit mil hectàrees cremades, perquè a Catalunya, abans del 12 d'abril, després de l'inici de tots els

grans focs que han cremat el nostre patrimoni natural, es podia fer foc.

Però això no és tot. Si vostès sabien com sabien que existia un gran risc d'incendis i va fer una roda de premsa el senyor Jordi Peix, director general de Medi Natural, on eren els grups d'intervenció immediata, que són de vital importància? Doncs jo els ho diré: un estava trencant ous de gavina a les illes Medes; l'altre, el responsable de les radio-comunicacions estava a Tunísia, muntant una xarxa de ràdio forestal a Tunísia. Quan van marxar? Aquesta és la pregunta que m'agradaria que em contestessin els consellers. I per què no van torriar? És l'altra pregunta que m'agradaria que em responguessin.

Les responsabilitats directes del Govern en prevenció, per això, no acaben aquí; en general, les poden trobar en la interpel·lació que va substanciar el nostre partit el mes de novembre, a principis de novembre. En concret, no van contractar voluntaris forestals; no funcionaven torres de guaita —i en el cas de l'incendi del Garraf cal dir que això també és culpa i responsabilitat de la Diputació de Barcelona, que si vol tenir competències en gestió d'un parc les ha d'assumir bé—; no es van reforçar les dotacions de guàrdies forestals; no tenien els hidroavions a punt —dels hidroavions en parlarem més tard—; no han fet campanya ambiental per canviar els hàbits de l'espècie humana al bosc i tenen una mascota que jo voldria saber quants dels diputats la coneixen i, dels que la coneixen, aquesta mascota de prevenció d'incendis, quan algú l'ha vist fora de la campanya de Sant Joan, dels petards de Sant Joan; han fet el manteniment..., no han fet el manteniment adient dels camins perquè poguessin passar els cotxes de bombers, i han incomplert la filosofia dels punts 2 i 3 de la Moció presentada —i aprovada el 18 de novembre del 93— pel nostre propi partit, en què es demanava especial atenció a les xarxes elèctriques —i l'incendi de Subirats és conseqüència de les xarxes elèctriques— i que es potenciïn les activitats i les funcions dels voluntaris forestals com a elements indispensables per al bon funcionament d'una política de prevenció contra incendis.

Vostès continuen interpretant, des del nostre punt de vista, malament el programa Foc verd, i això ho diem després de veure que els dos pitjors anys des que s'aplica el programa Foc verd són aquest any i l'any anterior. Vostès continuen no posant l'èmfasi en la prevenció d'incendis. Nosaltres reclamem que el programa Foc verd s'activi amb les condicions meteorològiques que sí que es coneixen, que s'activi quan les condicions meteorològiques ho demanin, no a l'estiu. El programa Foc verd no és un programa d'estiu, el programa Foc verd no és anar de vacances; el programa Foc verd és un programa, un bon programa per evitar els incendis, que s'ha d'activar quan les condicions de les nostres masses boscoses estan en risc d'incendi.

Capítol d'extinció, segona part. En extinció també s'han comès importants irresponsabilitats i s'ha demostrat una important incompetència, sobretot, en tot el que fa referència a la part de coordinació. Coses ja prèvies, ancestrals, com poden ser que els bombers no utilitzen la mateixa freqüència

de ràdio que els agents forestals ni que els hidroavions; que a la serra de Llaberia es va trencar tot el funcionament dels torns normals i que hi van haver grups —ho repetim— més de quaranta-vuit hores i que, a més a més, no se'ls va fer arribar ni menjar ni beguda de manera suficient —per beguda s'entén aigua i coses calentes a la nit—; que sí que és veritat que tenien parcs de bombers tancats; que algun dels parcs de bombers tenien més vehicles que bombers i que altres tenien més bombers que bombers cabien en els vehicles; que el parc mòbil de bombers és vell i inadequat —per exemple, jo vaig estar a Begues, al Garraf, una zona que es crema gairebé cada any, i hi havien dos cotxes i un era un camió matrícula tres-cents mil, és a dir, un camió que tenia aproximadament trenta anys—, i és important també tot el que fa referència als hidroavions.

En el tema dels hidroavions, nosaltres, en aquesta Moció, en el punt 2 demanàvem que es demanessin competències a Icona per millorar l'eficiència i l'eficàcia en l'extinció d'incendis. Quines competències té Icona si no és la dels hidroavions? Aquest punt està aprovat en aquesta Moció, i ens trobem que quan vénen els incendis hem d'anar a demanar avions a l'Estat francès i hem de demanar avions a la base d'hivern de Torrejón de Ardoz. I què passa amb aquests avions? Amb aquests avions passa que quan vénen de l'Estat francès vénen espatllats, que quan se'ls vol recarregar la benzina resulta que per un imprevist de l'aeroport del Prat s'ha d'omplir de benzina amb cubes, i això representa un endarreriment important, i resulta que el que ve de Torrejón de Ardoz, un dels que ve de Torrejón de Ardoz també s'espatlla, ha d'estar a Reus, tot i que l'incendi s'havia produït, l'incendi del Garraf s'inicia a les dues, arriba a les sis trenta, està espatllat i no pot començar a actuar l'endemà, i perd molt de temps, temps valuósíssim per poder, realment, controlar els incendis forestals.

Cal remarcar també els problemes de comandament que han existit; era patètic, a la serra de Llaberia, dos caps de parc discutint qui li tocava governar, manar en aquell foc. També va haver-hi problemes, com ja he dit, de subministrament d'aigua, però en aquest cas de pressió en el Garraf i de cubes a la serra de Llaberia, que tardaven una hora i mitja a poder abastir els cotxes. Problemes de topografia i cartografia, que s'utilitzen de manera diferent en funció de si són els bombers o si són agents forestals, etcètera.

I, tercer punt —i ràpid, per anar acabant—, les declaracions irresponsables, sota el nostre punt de vista, sobre el bosc mediterrani. Vostès han menystingut la importància ecològica que té el bosc mediterrani dient que no passa res, que el bosc mediterrani està adaptat a l'estratègia del foc, i això és relativament cert. Els invertebrats i la microfauna es moren, escolti'm; no marxen, no poden fugir com poden fugir els grans mamífers: es moren, i són la base de la xarxa tròfica de tota la fauna. Amb incendis tan continuats no es produirà una successió de comunitats i sempre ens trobarem amb una massa que va cremant; amb una massa que va cremant i que va erosionant i tendint cap a la desertització als nostres boscos. Si el Garraf crema tan sovint com crema i la serra de

Llaberia, per exemple, crema tres cops cada dotze anys, com ha passat fins ara, tota la massa forestal més delicada del nostre país s'anirà extingint. Les pinedes desapareixeran a aquest ritme i desapareixeran perquè s'han fet molts estudis sobre la regeneració de pinedes i, perquè les llavors siguin fèrtils, necessiten no cremar en un període més sovint de quinze anys.

Demanem, per tant, que es faci un planejament específic per a les zones d'alt risc d'incendi, demanem una estratègia específica per a aquestes zones, molt especialment per a les serres tarragonines, a les comarques de Tarragona, molt degradades i molt difícils de recuperar, del Garraf i del Cap de Creus.

Hem esmentat, doncs, el que per nosaltres són importants incompetències en prevenció, en extinció i en declaracions que s'han produït entre el dia 7 i el dia 13 d'abril. A l'Administració catalana existeix una Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis. El cap d'aquesta Direcció General és el senyor Josep Bernis. Demanem la dimissió del senyor Josep Bernis com a responsable directe dels fets que s'han produït i, si no es produís aquesta dimissió, ens veuríem obligats a demanar màximes responsabilitats a la titular del Departament, última responsable de mantenir en el seu càrrec persones que han demostrat que fan malament la seva feina.

Moltes gràcies, senyors diputats i senyores diputades.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Portabella.

Deuen voler agrupar les altres interpellacions que hi ha sobre el tema. *(Pausa.)*

Pel Grup Socialista, la interpellació sobre incendis forestals; té la paraula el diputat senyor Manuel Nadal.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els incendis forestals a Catalunya

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Socialista vol formular aquesta interpellació sobre política forestal i sobre política de prevenció i extinció d'incendis a Catalunya ja que aquestes últimes setmanes s'han produït a Catalunya uns fets luctuosos, s'han cremat més de set mil hectàrees que han provocat tres calbes importants al nostre territori: al Garraf, a la Serra de Llaberia i al Penedès; al Garraf i a la Serra de Llaberia amb el fet afegit que són zones que estan incorporades al Pla d'espais d'interès natural de Catalunya.

La superfície cremada és molt important, més important, bastant més important del que es va cremar l'any anterior, i, per tant, davant d'un fet com aquest, davant d'un problema d'incendis a Catalunya, cal reaccionar, cal veure què ha passat, quines responsabilitats hi ha i quines mesures podem prendre tots plegats per resoldre una problemàtica que és endèmica al bosc mediterrani.

El Grup Socialista, per tant, vol fer una interpellació que, fent avinent que hi ha responsabilitats polítiques, que hi ha responsabilitats del Govern de la Generalitat en els incendis

d'aquests dies, també hi ha responsabilitats del conjunt de membres d'aquesta cambra i del conjunt dels ciutadans de Catalunya.

El Grup Socialista considera que en el bosc mediterrani hi ha hagut incendis, hi ha incendis i hi haurà incendis. Per tant, per molt que fem una millor política de prevenció i extinció, tindrem incendis i, en algun moment, aquests incendis es descontrolaran. Països molt més preparats que nosaltres —els Estats Units, a Califòrnia, a Austràlia— han tingut incendis de mesures immenses que no han pogut controlar. A nosaltres també ens pot passar això, però hem de fer el possible, amb la política de prevenció, perquè no passi.

Per tant, d'incendis, n'hi haurà. I també estem d'acord amb aquelles formulacions que diuen que els incendis no es provoquen de manera espontània; potser en alguns casos hi ha un fenomen natural, un llamp que el provoca, però en la major part dels casos són incendis provocats de manera voluntària o de manera involuntària. Per tant, estem d'acord que hi ha una responsabilitat dels ciutadans respecte a la problemàtica dels incendis i que cal fer un esforç de conscienciació ciutadana sobre la importància del bosc des d'un punt de vista paisatgístic, des d'un punt de vista natural i també des del seu punt de vista econòmic.

Cal fer una campanya de conscienciació als ciutadans i també una campanya d'eradicació de velles pràctiques: que si es cremen els marges, que si es cremen els rostolls, que si aquest dia els pobres ciutadans de Tivissa que van a un rusc d'abelles i deixen a terra el producte que utilitzen per fer el fum i això també crema, doncs hem d'eliminar aquestes pràctiques que provoquen incendis forestals.

Hi ha una responsabilitat dels ciutadans, d'acord. Hi ha una responsabilitat d'aquesta cambra, i nosaltres hem d'intentar posar-la aquí damunt de la taula. Hi ha una responsabilitat d'aquesta cambra perquè, per exemple, en una qüestió que és important, la política forestal, l'any 88 vam fer una Llei forestal de Catalunya, va ser aprovada per unanimitat d'aquesta cambra, però aquesta Llei no s'ha provat i aquesta cambra l'any 90, quan ja el senyor Marimon era conseller d'Agricultura, va plantejar una interpellació, el diputat senyor Ganyet, amb unes resolucions que plantejaven..., l'any 92, perdoni, senyor conseller, l'any 92 va haver-hi una interpellació del senyor Ganyet, just la seva primera intervenció en aquesta cambra, sobre política forestal, en la qual li plantejava que teníem una bona Llei forestal aprovada per unanimitat d'aquesta cambra, però que aquesta Llei no s'aplicava.

Nosaltres entenem que la Llei és un bon instrument, però que s'ha d'aplicar. Per exemple, el Pla forestal general de Catalunya, per què no l'aprovem? Vostè es va comprometre l'any 92, en aquella interpellació, a finals de l'any 92 tenir-lo aprovat; es va comprometre l'any 92 —tinc la transcripció aquí—, es va comprometre a tenir aprovat el Pla general forestal l'any 92.

I per què insisteixo en aquesta qüestió? Perquè si hi ha un problema de bosc i de foc al bosc és també perquè els boscos estan abandonats, perquè el propietari, que en aquest

país tenim la sort o la desgràcia que el 80% dels boscos són en mans de propietat privada, el propietari no posa l'interès necessari a cuidar el bosc perquè no li produeix un rendiment. Doncs el Pla general forestal seria un bon instrument per intentar també rendibilitzar des del punt de vista econòmic, no solament des del punt de vista mediambiental i paisatgístic, el bosc. Cal tirar endavant el Pla forestal general de Catalunya, un compromís que vostè no ha complert, senyor conseller.

Dins la Llei forestal de Catalunya, que creiem que és un bon instrument, hi ha altres qüestions que es plantegen: el Fons forestal de Catalunya, dotat, en aquest pressupost de l'any 1994, amb la xifra indicativa de 1.000 pessetes. El Fons forestal, segons la Llei, és l'instrument necessari per replantar les zones cremades; no es dota el Fons forestal.

La Llei també preveu, per exemple, la declaració de zones d'actuació urgent. Ahir aquest diputat, junt amb altres diputats del Grup Socialista, va visitar l'alcalde de Sant Quintí de Mediona, que va tenir la desgràcia de tenir un incendi el 13 de setembre del 93, i des d'aquell moment està sol·licitant que sigui declarada la zona de Sant Quintí de Mediona i de Font-rubí zona d'actuació urgent. Encara està esperant la declaració.

Tenim instruments però no s'apliquen. Per tant, el Grup Socialista voldria que aquest consens que va haver-hi en el moment de l'aprovació de la Llei forestal també fos real en el moment d'aplicar la Llei forestal i que s'apliqués de veritat. Això en aquests moments no s'està produint, nosaltres exigim l'aplicació de la Llei forestal.

Però amb això no n'hi ha prou. Hi ha hagut problemes de Govern aquests dies en la prevenció i en l'extinció d'incendis; problemes que jo no en vull culpabilitzar el Govern, perquè jo crec que deu haver fet els esforços necessaris perquè no es produeixin incendis a Catalunya, però hi ha hagut problemes i alguna responsabilitat també tindrà el Govern, i l'obligació d'aquest diputat és fer evident els errors i intentar que en el futur no es produeixin.

Per exemple, en el tema de prevenció, nosaltres pensem que no hi ha en aquests moments en els boscos catalans —no ara ja, que és una època fora de temporada, sinó fins i tot durant la temporada—, no hi ha prou gent dedicada a les tasques de vigilància, de prevenció, de gent al bosc. Nosaltres pensem que s'hauria de fer un esforç per dotar els boscos catalans de més gent en les tasques de prevenció i extinció d'incendis. I fem propostes, senyor conseller, propostes que altres consellers que l'han precedit consideraven viables: que hi hagi personal de la prestació social substitutòria que estigui dedicada a les tasques de prevenció d'incendis, de vigilància del bosc, que hi hagi en les tasques de neteja de boscos contractes de col·laboració amb l'Inem, que es netegin els boscos. Es pot fer aquesta tasca de prevenció i no es fa.

Nosaltres pensem que cal ser curosos a Catalunya —i ho deia el diputat senyor Portabella— en el moment de declarar les èpoques de risc. Nosaltres veiem que els incendis importants a Catalunya cada vegada més s'estan produint fora de

temporada —la tardor, la primavera—, cada vegada n'hi ha més; per tant, segurament haurem de fer una labor de prevenció que serà estendre els períodes de risc més temps, declarar les zones de risc més aviat. Doncs, fem-ho; si hi ha condicions atmosfèriques que diuen que és possible que es produeixin incendis, declarem la zona de risc com més aviat millor i evitem que es produeixin aquests incendis inesperats.

Nosaltres pensem que hi ha una tasca també de prevenció important; s'ha fet, però no s'ha fet suficientment: la creació de les agrupacions de defensa forestal. N'hi ha moltes a Catalunya que estan funcionant, però estan funcionant en aquests moments amb uns recursos insuficients. El pressupost per a les agrupacions de defensa forestal durant els dos últims anys, senyor conseller, des que vostè és conseller, ha baixat de més de 100 milions de pessetes; la dotació, pressupost en mà, l'any 93 i 94 ha baixat de més de 100 milions de pessetes, i la gent de les agrupacions de defensa forestal tenen material obsolet que s'ha de renovar; molts d'ells van comprar el seu material l'any 86, material de segona mà, en aquests moments necessita una renovació i, en molts de casos, els ajuntaments han d'afrontar les despeses de les agrupacions de defensa forestal pagant els crèdits d'aquelles subvencions que vostès els han promès però que no arriben, que tarden un any i mig o dos a ser pagats. Per tant, hem de dotar les agrupacions de defensa forestal amb els mitjans suficients per poder fer aquesta tasca que fan de prevenció, d'arribar els primers a l'extinció dels incendis.

Hi ha hagut altres problemes —ho deia també el senyor Portabella—, problemes de coordinació. Ahir també estàvem amb l'alcalde de Tivissa i ens plantejava que en aquell incendi hi ha hagut problemes de coordinació entre caps de bombers, de no-arribada del material suficient i del personal suficient per afrontar, en un bosc, un incendi important en el moment oportú. L'alcalde de Tivissa ens deia que se li ha donat una excusa dient: «No, les dotacions més importants de bombers estaven en altres focs, perquè hem seguit un ordre cronològic», i l'alcalde de Tivissa ha fet un memoràndum explicant que això no és veritat, que primer es va produir l'incendi de Tivissa que no l'incendi de Sant Martí Sarroca, i els bombers van arribar amb molta més dotació primer a Sant Martí Sarroca i Castellví de la Marca que no pas a Tivissa.

Hi ha hagut un problema aquí que s'ha d'explicar. L'ordre cronològic no ens val. Si vostès ens diuen: «Home, hem cregut que era més oportú dedicar-nos més a Sant Martí Sarroca i a Castellví de la Marca», d'acord, per la raó que sigui, d'acord; però no ens diguin que ha sigut el criteri cronològic, perquè no és veritat. Hi ha un memoràndum aprovat pel Ple municipal de Tivissa, enviat al president de la Generalitat, sobre els fets produïts i les incongruències que s'han produït.

Hi ha hagut descoordinació. Hi ha un problema de comunicacions: les freqüències de les ones de la gent que ve d'un parc de bombers i uns altres no són les mateixes; hi ha un problema que s'ha de resoldre. Hem de fer més xarxa de co-

municacions, i a nosaltres ens sembla que això és molt important.

Per tant, problemes de coordinació. Aquesta crítica que li dic de coordinació, no solament la fa l'alcalde de Tivissa —vostè pot dir: «Oh, aquest és d'un color que no és el nostre»—, l'alcalde de Pratdip també ho fa, diu: «Hi ha hagut problemes de coordinació.» Per tant, hem d'intentar en el futur superar aquests problemes de coordinació que s'han anat produint.

Jo voldria acabar, diguem, perquè ja s'ha encès el llum vermell... Nosaltres pensem que, a més de la prevenció, cal fer una millor tasca d'extinció d'incendis. Tal com s'ha dit, falten més dotacions per als bombers, hi ha uns parcs també de bombers obsolets, i jo voldria aprofitar aquí per dir que la tasca que han fet els bombers, els voluntaris, els regidors, la gent dels pobles on hi ha hagut incendis, ha sigut una tasca encomiable, han treballat moltíssimes hores apagant els incendis, i a vegades la seva moral ha baixat una mica perquè han vist que la tasca que feien no era suficient per afrontar l'incendi per falta de mitjans i en alguns moments per falta de coordinació o per falta d'un bon comandament.

Jo no vull responsabilitzar-los a vostès, senyor conseller, només en allò que els pertocui. Faig propostes positives, constructives, perquè aquests problemes que s'han produït no es produeixin en el futur. El Grup Socialista està disposat a col·laborar amb vostès per afrontar aquesta problemàtica dels incendis forestals. Fem propostes positives. Esperem que siguin recolzades.

Fa sis o set mesos vam fer una proposició de llei demanant que es dotés amb un fons extraordinari de 1.500 milions de pessetes el Consell Executiu per afrontar els problemes d'incendis forestals. Aquella Proposició de llei no va ser ni tramitada per un problema —el de sempre—: «no hi ha dotació pressupostària, això significa la modificació de crèdit, per tant no pot ser tramitada».

En el moment que l'any 86 va haver-hi la problemàtica important d'incendis forestals a Catalunya amb els incendis de les Alberes o els incendis de Montserrat, sí que es va fer un projecte de llei de creació d'un crèdit extraordinari per afrontar la problemàtica d'incendis. Nosaltres pensem que encara som a temps de fer aquests crèdits, millorar el nostre servei de bombers, dotar-los amb més mitjans econòmics, amb més mitjans de material, amb més personal per a la prevenció, més personal per a l'extinció d'incendis.

Nosaltres pensem que sobre això podem parlar, podem dialogar, podem fer un acord, i no ens val el rebuig d'aquestes propostes per motius estrictament tècnics, per motius estrictament de dinàmica parlamentària.

Volem l'acord, volem solucionar els problemes. Esperem que vostès estiguin amb nosaltres i aprovin les propostes que els formularem. Més endavant ja insistirem en aquestes qüestions.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal.

Per substanciar la interpellació presentada pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Curto.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els incendis forestals produïts a diferents comarques de Catalunya

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president... Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la història a vegades és tan implacable com los fets, perquè en tots los debats que últimament s'han substanciat al Parlament de Catalunya en matèria d'incendis forestals, ja siguin debats en forma d'interpellacions, ja siguin debats en compareixences del Consell Executiu —la més recent, lo 16 de novembre de 1993, només fa quatre mesos—, en tots estos debats sobre incendis —deia— ha passat l'inevitable, ha passat lamentablement l'inevitable.

Los consellers han cantat les excel·lències de la política del Govern en ordre a la prevenció i a l'extinció, han proclamat lo caràcter rigorós d'uns programes magníficament elaborats, han significat la potencialitat tècnica, material i coordinada dels departaments competents d'Agricultura i de Governació, i sobretot han exhibit reiteradament que les comparacions interanuals, les comparacions amb la resta d'Espanya i les comparacions internacionals són totes favorables al Govern de Catalunya, en un exercici perfectament dissenyat d'«autobombo» i d'autosatisfacció i amb una acció de propaganda triomfalista curosament imaginada per a condicionar la sensibilitat del conjunt dels ciutadans.

I este model de conducta referit en este moment als criteris dels consellers d'Agricultura i de Governació en relació amb la prevenció i l'extinció d'incendis forestals no és un model ni un cas aïllat en l'especialitat política del Govern de la Generalitat, sinó que es tracta d'una estratègia de retòrica perniciosa —com moltes vegades nosaltres hem denunciat— on es jutgen los fets a base de comentar només los aspectes més favorables, menyspreant tot allò que tingui relació directa amb lo contingut, amb lo fons i amb la realitat estricta dels esdeveniments més rellevants.

I en este model de conducta política està vist —pel que després exhibirem—, està vist que la diferència entre el que està bé i el que està malament o la distinció entre el que és positiu i el que és negatiu no forma part de la valoració permanent d'alguns governants.

Només quatre mesos han sigut suficients com per posar al descobert la inconsistència dels dos departaments —d'Agricultura i de Governació—, preocupats únicament a llançar les campanes al vol i curosos a atribuir-se medalles sense el mèrit d'haver-se-les guanyat. Los procediments habituals de la publicitat utilitzada amb raó dels incendis forestals perden eficàcia amb campanyes reiterades, sobretot quan esta publicitat utilitzada pretén alterar los comportaments socials com a atributs que no sempre tenen naturalesa de variables.

Per això quan lo conseller d'Agricultura, en un intent precipitat de neutralitzar la imprecisió de la seva política, apareix als mitjans de comunicació exigint prudència als pagesos i als ramaders en l'ús del foc per a les seves tasques i al mateix temps difon la sospita d'un presumpte incendiari

d'inconfessables intencions, lo que fa a la pràctica lo conseller és invalidar lo seu propi missatge publicitari, lo que fa és confondre lo que significa la conformació de la sensibilitat col·lectiva i, per últim, distorsiona la veracitat de la coordinació com a acció de disposar dels mitjans i utilitzar-los de manera ordenada, estableix dubtes sobre la credibilitat de la prevenció com a concepte d'anticipació al perill i a la dificultat i trasllada desconfiança en la prioritat com a criteri d'actuació en temps, en situació i en mètode.

Lo fet del dia 16 de novembre, de vanagloriar-se a si mateixos com a símbol de representació —jo diria amb presumpció, amb jactància i amb desmesura—, comporta sempre un trànsit de riscos inherents i derivats en los quals este Govern, de manera col·lectiva, ha caigut per la inèrcia de la propaganda triomfalista recolzada en la falsa ostentació i recolzada també, en este cas concret, en la debilitat de les seves pròpies estructures. Per consegüent, que a ningú li resulti estrany lo desastre que s'ha produït, ni tampoc serà una novetat lo que pugui tornar a passar a la vista del que significa lo tractat de lògica per al conseller o per als consellers competents.

Què se n'ha fet, preguntem nosaltres, de la famosa campanya de sensibilització a la població civil i a les urbanitzacions? Què significa això que deia el conseller d'Agricultura, denominat «lo tema de l'enfortiment de la societat civil»? Si tal vegada este tema de l'enfortiment se refereix a les ADF, a les agrupacions de defensa forestal, constituïdes per voluntaris pagesos, estes agrupacions ni funcionen, ni estan coordinades, ni disposen de material, ni tenen cap tipus d'entrenament.

Lo conseller d'Agricultura, senyores i senyors diputats, en lo seu dia nos va deixar a tots enlluernats. En la prevenció i l'extinció d'incendis Catalunya, segons lo conseller, som los millors del món: dinou estacions agrometeorològiques instantànies; cent vint punts d'aplicació instantània, Retermec; en lloc d'un mapa de risc cada hora, un mapa de risc instantani; setanta-nou punts de guaita amb vigilància nocturna; augment de la cobertura personal de cent vint-i-quatre a cent cinquanta-vuit persones; dues-centes cinquanta-una patrulles mòbils, cobertes per tres-centes cinquanta-una persones; una avioneta en lo Programa Espiadimonis; vint-i-set grups d'intervenció immediata que constitueixen lo grup Sierra, i 147 milions de pessetes per a neteja de camins forestals, a més de 230 milions de pessetes que es destinen als consells comarcals.

I també l'honorable consellera de Governació. Si l'honorable conseller senyor Marimon nos va deixar a tots —com deia— enlluernats, l'honorable consellera senyora Cuenca va commoure aquell dia l'ànim dels presents, produïda esta commoció per la impressió de les seves paraules expressades —quasi sempre— amb domini de passions i amb tota riquesa de detalls: 6.042 serveis en només quatre mesos; ni un incendi va tardar més de setze hores a arribar a la situació de foc controlat; 3.795 efectius entre bombers voluntaris i bombers professionals; 690 vehicles; 157 parcs; un comandament centralitzat; set helitancs emplaçats estratègicament;

cobertura del 80% del territori català en menys de deu minuts; increment del 660% d'hores de vol de l'helitanc; tretze milions de litres d'aigua abocats; un helicòpter medicalitzat, i al final la manifestació que es fa difícil millorar lo servei d'extinció d'incendis de la Generalitat perquè —segons paraules literals de la consellera— «han arribat a un grau de saturació».

Los fets demostren només en quatre mesos..., només quatre mesos per a considerar que una cosa és sembrar principis i l'altra cosa, ben diferent, és recollir resultats, i només quatre mesos per a resoldre a la vista dels fets que les paraules no es concilien precisament amb estos fets i les conductes no s'harmonitzen amb les conviccions.

Aproximadament entre 7.500 i 8.000 hectàrees de bosc —com ja s'ha dit— s'han cremat en vuit dies, equivalents en termes comparatius a un 25% més del total d'hectàrees cremades a tot lo llarg de 1993. Garraf, Subirats, serra de Llaeria i Sant Martí Sarroca constitueixen una destrucció ecològica de difícil recuperació, i les conseqüències econòmiques socials i morals van fins i tot més enllà de les que corresponen a l'àmbit territorial dels municipis directament afectats.

I a partir d'aquí comencen les invitacions als disbarats. Mentre lo president de la Generalitat admetia públicament la possibilitat d'errors en la coordinació d'extinció, lo conseller d'Agricultura qualifica de perfecta i de correcta la disposició dels efectius; mentre los alcaldes dels municipis perjudicats reclamen perjudicis, reclamen responsabilitats per l'abandó i per la negligència dels departaments d'Agricultura i de Governació, lo senyor Marimon defineix estos alcaldes com a «nerviosos i obsessionats»; mentre lo director general d'Extinció d'Incendis, amb provocació i amb *cachondeo*, assegura que no es pot tenir un bomber darrere de cada arbre, los bombers de Reus denuncien que des de fa mesos los dos únics vehicles forestals estan avariats per falta de pressupost.

I ara, en lloc d'assumir responsabilitats que corresponen a un Govern amb força, és a dir, determinar les causes i la seva classificació, verificar els criteris de sensibilització, de vigilància, d'intervenció, d'extinció i de coordinació, ara, en lloc d'ordenar les idees en accions positives que generen credibilitat, la societat contempla lo panorama dels enfonsaments polítics a través dels mitjans de comunicació, assisteix a la funció poc divertida de les contradiccions de dos consellers ni més ni menys que amb el mateix president de la Generalitat i, com a acte final de l'espectacle, la transferència de culpabilitat a l'exterior dels departaments, destinada aquesta culpa a la debilitat de persones i de grups socials de variada naturalesa.

Atenguin a alguns titulars que són prou reveladors: «La consellera va acusar al nerviosisme les crítiques dels alcaldes», «Cuenca recordó que la Generalitat ya había advertido del peligro de incendios», «Marimon desautorizó las críticas de los alcaldes» i, per últim, «El conseller de Agricultura culpa al ciudadano que tiene la cerilla en sus manos.»

Estes acusacions –si m'ho permeten, impròpies d'un governant– determinen en lo fons a l'oposició de proclamar la crua realitat de tot allò que s'ha volgut verificar amb posterioritat immediata: lo Govern no tenia contractats los voluntaris forestals; no funcionaven les torres de vigilància; no exercien los grups d'actuació immediata; no s'havien reforçat les dotacions de guàrdies forestals; no estaven a punt los hidroavions d'Icona de Reus, i el mateix dia de l'incendi se van suprimir los torns habituals de servei permanent. La culpa no és del ciutadà i la realitat és ben diferent.

Nosaltres, lo Grup Popular, no demanarem cap tipus de dimissió, però sí que volem afirmar que els antecedents de falta d'ocupació ordinària, és a dir –i amb paraules més clares– de falta d'ofici en lo càrrec de conseller d'Agricultura –política del *salto de mata*– i en la falta d'ofici del càrrec de consellera de Governació –en este cas concret, política de pandereta–, amb estos antecedents avui toquem les conseqüències amb fets irreversibles que perjudiquen persones senzilles i atempten contra els béns de collectius innocents.

Este és, senyor president, lo sentit de la nostra interpel·lació. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Consell Executiu, té la paraula la honorable consellera senyora Cuenca.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, no sé, senyor Curto, si això que m'ha dit de «política de pandereta», que no és un «piropo»..., no entenc què vol dir. Potser després a la rèplica vostè m'ho explica això, perquè entre vostè, que em diu «de pandereta», i un acudit de *La Vanguardia*, que em posen l'estrella de xèrif, alguna cosa hi deu haver diferent del que vostès diuen. (*Remor de veus.*)

Senyor president, senyores i senyors diputats, si m'ho permeten començaria dient que el Govern de la Generalitat comparteix la preocupació que els grups parlamentaris i els alcaldes –alguns aquí presents– que han tingut aquests dies en el seu terme municipal un d'aquests incendis que estem comentant, compartim aquesta preocupació, que crec també és preocupació de tota la població catalana davant d'aquests fets.

Dies abans d'aquest debat s'han produït, es van produir tot un seguit de declaracions, contradecaracions, interpretacions, aclariments també com hem pogut i com ens han deixat per part dels diferents càrrecs dels departaments de Governació i d'Agricultura, però hem considerat que era lògic si tenim en compte –ho repeteixo, com ja ho he dit als mitjans de comunicació dies enrere–, si tenim en compte la tensió dels moments viscuts.

El que ja és més greu és que moltes d'aquestes opinions –i les accepto també– donades, segurament, i basades en moments de nerviosisme, i potser en la comprensible desesperació de persones afectades –i alcaldes– per l'incendi, per la magnitud i per la virulència del foc, són comprensibles, si bé ja no ho són tant i no les puc acabar d'entendre si no és perquè pretenen una oposició no constructiva o segurament, segons com –encara que sembli fort–, una mala fe.

No vull caure en la temptació de contestar cadascuna de les afirmacions que aquí s'han fet gens documentades –no poc, gens documentades–, alguna d'elles m'ha semblat un seguit i una relació d'horror que supera *La llista de Schindler*, i em penso que no les respondré i no cauré en aquesta temptació, perquè el que els estic demanant, senyores i senyors diputats, el que proposo fer és que em deixin fer una anàlisi profunda i desapassionada, fonamentada en fets i lliure de prejudicis, de crítiques precipitades, fins i tot de l'apassionament del foc.

Espero i desitjo que tots vostès m'ajudin en aquesta tasca, que res m'agradaria més que poder-la fer. I entenguin-ho bé; no pensin que demanant el que estic dient, una anàlisi desapassionada, el que pretenc és defugir la crítica. Ni defugiré la crítica, ni tampoc la responsabilitat, si existeix; al contrari, em sotmeto molt gustosament a aquest control parlamentari lògic, normal i habitual en una vida democràtica parlamentària, i conscient també que, malgrat les meves explicacions, puc merèixer, seguir mereixent la crítica que crec que ja no serà fonamentada, sinó falsejada.

Senyores i senyors diputats, no hi ha una única manera de fer les coses; el Govern ho ha fet de la manera que, comptant amb els mitjans materials i econòmics de què disposa, ha cregut millor i més eficient, i corroboro que ha estat eficient. Però vostès poden opinar, legítimament, una altra cosa, i també proposar altres coses que, si són millors o les complementen, segur que les estimarem. Potser econòmicament no es poden fer aquest any, però es faran en el successiu, sempre que hi hagi propostes a fer i propostes fonamentades i amb sentit. Segur que tot és millorable.

Senyor Curto, ni en el mes de novembre, ni ara, ni durant els dies dels incendis, aquesta consellera va parlar que tot ho fèiem perfecte, ni vam fer en cap moment ostentacions de triomfalisme. Miri, reconegui'm que una mica intelligents som, una mica intelligents només, i, segurament, per fer ostentació hi ha una obra de govern molt important, que no faríem ostentació amb el tema dels focs perquè contra els fenòmens naturals seria absurd i molt poc intel·ligent que algú volgués fer jactància d'aquests, diguem, dels guanys aconseguits pel Govern de la Generalitat. Per tant, es pot dir... M'ha dit massa coses ja com per dir que, a més, som «tontos». Deixi que el Govern de la Generalitat es vanaglorii d'allò que pot. Però, en tot cas, ni ara ni al novembre ni mai crec que ningú del Govern de la Generalitat hagi fet això que vostè diu, que és fer, doncs, una ostentació perquè ni s'ha fet ni en varem fer.

Continuo, senyor president, i deia, en aquest sentit, que tot és millorable, que estem oberts a qualsevol suggeriment per millorar, evidentment, el servei de prevenció i extinció d'incendis de la Generalitat. Però, alhora que dic això, crec que no ens hem de deixar portar per una crítica fàcil i gens sospesada. Els demano, senyors diputats, que siguin al màxim de rigorosos en aquest debat, perquè em penso que el tema que estem tractant s'ho mereix i jo brindo aquest mateix rigor. Em comprometo a exercir-lo en aquesta primera intervenció i després, si tinc ocasió de respondre.

I voldria parlar de quatre aspectes: les condicions climatològiques, les previsions o la informació, l'actuació i, finalment, unes dades.

Els haig de dir que entre els dies 7 i 10 són els dies de màxima activitat dels focs i dels bombers, i les comarques més afectades són les de Barcelona i Tarragona. Segur que convenen amb mi –ho ha dit aquest matí, parlant del Projecte de llei, el representant d'Esquerra Republicana; aquesta tarda s'ha obviat d'alguna manera, però ho ha reconegut en tot cas el Grup Parlamentari aquest matí– que la proliferació i virulència dels incendis a Catalunya en aquests dies respon a una situació excepcional –excepcional–, conseqüència de la conjuminació de factors climatològics gens freqüents en aquesta època de l'any. És cert que aquest any van començar abans, a la tardor, i han començat abans, a la primavera.

Haig de dir, perquè és fonamental per poder explicar les dades, les condicions i l'actuació, que hi ha també una forta sequera durant els darrers mesos, perllongada, i un grau d'humitat molt baix, i, després, un tercer factor que ha estat absolutament determinant, que és el vent. Saben vostès que hi ha hagut vents que en ocasions s'ha arribat a una velocitat de cent quilòmetres hora. I segur que saben, perquè segur que ho coneixen, que el vent fa que el foc es propagui amb una gran rapidesa i virulència. Però aquest no és només l'únic efecte negatiu que el vent ocasiona en la tasca d'extinció d'incendis; no només l'extensió, sinó que molt sovint canvia de direcció i els bombers es veuen obligats a posar i tornar a posar les mànegues en diferents llocs, la qual cosa fa que l'esforç sigui un esforç terrible i moltes vegades per bé no-res.

Pel que fa, també, als mitjans aeris, a part de tot això que hem dit –d'Icona no, que després ja m'hi referiré–, els mitjans aeris en ocasions, com va passar a la serra de Llaberia, no van poder volar pel vent; per tant, és un factor que s'ha de tenir en compte; van poder volar quan les condicions climatològiques, és a dir del vent, doncs, van fer que poguessin sobrevolar. I no sé si saben els senyors diputats que hi ha més facilitats perquè volin els helicòpters i més inconvenients perquè puguin volar els hidroavions. Per tant, el vent és absolutament..., s'ha d'esmentar necessàriament per poder parlar dels incendis.

Senyors diputats, algú s'ha referit a la previsió; jo diria a la informació, perquè la previsió, o la prevenció, és molt més àmplia. Això forma part d'allò que els deia al començament: vam contestar quan vam poder i quan ens van deixar. El que sí que vam dir és que vam anunciar el 23 de març –el 23 març–, amb motiu de la presentació de la Memòria de bombers de la Generalitat, vaig alertar de les condicions climatològiques i de la necessitat d'autoresponsabilitat de tots perquè, coneixent les condicions climatològiques, s'extremés al màxim la precaució d'encendre foc al bosc.

Jo no sé si és que cap dels grups llegeixen els diaris ni senten la ràdio d'aquests dies; el cas és que aquesta recomanació va estar feta el dia 23 de desembre. Posteriorment, una setmana després, el director general, des de Catalunya

Ràdio, tornava a fer la mateixa recomanació, i, finalment, el 30 de març, es va anunciar aquesta Ordre de referència per part dels departaments d'Agricultura i de Governació.

Hi ha un sistema d'incendis a tot l'Estat, coordinat, quant a la prestació i facilitació de mitjans aeris per a l'extinció; i l'Administració de l'Estat té una campanya que és del 15 de juny a finals de setembre, i, encara, fa uns dies, vaig rebre el comunicat del delegat del Govern que em deia que a partir de l'1 de juny tindríem un helicòpter d'Icona disposat a Reus, quan ja havien passat els focs. I amb això no estic criticant el delegat del Govern, ni la Delegació, ni l'Administració de l'Estat. El cas és que ens hem de coordinar amb els mitjans que hi ha per tot l'Estat i resulta que les campanyes en tot l'Estat segueixen sent, encara ara, del mes de juny al mes de setembre, mentre que nosaltres –i això no és fer triomfalisme i ostentació– l'hem avançat ja al mes d'abril.

Després voldria aclarir..., els havia dit que l'altre aspecte eren els criteris d'actuació o de desplegament d'efectius seguit per la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis. Hi va haver algun càrrec, algun alcalde, que va comentar i va criticar quan el director general..., que tant desitjaria vostè que fos cessat i que no trobo cap argument per cessar-lo, però sí que des d'ara li brindo que tots aquests detalls i horrors que vostè ha anat relacionant, amb molt de gust el rebrà al Departament i li ho explicarà absolutament tot, perquè està tot, tot, en una memòria del que es va fer durant..., o sigui, de com van col·laborar i com es va actuar durant el dies dels incendis, i la té a la seva disposició, com la tenen els senyors diputats, però que, en tot cas, jo, malgrat tenir-la aquí a l'escó, crec que no em podria estendre a replicar tot això i desmentir aquesta falsedat que vostè ha anat relacionant.

I deia que un alcalde va criticar perquè el director general va dir que un dels criteris..., o sigui que l'estratègia per a escometre, per a apagar el foc, obeïa a diferents criteris i només en va poder dir un, de totes maneres; va dir: «Un és per rigorós ordre d'entrada de l'inici dels focs.» I amb això es va quedar, i li ho va criticar. Quan algú li va dir que això era correcte, doncs, llavors ens vam trobar que hi havia una falsedat; també la vull desfer. Per tant, en primer lloc, l'estratègia és..., és cert que és l'inici del començament dels focs; després, també, hi ha un altre criteri, que és la virulència del foc i el seu desenvolupament, i d'altra banda, les àrees amenaçades en cada cas.

I això sí que té sentit per demostrar que no hi havia cap falsedat en la seva declaració. Perquè després es va dir que no era cert que els criteris d'actuació fossin el que el director general va manifestar. Perquè resulta que el de la serra de Llaberia havia començat abans que l'incendi de Sant Martí Sarroca. Segurament, com jo li deia abans, no hi ha hagut ocasió que ens deixessin explicar-ho bé fins avui; per la qual cosa em congratulo que vostès hagin presentat la interpellació, que em permetrà, doncs, intentar informar, informar-los bé, a tots vostès. Primer va ser l'incendi de Santa Perpètua de Gaià, que amenaçava d'estendre's a l'àrea de la Llacuna –tot això a Tarragona– i que té una àrea de vuit

mil..., bosc, i a més de pi vell –això, el conseller d'Agricultura els ho explicarà perquè ho coneix millor que jo–; això va fer que s'hi donés prioritat –i per això els dic que cal valorar les àrees amenaçades–, perquè l'incendi de Santa Perpètua de Gaià amenaçava d'estendre's fins a Sant Martí Sarroca i afectar també l'àrea de la Llacuna. Per això es van destinar més efectius allà i per això en aquest moment, a part que el vent no permetia sobrevolar-hi, es van destinar més recursos a un incendi que, si bé havia començat –el de Sant Martí– més tard, era la continuació o el perill de Santa Perpètua de Gaià, que és Tarragona.

Per tant, no hi ha cap falsedat i només estic narrant el que són els criteris d'actuació, i que són tècnics, que no són polítics. I, per tant, doncs, assistir a la crítica que el Govern de la Generalitat, que és el Govern de tots els catalans, de tots, atén més unes comarques que unes altres, és un absurd totalment, quan, a més, la distribució de mitjans depèn dels comandaments tècnics, que, en tot cas, i perquè creiem que tenen suficient competència, el que fem els polítics és validar-ho, i que estem disposats, també, en aquest sentit, a estudiar altres criteris, si és que són més bons, però tècnics, no producte d'una precipitació o del desesper o del nerviosisme.

Després, finalment, deia que els havia de donar, doncs, unes certes dades, dades objectives i dades concretes, del que era la situació global a Catalunya en el moment en què es va iniciar l'incendi de la serra de Llaberia, que fins aquell incendi ningú havia dit res i es van produir tot un seguit de –com els deia al començament– declaracions, contradecacions, crítiques i opinions. El 10 d'abril, els efectius de bombers havien de cobrir un gran nombre d'incendis; només a les comarques de Tarragona se'n van produir vint-i-set, i vint-i-set més a les de Barcelona. El que els haig de dir és que des del dia 7 al 13 es van atendre 348 focs forestals i més de mil actuacions dels bombers. Crec que aquestes dades s'han de tenir en compte i, a més, sembla que només hàgim de parlar d'aquests tres incendis. Però no van ser els únics aquell dia, com els he dit; n'hi havia més aquells dies punta: cinquanta-quatre focs que van ser coberts pels mitjans materials i humans, i focs que també es podien haver complicat donades aquestes circumstàncies climatològiques, que dic que eren especialment contundents. Jo crec que això no es pot oblidar a l'hora de fer valoracions sobre l'actuació d'extinció d'incendis; als incendis s'hi havia d'estar responent i fent-hi front a altres llocs de Catalunya. No es podien desatendre tampoc les coses que passen cada dia, les emergències quotidianes i que també es van atendre amb tota la normalitat i van fer que cap dels altres focs que no fossin aquests tres es propagués i no es pogués controlar.

Però voldria centrar-me en aquests tres incendis sobre els quals han començat vostès a vessar les seves opinions. Un, el del Garraf; en els moments de l'incendi del Garraf hi havien destinats 316 bombers, 72 vehicles, 3 helicòpters, 5 avions i 2 helicòpters més de comandament; en total, va requerir aquest incendi, donada l'orografia del terreny, 52 quilòmetres i mig de mànegues, donada l'orografia del terreny

i, a més, comptant que el vent feia muntar i desmuntar les mànegues. Això, que l'orografia del massís del Garraf sigui així i que estem, i que estic segura que insistiran a fer camins més amples, més punts d'aigua... –segur que passarà així–; el cas és que ens vam trobar en aquesta situació que va fer..., ens vàrem trobar en aquesta situació i amb els efectius que els acabo de relacionar. El de Santa Perpètua de Gaià, avisat a les 13.27, al qual es van destinar 20 vehicles, 2 helicòpters i 51 bombers. Al de la serra de Llaberia, avisat a les 14.05, inicialment s'hi van assignar 19 vehicles, 59 bombers, i s'arribà posteriorment a una dotació de 60 vehicles i 154 bombers.

Jo crec que no haig de donar més dades, perquè després corro el perill que m'acusin d'ostentació, de triomfalisme, però són les que són i, a més, estan recollides en una memòria que el Departament ha elaborat de com ha funcionat el servei de prevenció i extinció d'incendis. Per tant, tingui la tranquil·litat, senyor alcalde –que sé que està escoltant–, que es va atendre primer el de Sant Martí Sarroca perquè era un incendi que venia amenaçat d'un anterior, de Pontils, província de Tarragona, o territori de Tarragona, que amenaçava la Llacuna i que, potser, hi havia l'amenaça que s'haguessin cremat o almenys hi havia vuit mil hectàrees de pi adult.

Espero, senyors diputats, que hagin seguit aquestes dades rigoroses que he donat i que, si el pas d'uns dies després de l'incendi ens pot donar una certa fredor per analitzar-lo, convindran amb mi que l'actuació i criteris seguits en el desplegament de mitjans materials i humans han respost en tot moment a la finalitat d'optimitzar l'eficàcia dels mitjans de què disposava el servei de bombers i d'atendre, també, el control de tots els focs que es produïen arreu de Catalunya.

El que s'ha produït aquests dies és una situació excepcional de calamitat, i vostès ho saben; el portaveu socialista ha reconegut que, malgrat tots els esforços de prevenció i d'extinció i de més dotació, humana i material, que fem, segur que no podem fer front, diguem, a les excepcions de calamitat. Hi ha altres països que tenen riuades –nosaltres aquí també–, terratrèmols, huracans..., i, segur –segur– que amb un nivell de desenvolupament econòmic molt més alt que el que tenim a Catalunya no han pogut fer front –i tenim casos molt recents– amb la mateixa rapidesa amb què es fa front, doncs, a altres incendis, no hi han pogut fer front d'una manera eficaç, és a dir, en un curt període de temps.

Certament que els incendis haurien de procurar fins a cert punt prevenir i preparar-nos per afrontar-los amb eficàcia; però el que no se'ns escapa és que cap cos de bombers, ni cap govern pot impedir que es produeixin. I jo, amb aquest rigor, he sentit el següent: «els màxims responsables dels incendis produïts»..., en tot cas serem els màxims responsables de l'extinció dels incendis produïts, que, en tot cas, ha estat o bé producte d'una negligència, o bé producte, segurament, d'una patologia d'alguna persona, o bé, per no enumerar-ne més, diria un etcètera, però, en tot cas, ens podríem responsabilitzar de l'extinció, però no d'altres co-

ses més generals. I això sembla –perquè veig algun somriure– allò com el *Perogrullo*, però és que s'ha de dir, perquè, sentint aquesta tarda alguna intervenció, dona la impressió que també d'això en tinguem la culpa.

Certament, deia, doncs, que es poden fins a cert punt produir, però l'única cosa que davant un daltabaix d'aquestes condicions o d'aquesta calamitat climatològica podem fer és procurar minimitzar els devastadors efectes del foc. I això, senyores i senyors diputats, no es fa sense una gran preparació, capacitat i mitjans materials. Sobretot vull fer ostentació d'una cosa, senyor Curto: de la gran preparació i capacitat dels professionals i dels voluntaris que col·laboren amb la Generalitat en l'extinció de focs. Després podríem dir si els mitjans materials els podem millorar; naturalment que tot és millorable i perfectible, però també voldria dir que això no es fa sense una coordinació eficaç; coordinació que ha estat posada en dubte per alguns i penso que d'una manera gratuïta, totalment gratuïta –perdonin que els ho digui, que hi insisteixi, però–, des del desconeixement absolut de què vol dir la coordinació i què és el que es coordina i què és el que comporta el que és tota la xarxa logística i de suport que fa possible que la tasca dels bombers sigui eficaç. Posaria un exemple: són els Cecopal, els centres de coordinació municipal, segurament alguns de vostès ni saben el que és, però existeix, i sort d'això, ja que donen una xarxa de suport i logística de comunicacions que fa que els bombers puguin realitzar la seva feina, ajudats, doncs, per les autoritats locals de les zones afectades, i, a més, també funcionen com a centre de recepció del voluntariat. I durant aquest període se'n van instal·lar quatre: a l'Ajuntament de Begues, a Tivissa, a la Múnia i a Can Maiol.

Què suposa el Centre de Coordinació Municipal? Suposa que es munten antenes en deu minuts, que operen tècnics de ràdio i telecomunicacions, que es diposa de mecànics les vint-i-quatre hores, que permanentment es van reparant els vehicles que han sofert alguna mena de dany en la tasca d'extinció, etcètera. Per tant, sense aquesta coordinació no hauria estat possible la tasca dels bombers; al darrere hi ha tota una xarxa logística i de suport molt important i que faria vana la tasca dels bombers si no fos per tot això.

Per altra banda, no sé si coneixen, però aprofito també avui per dir-los que la Gerència de Protecció Civil té ja des de fa un any informatitzada una llista de recursos, tant públics com privats, que poden ser mobilitzats en cas d'emergència. Per exemple, pensin que els avions francesos no van poder «repostar» al Prat, Protecció Civil també va ajudar la Direcció General d'Incendis per mobilitzar i trobar el subministrament que els permetés actuar. I podria seguir parlant d'aspectes de coordinació, de coordinació, doncs, amb empreses de serveis, amb línies elèctriques, amb ferroviàries, amb autopistes, etcètera. Tot això, senyores i senyors diputats, requereix no una coordinació, sinó una coordinació impecable i una preparació tècnica elevadíssima, i encara que no els agradi els haig de dir que funciona i funciona molt bé; encara que no els agradi, ho haig de tornar a repetir, perquè funciona molt bé.

Per tant, parlar d'improvisació i manca de coordinació em sembla que no obeeix a la realitat i que és una imputació que sembla obeir més a la tècnica de precipitació o que tot es pot dir per tal de fer oposició al Govern, però que de cap manera jo la puc estimar només com a producte de tot això que els he dit abans. Jo demanaria que, des d'aquesta perspectiva que crec que he contribuït a oferir a tots vostès, doncs, no sé si reflexionar, però, en tot cas, que pensin si, amb tota sinceritat, les opinions abocades abans i fins i tot avui per alguns de vostès –no per tots– tenen o no tenen fonament.

De totes maneres –i vaig acabant, senyor president, perquè el conseller també voldria intervenir– voldria explicar –i no voldria acabar sense explicar-los els criteris de capteniment del Govern en aquest sentit. El Govern continuarà en la línia seguida fins ara, millorant-la, evidentment, en la mesura de les seves possibilitats. Haig d'afegir aquesta *coletilla* perquè saben vostès que els temes pressupostaris no són *balladri* i, per tant, haig d'afegir, doncs, el que acabo de dir. La Llei que aquest Parlament ha debatut i que s'ha aprovat és un instrument, també, en aquesta línia de millora i de seguir fent accions per a la millora del servei de prevenció i extinció d'incendis. També l'Escola de Bombers contribueix a aquesta capacitat i professionalització i millora constant que crec que el Govern de la Generalitat ha de seguir presentant per a la formació dels seus professionals, dels bombers.

També cal dir que, un cop aprovada la norma bàsica sobre incendis, ja està elaborat el pla Infocat, que revisa el que teníem vigent anteriorment i que també aquest pla dissenya o és el protocol per coordinar les actuacions de bombers, policia, mitjans de sanitat i altres aspectes en cas d'incendi forestal. Aquest encara projecte de pla serà aprovat en la propera sessió, segurament la setmana que ve o l'altra; ja ha estat passat per la subcomissió, la Comissió de Protecció Civil de Catalunya, però ja va funcionar, malgrat no estar aprovat, en aquests incendis.

Per altra banda, si només em parlen dels recursos, els he de dir que se'n obliden, d'alguns; perquè aquest Parlament a finals del mes de desembre va aprovar el Centre de Telecomunicacions, que té per finalitat integrar totes les xarxes de la Generalitat en una única xarxa de comunicació, i, per tant, algun defecte –que no els que he sentit– que segur que hi ha hagut, doncs, hi podrem donar també cobriment molt properament.

Amb això voldria dir –i ja acabo– que els mitjans materials són millorables, segur, i que farem el que puguem per millorar-los, però també voldria –i si algú de vostès té interès a contestar–..., hi ha una pregunta que caldria fer-nos i que, en tot cas, la deixo a l'aire: el que es demana del Govern de la Generalitat és que disposi de mitjans suficients i, fins i tot, desitjables per cobrir les necessitats que raonablement puguin presentar-se, o el que es demana del Govern és una cobertura davant de riscos excepcionals i previsibles del cent per cent? Perquè en aquest cas ho podem demanar, però sàpiguen que en cap país del món la previsió sobre seguretat es fa sobre el cent per cent; es fa valorant un coeficient de

simultaneïtat i, per tant, destinant recursos per fer front a aquesta simultaneïtat d'incendis o d'emergències. Perquè si el que proposa el Parlament és pagar aquest elevadíssim cost del cent per cent, crec que és desproporcionat per a les nostres possibilitats econòmiques, perquè fer una cobertura total tampoc sé com la podríem fer, perquè contra el vent i els huracans i el clima no podríem ni lluitar encara que volguéssim tenir un cent per cent de seguretat.

Crec que amb una visió realista i pragmàtica i congruent amb la nostra realitat econòmica i amb les nostres previsibles necessitats tant en mitjans materials com personals ens trobem en un nivell no solament acceptable, sinó molt elevat, senyor Curto, i li dic que no estic fent triomfalisme. En aquest moment tenim un percentatge de dedicació dels professionals d'incendis en serveis concrets d'extinció del 4% —del 4%. Cada bomber destina el 4% de la seva dedicació a tasques concretes d'extinció. Potser sí que per cobrir el cent per cent hem de rebaixar-ho més. Però, en tot cas, no sé..., i això és el que volia dir en la compareixença del novembre..., que potser un augment excessiu o un augment —no posem el qualificatiu— de bombers no millorarà tampoc la nostra actuació perquè durant l'any tenen molts períodes de no-actuació i no podem preveure el cent per cent de seguretat.

Crec, senyors diputats, que res m'agradaria més que coincidissin amb mi, com deia abans, que ens trobem en un nivell acceptable o segurament més que acceptable i que s'ha donat una falsa visió als ciutadans de la realitat del servei d'extinció d'incendis, que, sense triomfalismes, dic que és d'una alta qualitat.

Senyor president, acabo, i crec que tindrè ocasió de respondre alguna pregunta més concreta. En tot cas, els senyors diputats tindran les dades detallades de tot allò que sollicitin.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Cuenca. El conseller Marimon vol intervenir? (Pausa.) Té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Francesc Xavier Marimon i Sabaté): Honorable senyor president, senyores i senyors diputats, passaria a respondre i a informar del tema de la prevenció portada a terme pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. En les intervencions s'ha destacat la necessitat de l'aplicació del Pla general de política forestal i un suposat incompliment de presentació d'aquest Pla. És cert i no és cert: el Pla general de política forestal està finalitzat en la primavera de l'any 93. Quan jo li feia que no amb el cap, em sembla recordar que al senyor Ganyet li vaig prometre que el tindríem redactat a la primavera.

De totes maneres, el Pla de política forestal és un pla que com a tal pot tenir una gran filosofia, pot tenir un gran consens amb el sector, però, sense cap mena de dubte, si no és amb uns darrers fulls que són els de caràcter econòmic, aquest Pla no té cap mena de viabilitat. I vull recordar que normalment l'oposició sempre recorda al Govern que en les aplicacions de qualsevol pla, si no va dotat pressupostàriament, aquest Pla, doncs, és inoperant.

Jo li he de dir que la proposta d'actuació econòmica d'aquest Pla va ser tramesa a la Comunitat Econòmica Europea el 20 de març de l'any 1993; que aquest Pla, que a la vegada és molt ampli —després puc fer un lleugeríssim repàs de tots els aspectes que contempla—, he de dir que va despertar, doncs, inquietuds en la Comunitat per entendre que potser podria significar un cert *dumping* comercial. El Pla va ser aprovat, ens en va arribar la comunicació el dia 18 de febrer de l'any 94 i va ser publicat el dia 4 de març. Jo no voldria dir que és un bon pla; probablement quan es fan intervencions i es diu que en algun moment, doncs, ens fem «autobombo», fins i tot, pot ser veritat —jo ho reconec—, però, almenys en el meu cas —i permetin-me dir-ho amb molta sinceritat—, normalment ha estat per obtenir un reconeixement davant d'un atac, no per la voluntat de mostrar un optimisme que l'experiència em demostra que no sol ser gens positiu, i ho dic modestament, no ho vull dir amb ànim de polemitzar. Segurament algunes de les afirmacions que jo he fet en aquesta mateixa sala referents a l'eficàcia del servei de prevenció i extinció d'incendis poden haver estat interpretades en aquest sentit, però, en tot cas, sí que els vull dir que normalment era més per obtenir un reconeixement a la tasca portada a terme que no pas en el sentit que s'ha volgut dir aquí de triomfalisme.

En aquest cas, del Pla general de política forestal: aquest Pla, com els he dit, és un pla que potser als membres de la sala, a alguns que sí que m'havien manifestat interès, jo els l'he tramès. Aquest Pla probablement no ha estat aprovat en aquesta sala, no entenc que aquesta tampoc sigui la funció —recentment hem aprovat el Pla director de política agrària, jo en vaig donar coneixement al seu moment a la Comissió; penso fer el mateix amb el Pla general de política forestal—, però sí que, en tot cas, aquest Pla comença a aplicar-se a partir de la seva publicació, a partir del dia 4.

Probablement —ja ho reconec— hauria estat molt necessària una aplicació anterior d'aquest Pla; això ha estat molt difícil, i vostès em sembla que m'ho reconeixeran. Tots coneixen tota la proposta global que ha fet la Comunitat, o la Unió Europea, respecte als temes de reforestació. En aquest moment, lligar l'actuació de la mateixa Comunitat Econòmica Europea, la mateixa actuació dels ajuts que té el Ministeri d'Agricultura i els nostres no ha estat possible fins en aquesta data. De totes maneres, sí que voldria, doncs, mostrar davant de la cambra que si algun termini no s'ha seguit estrictament no ha estat per voluntat del conseller, sinó per la dificultat que comporta l'aplicació d'aquest Pla.

Aquest Pla —i a la vegada pot servir, segurament, d'ajut conèixer-lo, per a tots vostès i per a algunes de les persones d'aquesta sala— contempla tot el tema de plantacions, de sembres, de regeneració natural de boscos cremats, contempla la neteja del bosc, contempla la retirada de restes, contempla la neteja de bosc total en franges de vint metres al costat de carreteres, pistes forestals, etcètera, i en els aspectes, diguéssim, de caràcter de desastres o bé quant a foc o quant a altres condicions climàtiques, i després contempla tot un seguit..., des de podes, millores, etcètera.

Aquest Pla ha estat fet amb una clara intencionalitat, amb una intencionalitat d'aconseguir que els boscos tinguin una cura adequada. Quan es mencionava que convindria que hi hagués més gent al bosc, jo els podré demostrar –i també reconec que, com més gent, millor– que la *ratio* de guarderia forestal que en aquest moment tenim, i de guarderia rural, és molt similar a la d'altres països europeus –segurament vostès me'n podran treure alguna de millor, sempre és possible.

Quan parlem de plans de prestació social, jo vull recordar que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca va fer o té en aquests moments una proposta, si no ho recordo malament, de 148 plans diferents de prestació social substitutòria, i que en aquest moment, que recordi, tenim quaranta-tres objectors. D'aquests quaranta-tres objectors, la pràctica totalitat han optat per plans diferents, vull dir, per plans, doncs, de tasques que no són les de prevenció, però, en tot cas, sàpiguen que aquests plans hi són i que, sense cap mena de dubte, si hi ha col·laboració, serà benvinguda.

Quant al tema de la col·laboració amb l'Inem, el tema de la col·laboració amb l'Inem es porta a terme, però vull recordar una cosa molt bàsica en aquest tema: l'estructura de la propietat dels nostres boscos bàsicament és privada, i, en les zones en les quals ha afectat el foc majoritàriament, nosaltres, evidentment, hem creat unes mesures per incentivar que el propietari netegi el bosc. Ara, el que no pot fer l'Administració és entrar dintre del bosc a netejar-li a aquest senyor: la responsabilitat és de qui en té l'ús i de qui en té l'explotació. Vull recordar que les ajudes per netejar el bosc, per a un senyor particular, en aquest moment són del 60% del cost; que si aquesta persona està agrupada en el Centre de la Propietat Forestal o té un pla tècnic de gestió, és del 80% del cost; que si està dintre d'una zona, una ZAU, o al PEIN, és del 90% del cost, i que si aquest bosc està dintre del catàleg d'utilitat pública és del 100%. Jo espero, sense cap mena de dubte, que aquestes mesures donaran uns resultats positius a curt termini i que, sense cap mena de dubte, sense la utilització –que també es pot fer, i nosaltres mateixos procurem fer els màxims de grups possibles en les zones en què podem actuar– de les persones que estan a l'atur de l'Inem, jo espero que sense cap mena de dubte sigui, a la vegada, una bona màquina de foment d'ocupació, donades les possibilitats econòmiques que comporta.

Contestant molt breument el tema de prevenció, bé, jo els he de dir que el programa Foc verd no és un programa estacional; és un programa que s'aplica tots i cadascun dels dies de l'any. També els he de dir que la detecció de perillositat moltes vegades no ve donada amb molts mesos d'antelació, sinó que ve donada en uns espais curts de temps, i que en aquest cas ha estat així. Quan nosaltres fem una ordre prohibint unes determinades mesures de foc –perquè en determinades condicions està prohibit sempre–, jo no li puc dir per què va estar signat el dia 8 i no es va publicar fins al dia 13, en lloc del dia 11; suposo que seran dificultats mecàniques del DOGC i no li ho puc contestar –ja veig que vostè riu i en fa una qüestió important, del que és una petitesa. El que ningú em pot negar –el que ningú em pot negar– és que a través

dels meteoròlegs de les televisions es va fer un anunci explícit que quedava prohibit fer foc amb antelació. Vull dir que l'aplicació mitjançant el DOGC probablement es va retardar, per uns motius que segurament no serien desitjables i que podem investigar si hi ha hagut una badada –pot ser-hi–, però sí que li vull dir que, en tot cas, la comunicació a tots els agents implicats en aquest tema i a l'opinió pública es va fer puntualíssimament.

Segon: el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, preveient les dificultats que hi havia, no va donar vacances a la seva gent; la seva gent estava treballant.

Tercer: veient les dificultats greus que venien, va eximir els altres membres del Departament, com poden ser els guardes de reserva i els guardes de caça, de les seves funcions habituals i els va destinar a les feines de vigilància i prevenció i extinció d'incendis. També haig de dir que es va endegar el programa Espiadimonis; vull dir, els vols, exceptuant els dies en què les dificultats meteorològiques van impedir-ho, estaven en marxa. Haig de dir-li que els grups d'intervenció immediata hi eren: és cert, hi havia un grup a les illes Medes i hi havia unes persones que estaven endegant el programa de prevenció i extinció d'incendis que el Govern de Tunísia ha tingut a bé encarregar-nos amb model nostre. Jo crec que ha de ser un motiu de satisfacció, no de crítica; probablement –i vostè ho sap– el que no pots preveure és una actuació.

Els grups d'intervenció immediata, de totes maneres, vull recordar-li a vostè que no tenen unes funcions de prevenció, i que, en tot cas, sí que vostè em podrà dir que faltaven set o vuit persones, però els grups d'intervenció immediata hi eren.

Diu: «Ho han dit diferents ponents, no es van contractar voluntaris forestals...» Perdoni, de voluntaris forestals, no se n'ha contractat mai cap a la vida; són això: voluntaris forestals, i hi eren tots, del primer a l'últim, perquè són persones de la societat civil que presten la seva col·laboració desinteressadament en les tasques de prevenció. Per tant, no em poden dir: «Vostès no van contractar voluntaris forestals.» No, no, escolti: hi eren absolutament tots.

D'altra banda, també vull recordar que, en el tema de la prevenció, les campanyes no vénen solament donades per la tasca que es pugui fer en aquest sentit de vigilància –que jo crec que s'ha fet un esforç i que se n'ha demostrat l'efectivitat: dels cinc grans incendis solament n'hi va haver un que va estar avisat per un particular, que va ser el de Subirats; tots els altres van estar detectats pels nostres mitjans de prevenció–, sinó que hi ha tota una tasca que seria prolix explicar ara i que vostè coneix.

El senyor Portabella, l'altre dia, em deia: «M'agradaria que atengués una petició meua de fer una gran trobada de totes les àrees mediterrànies per parlar del tema del bosc.» I vostè em deia: «I li reconeixeré que vostès tenen un bon servei i que ho estan fent bé.» Bé, això, m'ho deia vostè exactament fa una setmana –o deu dies, perdó–; segurament –segurament– hi ha una magnífica oportunitat política d'atacar la tasca del Govern. Jo el que sí que agraeixo són les in-

tervencions amb caràcter positiu; em manifesto obert, igual que la consellera Cuenca, a rebre totes les indicacions i treballar en tots els àmbits que es cregui oportú en els quals puguem millorar. No he fet o no pretenc fer, en aquest sentit, triomfalisme.

Vull acabar una cosa, perquè veig que se m'acaba el temps, i, en tot cas, la rèplica donarà per més. S'ha argüït molt aquests dies, i fins i tot se n'han fet acudits, que el conseller Marimon havia culpats els ciutadans. Bé, suposo que aquesta afirmació neix d'un programa en què vaig intervenir, a Catalunya Ràdio, en el qual jo posava de manifest que, amb una voluntat d'acusar el Govern de fer-ho més bé o menys bé, ens oblidàvem d'un aspecte fonamental, i era el greu problema que havien significat els focs. En cinc, sis dies, tenir 350 focs m'ha de reconèixer que no és normal —no és normal. Tenim les responsabilitats que tenim, però, escolteu, el poble de Catalunya també en té. No responsabilitzo el ciutadà com a ens únic responsable del foc; no, no. Miri, assumeixo les meves responsabilitats, la consellera Cuenca assumeix les seves responsabilitats, el Govern assumeix les seves responsabilitats, critiquin el que no hem fet bé, procurem millorar el que sigui millorable; ara, tampoc intentem dir que tota la culpa és del Govern. El Govern en té. Hi havia un article que deia: «Conseller Marimon, a vostè, el paguem perquè tingui les culpes, no perquè ens digui que altres tenen culpes.» Mirin, si aquesta és la seva opinió, no és l'opinió d'aquest membre del Govern. Entenc que tots hem de fer un exercici de reflexió i que aquest exercici de reflexió passa pel Govern, passa pels grups parlamentaris, però passa per cada ciutadà a casa seva.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. Pot fer rèplica el senyor Benach. (*Remor de veus.*) El senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera de Governació, honorable conseller d'Agricultura, mirin, si els he de dir la veritat, quan han pujat a la tribuna i han fet aquestes explicacions, a mi m'ha recordat una mica el mateix cas que el Mariano Rubio, que ho negava quasi tot... (*Remor de veus.*) No, perdonin, jo he tingut la sensació que ho negaven quasi tot per no explicar...

El Sr. PRESIDENT: Vagi a la qüestió. No faci comparacions amb un altre Parlament.

El Sr. PORTABELLA: Aquesta és, després d'haver estat escoltant molt atentament, la sensació que jo he tret.

Jo, senyora Cuenca, la convido a demostrar —no a dir, quan no hi ha torn de rèplica, sinó a demostrar— en què consisteixen els errors de les declaracions que s'han pogut produir, no només per mi mateix sinó pels altres interpellants, i també la convido a llegir el *Diari de Sessions* —quan surti del dia d'avui perquè puguin veure si efectivament o no hi han contradiccions entre el diputat del meu propi partit, el senyor Ernest Benach, i jo mateix sobre els motius climàtics que han produït tots aquests problemes.

D'altra banda, agraeixo i accepto la invitació d'anar al Departament tant de Governació i d'Agricultura, i, tal com

ja vaig dir en el seu moment, molta de la informació que vaig utilitzar en l'anterior interpellació sobre incendis va ser gràcies a la informació que vaig poder obtenir en el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i això és una cosa que reconeixeré a tot arreu.

Ara, a mi m'ha sorprès, si li he de dir la veritat, senyor conseller, que vostè hagi tret un dels suggeriments que vostès havien demanat i que jo pensava fer, una conversa de passadissos en què jo li demanava que, efectivament, s'aprovés una proposició no de llei que demana una conferència mundial sobre països amb clima mediterrani per poder tractar el tema d'incendis —que serien, a part dels de la conca, Califòrnia, Xile, el sud de Sud-àfrica i Austràlia. Jo li vaig dir que això em semblava interessant, vostè em va dir que també, i llavors jo li vaig dir, efectivament, que jo reconeixeria que vostès ho havien participat... Però vostè s'ha deixat de dir una cosa que jo no hauria dit si vostè no hagués tret aquesta conversa; vostè em va dir: «El problema principal que hi ha per aprovar això és que en el tema del xip has sortit molt als diaris, i tampoc pot ser que surtis tant.» Si no és així, si us plau, desmenteixi-ho en el seu torn de rèplica. Per tant, jo no sé per què treu aquestes converses, que són pròpies de les que es poden tenir en els passadissos.

Mirin, és veritat que vostès ho fan el millor possible, però no ho fan el suficientment bé possible. Hi ha una dada que és incontestable: durant els dos darrers anys, des que s'aplica el programa Foc verd, s'han cremat més hectàrees de foc forestal que mai, i aquesta és la realitat. Llavors, ja està bé que vostès ho facin el millor possible; no els diem pas que no ho fan el millor possible: el que els estem dient és que no ho fan el prou bé que ho haurien de fer.

Nosaltres continuem pensant que hi han errors importants de prevenció, perquè la prevenció comença amb la conscienciació ciutadana i comença que la gent realment canviï els seus hàbits quan va al bosc, i que es tingui cura del tipus d'activitats que es fan quan es va al bosc. Comença amb les ADF amb millor pressupost i que no hi hagin els problemes que han sorgit, que són puntuals, però que han sorgit; que persones que en aquells moments disposaven, ells, en propietat, dels mateixos cotxes que tenien de l'ADF o el propi material, no estaven en el poble i no s'han pogut utilitzar.

I, escoltin, els voluntaris forestals eren tots els que hi havia? No ho sé, estic d'acord si el conseller ho diu, però és veritat o no és veritat que vostès no han fet cap curs nou sobre voluntaris des de fa molts anys? És veritat o no que no s'ha tendit a augmentar el nombre de voluntaris sinó que s'ha tendit a reduir? En qüestió d'extinció, senyora consellera de Governació, bé, jo continuo pensant que en els temes de coordinació sí que s'ha de millorar, i he parlat amb bombers que van baixar de Girona i Lleida i em deien que no sabien on anaven i que van tenir problemes quan van arribar a les zones cremades perquè els diguessin on havien d'anar i què havien de fer, i això és temps; i això és temps que es perd mentre cremen els boscos, i això és temps per controlar l'incendi i és vital, com és vital que l'hidroavió arribi a l'hora que ha d'arribar i no tard.

Temes de coordinació; vostè em parla d'una xarxa logística i jo voldria saber on eren les ambulàncies a peu de masses forestals cremant per donar suport i coordinació. I voldria saber aquesta xarxa logística quina col·laboració va fer per tenir suficient pressió d'aigua, a Begues, o per no haver de buscar amb cubes d'aigua, a més de tres quarts d'hora, carregar, tornar a anar i carregar els cotxes a la serra de Llaberia que són a més d'una hora i mitja. I això sí que són coses importants, igual que ho és la necessitat que es millori el parc mòbil.

Miri, vostès ho saben perfectament, hi ha cotxes de bombers que tenen problemes per passar la ITV perquè són vells i estan una mica atrotinats; hi havia cotxes avariats el dia de..., la setmana del 7 al 13 perquè no tenien..., no perquè s'haguessin avariats en aquell moment, sinó perquè no hi havia pressupost per poder-los millorar. I, perdoni, senyora Cuenca, però, des del punt de vista del nostre partit, sí que falten més bombers, i no és correcte que els nous camions, les novetats en temes d'extinció d'incendis siguin camions de segona mà que provenen d'Alemanya.

Així, doncs, miri, penso que a conseqüència de tot això hi ha una desmoralització de forestals i bombers i he parlat amb molts; crec que també hi ha una desmoralització entre la població, que no veu com es pot realment limitar el tema dels incendis, i mirin, a mi és això, i el meu Grup Parlamentari, el que ens preocupa, que no es cremin vuit mil hectàrees abans de començar l'estiu i no anem sumant cada any que passa més hectàrees cremades en funció de..., i que són les que més s'han cremat des que existeix el programa Foc verd. Jo contestaria coses sobre l'Ordre, que ho hem comentat, i faria més suggeriments, però la realitat és que m'he passat de temps ara i abans, i ho deixaria aquí.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Sí, la senyora Cuenca.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Sí, senyor president, intervenció per demanar al diputat senyor Portabella que retiri la comparació odiosa i forassenyada que ha fet d'aquests consellers amb el senyor Mariano Rubio, perquè, si no, de cap manera podem respondre, ni el conseller Marimon ni jo, cap de les seves observacions.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Portabella...

El Sr. PORTABELLA: Sí, senyor president, gràcies. Retiro la referència nominal al senyor Mariano Rubio, però la meua intenció era que s'entengués que he tingut la sensació que, després de parlar molt, no sabia quines eren les millores que es pretenien fer perquè no es cremessin tantes hectàrees de bosc. (El Sr. Manuel Nadal demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Manuel Nadal té la paraula.

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor president, senyores i senyors diputats, des del Grup Socialista hem fet una oferta de col·laboració al Govern, tant a la consellera de Governació com al conseller d'Agricultura, una oferta al poble de

Catalunya, una oferta als representants del poble de Catalunya en aquesta cambra per fer una política en comú en tema de política forestal, de prevenció i extinció d'incendis.

Nosaltres pensem que el bosc és un patrimoni del poble de Catalunya, és un patrimoni nacional i, com a tal, l'hem de respectar, cuidar, mantenir, millorar tots plegats. Nosaltres voldríem que aquesta crida a la responsabilitat que hem fet davant la cambra fos atesa per la majoria. En alguns moments de la rèplica de la consellera de Governació ens ha semblat que no es feia prou atenció a aquesta oferta, a aquest oferiment del Grup Socialista, i a vegades semblava que s'insistia en els motius que van ocasionar aquest acudit que vostès han plantejat tan sovint que «naturalmente, cuando crecen verdes y sanos es gracias a nuestra gestión», però quan crema, no es la nostra «gestión». Home, en aquest país assumim tots les responsabilitats. Jo he dit que hi ha una responsabilitat de la cambra per no fer complir les lleis; hi ha una responsabilitat dels ciutadans i he dit que hi estic d'acord, senyor conseller, estem d'acord que hi ha una responsabilitat dels ciutadans; fem un esforç de campanyes de divulgació de la importància del bosc, fem un esforç d'eliminar pràctiques, diguem, del passat que són perjudicials per als nostres boscos; fem aquestes campanyes, hi estem d'acord; conscienciem els ciutadans, hi estem d'acord; però assumim també nosaltres les nostres responsabilitats.

El Grup Socialista vol assumir les seves responsabilitats, i ha fet una intervenció seriosa, documentada i aquí, des del punt de vista de la Conselleria, jo ho lamento, hi ha hagut moments que diu falsedats. Miri, escolti'm, jo no sé si és una falsedat o no, però la documentació que jo tinc, que és l'informe, l'avaluació de l'alcalde de Tivissa, que figura en un Ple, en un acord de Ple de l'Ajuntament de Tivissa, diu que el foc a Tivissa va ser declarat a les 13 hores i que va ser confirmat pels bombers de Móra d'Ebre a dos quarts de dues, a les 13.30. Per altra banda, hi ha la qüestió de si hi va haver prou atenció o no a l'incendi de la serra de Llaberia, i aquest informe diu que a les 14, a les dues, arriben amb helicòpter la consellera de Governació i el director general d'Extinció i Prevenció d'Incendis, que celebren una reunió en què la consellera es remet a l'estratègia del tècnic responsable com a justificant dels efectius assignats a l'incendi. I el director general manifesta que el criteri seguit és un criteri cronològic; és a dir, que s'atén més el bosc, l'incendi de Castellví i Sant Martí Sarroca perquè és anterior —criteri cronològic.

I això és el que figura aquí, que es va dir en aquella reunió que hi havia l'alcalde, hi era vostè, senyora consellera, i hi havia el director general de Prevenció i Extinció d'Incendis. A mi no se m'ha justificat prou l'argumentació de per què s'atén menys l'incendi de la serra de Llaberia i s'atén més l'incendi de Sant Martí Sarroca. Jo, si hi ha una justificació, l'acceptaré; el Grup Socialista està d'acord i respecta la decisió que hi hagi un comandament únic en matèria d'extinció d'incendis, i es respecta la decisió que prengui aquest comandament; és a dir, si vostès em justifiquen i em diuen: «el comandament únic va decidir prestar més atenció

a Sant Martí Sarroca perquè era prioritari, perquè hi havia més hectàrees cremades» i aquest és el criteri, l'acceptaré, però en aquella reunió amb l'alcalde de Tivissa es va dir que era criteri cronològic. Hi insisteixo. Acceptem l'autoritat única; em sembla que és una bona decisió que hi hagi una autoritat única, que es prenguin decisions i estem d'acord que es prioritzin, però que es justifiqui per què es fa un incendi primer i després un altre.

I això no ha estat suficientment explicat, i aquí hi ha documentació. Nosaltres no traiem falsedats, com tampoc hem tret falsedat —i el senyor conseller d'Agricultura jo penso que ha tingut una resposta positiva a l'ofertament del Grup Socialista—, tampoc és falsedat quan diem que vostè, conseller —*Diari de Sessions* del 8 d'octubre del 92—, diu: «La meua voluntat és presentar aquest Pla a final d'aquest any.» 92, 92, sí, senyor conseller, o com a molt tardar primers de gener, primers de gener del 93. Som al maig del 94, un any i mig, senyor conseller. Documentat. Per tant, tampoc ha complert vostè, exactament, el que deia.

Sabem que hi ha hagut necessitats d'adequació a la política agrària comuna i que per això s'ha retardat, però nosaltres hi insistim: volem un acord sobre política forestal i sobre política de prevenció i extinció d'incendis, per eliminar aquest fatalisme, senyora consellera. Nosaltres pensem que sí que hi haurà incendis a Catalunya, perquè és cosubstancial amb el clima mediterrani, però hem de fer tot el possible, hem d'estar al màxim preparats perquè es produeixin els mínims incendis possibles i que aquests incendis, quan es produeixin, facin el mínim mal possible. Vostè diu: què volem?, un cent per cent de seguretat? No hi podem arribar, però intentem evitar els màxims possibles incendis.

Fem una bona política de prevenció, insistim en la prevenció, senyora consellera. No hem de pensar que l'incendi és una qüestió fatal per a Catalunya: se'n produiran però els podrem combatre, els podrem combatre amb il·lusió de tots els que estem en aquesta cambra i del poble. El nostre combat és per crear aquesta il·lusió, per dir que combatre el foc és possible, amb mitjans és possible, no al cent per cent, però millorar aquestes situacions actuals. Això es pot fer fent aquesta política de prevenció.

El nostre Grup està disposat a col·laborar amb vostès, a crear una política constructiva en matèria forestal, prevenció i extinció d'incendis. I deixi'm aprofitar per plantejar una qüestió molt simple, però d'intendència important. Quan es produeixen incendis, els ajuntaments s'han de fer càrrec d'unes determinades despeses del personal, de voluntaris, bombers, etcètera, que van als municipis que fan les despeses d'alimentació, etcètera; despeses que, per a segons quins municipis, són importants: tres dies cent persones, facin el càlcul, es pot arribar a gairebé set-centes, vuit-centes mil pessetes de despeses. Jo crec que valdria la pena que aquests problemes d'intendència també estiguessin previstos. Abans els bombers portaven el seu propi equipament, el seu propi material, ara no; els ajuntaments aquests dies han fet una despesa i esperen la bona disposició del Govern de la Generalitat també per cobrir aquestes despeses d'intendència. Es-

pero que també atendran aquesta petició del Grup Socialista perquè els ajuntaments petits, vuit-centes mil pessetes és deixar-los en una situació financera molt difícil.

Per tant, oferta de pacte. Vostès tenen la paraula, senyora consellera, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Nadal. El senyor Curto pot fer el seu torn de rèplica.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, en l'incendi d'estos dies, sobretot en l'incendi, en lo foc a la serra de Llaberia, a veure si ho encerto, los ciutadans i els veïns afectats estaven en desacord amb l'actuació dels departaments d'Agricultura i de Governació, los veïns afectats; los alcaldes afectats estaven en desacord amb l'actuació dels departaments d'Agricultura i de Governació; lo representant sindical dels Bombers de la Generalitat estava en desacord amb l'actuació dels departaments d'Agricultura i de Governació; lo mateix president de la Generalitat admetia la possibilitat d'errors en l'estratègia i en la coordinació de l'extinció d'incendis. De quines falsedats se parla? Si a última hora lo que han fet los diputats aquí, perquè ningú estàvem allí amb la mànegua, ha estat expressar l'opinió del poble com a punt de referència de les nostres manifestacions, que és la tasca dels diputats; és que alcaldes, veïns, ciutadans, bombers, president de la Generalitat tots estaven equivocats i la veritat absoluta està en los dos consellers? Proclamar i afirmar en est moment, com s'ha fet, que sobretot la conducta dels bombers va ser exemplar... És clar que sí, a nosaltres no nos cal, los millors del món, los bombers de la Generalitat, los professionals i els voluntaris. Per què no hem fet nosaltres esta afirmació? Perquè aquí, a més de parlamentar, també aprenem algunes coses bones, i jo recorde que una vegada un honorable diputat me va dir: «Aparta't d'aquelles persones que hagin d'explicar-los lo evident.» I, és clar, l'actuació dels bombers és bona, és magnífica, això és evident, i per esta raó d'evidència i per no explicar esta evidència no hem fet cap referència a l'actuació dels bombers.

Algunes afirmacions assenyalen que el foc de la serra de Llaberia a les comarques de Tarragona se va declarar sis hores abans que el foc de Sant Martí Sarroca. En tot cas, honorable senyora consellera, a qui correspon esbrinar lo rigor de la responsabilitat política és a vostè, però no dir: «Vostès, o vostès, no tenen rigor». Sis hores abans se va declarar lo foc a les comarques de Tarragona. En tot cas, i al marge de la gravetat o no d'est fet, és igual: no havíem quedat, segons l'honorable consellera de Governació, que la cobertura del 80% del territori a Catalunya s'executa en menys de deu minuts? Nos és igual sis hores que sis dies que trenta dies, afirmacions de la consellera de Governació que el foc controlat s'executa en menys de deu minuts.

No havíem quedat també, segons lo conseller d'Agricultura —és que, és clar, això és al *Diari de Sessions* i és a l'abast de totes les intelligències perquè ho puguin llegir—, no havíem quedat també amb lo conseller d'Agricultura que, segons la seva opinió —i probablement en aquell moment creia que era així—, Catalunya —deia vostè— disposa del

millor sistema de detecció i d'extinció d'incendis? Lo millor sistema. Un petit exemple, senyor conseller: algun camió al Garraf portava les rodes del darrere, la tracció del darrere, portava les rodes diferents, unes amb tacs –les rodes del darrere– i les altres d'aquelles de ratlles. Home, lo millor sistema del món... És clar, una roda de cada manera i sobretot amb un problema tan greu com és apagar un incendi, doncs, jo no sé si això és lo millor sistema.

L'honorable consellera de Governació afirma a Tivissa, diu literalment que «el que ha passat és que no teníem suficients recursos per afrontar tantes emergències al mateix temps». Jo això ja ho admeto, que és així, i estaria disposat a posar-me al costat de vostè; però no havíem quedat –segons vostè, *Diari de Sessions* número 127– que es fa difícil pensar que es poden millorar los serveis d'extinció, i els mitjans i recursos han arribat ja a un grau de saturació? Mentre a Barcelona hi havien quaranta tècnics, hi han quaranta tècnics en matèria de prevenció i d'extinció, nivells A i B; a Girona, cinc tècnics; a Lleida, cinc tècnics; a Tarragona, cinc tècnics. I ja em sembla bé, perquè Barcelona és més important, és més gran, és més bonica, s'ha de cuidar més. No era del tot raonable desplaçar algun d'estos quaranta tècnics de Barcelona per a reforçar la direcció i la supervisió de la serra de Llaberia?

Una pregunta li formulo, senyora consellera, perquè en tot cas tingui l'amabilitat de verificar-la per la gravetat que comporta la pregunta o afirmació que li vaig a formular en este moment. Los bombers voluntaris –los bombers fan més del que els correspon; això ja queda clar entre vostès i nosaltres; són complidors de les seves obligacions, responsabilitats– perceben unes retribucions de set-centes pessetes per hora de sinistre. M'agradaria, senyora consellera, que verificui la següent pregunta: és cert que els mil sis-cents voluntaris –tal i com ens ha arribat a nosaltres la informació, que després la podem verificar–, és cert que a aquests mil sis-cents voluntaris se'ls deu un any de remuneracions a set-centes pessetes per hora treballada?

Si, com diu la senyora consellera de Governació, la Generalitat ja havia advertit del perill dels incendis a Catalunya, com és possible que no tenien –tot això que ha rectificat lo conseller, que potser no estava ben dit– contractats els voluntaris forestals; que no els teníem a punt, els voluntaris forestals, que no exercien els grups d'actuació immediata; que tampoc estaven a punt los hidroavions d'Icona de Reus, etcètera?

I, per últim, voldríem preguntar, voldríem saber quins recursos es destinen per a publicitat per raó d'evitar los incendis forestals. La Direcció General d'Incendis del Departament de Governació té un pressupost per al 1994 on les inversions d'este departament d'incendis, on les inversions cauen, senyora consellera, un 47% respecte al 1993 i les subvencions als ajuntaments en matèria d'incendis baixen un 26% també en relació amb 1993.

Al Departament d'Agricultura cau la transferència als consells comarcals, ni més ni menys, senyor conseller, que un 94%, de 205 milions de pessetes a 105 milions de pesse-

tes. Lo subministrament als voluntaris forestals baixa un 28%; baixa el Programa de repoblació forestal; cau la consignació als parcs i espais naturals; baixen les indemnitzacions per danys i perjudicis –tot això són partides del pressupost d'Agricultura–; baixen 30 milions de pessetes les ajudes per a boscos privats, i baixen 40 milions de pessetes les ajudes per a comunitats rurals. Permeti'm legítimament posar en dubte la coordinació, la prevenció, la prioritat i, en tot cas, també, la imaginació.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Curto. L'honorable consellera Cuenca té la paraula.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Nadal, em disculpo si vostè no ha sentit que recollia, aquesta consellera, la seva oferta de col·laboració i de propostes per tal de millorar el servei d'extinció d'incendis. Jo crec que l'he fet d'una manera generalitzada en el sentit de dir que seran benvinguts les propostes, els comentaris, fins i tot les opinions, que ens ajudin a millorar i bastir més bé el servei de formació i extinció d'incendis.

Senyor Nadal, em quedo amb el fet que no m'he explicat bé; però m'agradaria llegir-li –m'he deixat els papers aquí, però em sembla que ho podré fer igualment–... Quan jo deia que l'incendi, explicava el perquè, primer, no tenia sentit que el Govern de la Generalitat se l'ataqués o se li valorés negativament que hagués atès més els incendis produïts a les comarques de Barcelona que a les de Tarragona. Deia: «Això no és un tema de Govern». La distribució dels efectius de bombers... O sigui, es distribueixen amb un criteri tècnics i, per tant, en tot cas, la consellera pot ser responsable en tant que valida aquests criteris tècnics dels bombers. Però li ho deia: hi ha un incendi que va començar a Pontils, Tarragona, que és anterior a l'incendi de Tivissa. Aquest incendi de Pontils es va contagiar a Santa Perpètua de Gaià –suposo que això li sonarà perquè ho he dit dues o tres vegades– i la Llacuna. Amenaçava d'estendre's a la Llacuna on hi ha –i això també li ha de sonar– vuit mil hectàrees de pi adult. I es va creure que els efectius s'haurien de concentrar allà per tal que no..., que amenaçava unificar el foc de Santa Perpètua, Pontils i la Llacuna amb el foc que més tard es va calar a Sant Martí Sarroca i va fer que no es desplacessin els recursos i els mitjans a Tivissa perquè havien d'estar pendents que el foc no s'expansionés cap a Sant Martí Sarroca. I això sí que ho van aconseguir els bombers; no es va estendre, i el perill que en un principi amenaçava de contagiar o d'estendre's a la Llacuna no va ser així, precisament per la tasca dels bombers.

En aquest sentit li deia que va començar abans; evidentment que va començar abans el de Tivissa que el de Sant Martí Sarroca, però l'inici de Sant Martí Sarroca, pel comandament dels bombers i pels tècnics que hi fan front, va ser el que va començar a Pontils. En aquest sentit lament, malgrat els meus esforços per explicar la seqüència, que no hagi estat prou expressiva o prou encertada en l'explicació. És en aquest sentit que li deia que va començar abans.

I recollir-li, d'una manera molt expressa l'ofertament que ha fet per treballar conjuntament i, per tant, l'oferta de pacte en algun sentit. Esperem, doncs, que el proper dia presentin les seves propostes, li asseguro que les estudiarem d'una manera aprofundida, i res ens agradaria més que poder coincidir amb el Grup Socialista, amb el d'Esquerra Republicana, i amb el Grup Parlamentari Popular, per tal que les seves propostes puguin ser assumides pel Govern.

El senyor Curto ens insistia en els arguments de la primera intervenció i pretenia –jo em penso– demostrar que el president de la Generalitat opina i diu diferent del que diuen els consellers. Miri, el president de la Generalitat va estar molt més prudent que moltes de les opinions que aquí hem sentit, per una raó, perquè el president de la Generalitat, quan va anar a un programa de ràdio, doncs, no tenia elements fonamentats per valorar si hi havia hagut o no totes aquestes fallades, errors o, fins i tot, descoordinació que el locutor li preguntava. I segurament que hi ha hagut –i això no ho han amagat mai– algun detall d'un bomber que li deia a l'altre bomber: «no em puc comunicar amb aquell bomber perquè té una emissora de ràdio amb una freqüència diferent». Segurament que va passar això; si jo no dic que no sigui així. Però és que els bombers no s'han de comunicar entre ells; es comuniquen a través dels comandaments. Vull dir que hi ha moltes explicacions per a tots aquells comentaris que vostès em fan. I em sembla –com el president de la Generalitat– una mesura de prudència opinar que segurament hi ha hagut, doncs, errors. Jo també li ho reconec, malgrat que dic que, globalment i coneixent totes les dades, que em sembla que el funcionament va ser d'una coordinació eficaç, impecable; repeteixo la paraula que he dit abans.

I vostè, senyor Curto –i perdoni que li llegeixi el *Diari de Sessions*, que sort que el tinc aquí–, vostè deia que jo vaig dir en la compareixença del mes de novembre, que jo havia dit que «es cobria el territori de Catalunya, que teníem una capacitat de reacció inferior als deu minuts per a una cobertura superior al 80% del territori de Catalunya».

Li llegiré el paràgraf; m'estalvio el començament perquè és molt llarg i diu: «...des del primer de juny fins al final de setembre, emplaçats estratègicament per tot Catalunya» –Móra d'Ebre, tota la relació que vaig donar i que la pot seguir–, diu: «La importància d'aquesta dada, de set helitancs és clara. Les primeres sortides a foc vegetal són normalment a càrrec d'helitanc o d'helicòpter bombarder en disposar de set d'aquests suports aeris com disposarem ben aviat. I hem assegurat, d'aquesta manera s'ha assegurat una capacitat de reacció inferior als deu minuts per a una cobertura superior del 80% del territori de Catalunya.»

Només que vostè s'ha oblidat de dues dades, amb la qual cosa falseja l'opinió donada per mi; per tant, no és exacta i espero que la rectifiqui. No sé si verbalment aquí, potser no cal, en aquest sentit no cal. Jo em referia al període de juny a setembre i m'estava referint a mitjans aeris. Vostè no ha dit res de tot això, ni del període, ni dels mitjans. Vostè sap que el servei de bombers és un servei unificat, i en una altra

pàgina d'aquest diari segurament trobarà que jo dic que «la cobertura per mitjans terrestres i el desplaçament d'un cantó a l'altre de Catalunya es produeix en un termini de quatre hores». Per tant, em sembla que s'han de dir les coses com són: amb mitjans aeris, deu minuts, en el període del juny al setembre; i mitjans de transport terrestre, doncs, quatre hores. I recordo –no sé qui era el diputat– que em deia: «Miri, jo em penso que són cinc». Doncs, les meves dades diuen que quatre. Llavors, en tot cas, discutíem una hora, però no discutíem tres hores cinquanta minuts, com feia vostè, si fos veraç, doncs, aquesta dada que vostè ha donat.

Senyor Curto, és clar que jo vaig dir que no eren suficients els recursos. Com vol que jo digui que són suficients quan teníem un foc que no podíem apagar? Vaig dir que no eren suficients els recursos per poder apagar aquests focs, perquè era una situació anormal; i responem molt bé a situacions d'anormalitat perquè el foc en si mateix no és una situació normal. Però el que no podem fer és tenir sempre previstos, i esperar unes condicions climàtiques, que són úniques i que han estat úniques, i tenir mitjans tot el dia sense rendibilitzar. I per això els deia abans que la coordinació de tot l'Estat, de les diferents administracions és per rendibilitzar, doncs, els recursos, sobretot aeris, de què les diferents administracions disposen.

En aquest sentit dic que no eren suficients; són suficients per al funcionament normal i han estat suficients per al funcionament normal del servei de bombers que, menys l'any passat, en un incendi que va durar setze hores i en un altre que van trigar vint-i-quatre hores, la resta, la mitjana dels bombers –i això no és fer ostentació, ni triomfalisme, ni dir res que no és cert– triguen menys de vuit hores. I de totes maneres, en els cinquanta-dos incendis a què abans em referia, que van coincidir amb els dies dels tres incendis grossos, ningú se n'ha assabentat, només perquè ho he dit aquí, el que vol dir que segurament no deuria superar ni una hectàrea de bosc cremada. Per tant, doncs, dir que en aquests casos sí que no van ser suficients; però no vol dir que no siguin suficients per les previsions que tenim –com li deia abans– amb un determinat coeficient de simultaneïtat de sinistres i d'emergències; és en aquest sentit. Per tant, no em contradic en res. Per a uns incendis com els d'aquests dies, no cal que digui que són insuficients –ja ho sabem–, no han estat suficients perquè el foc no s'ha pogut apagar en el termini que s'apaguen i que s'extingeixen els focs ordinaris i no producte de condicions climàtiques.

Senyor Curto, verificaré la pregunta que vostè em feia sobre el cobrament dels bombers voluntaris. En aquest moment no li puc donar aquesta dada, però sí que n'hi voldria donar algunes d'inversions, que jo crec que vostè fa una valoració amb les dades de què disposa. Al Departament de Governació hi ha altres partides globals per a seguretat i no destinades directament a la Direcció General d'Incendis, que són d'utilització conjunta per a seguretat, per a temes de seguretat al Departament de Governació. En aquest moment no li puc dir quantes seran o no per a incendis perquè el fet que hi hagi una partida global vol dir que depèn de les prio-

ritats i necessitats i distribució del pressupost, doncs; encara no ho puc avançar.

Sí que és cert que les inversions, aquest any i també ja van començar l'any passat, i que van estar molt més elevades progressivament des de l'any 89 fins el 92, perquè era un servei que s'havia de dotar —i vostè sap que vam augmentar cada any molt els mitjans dels camions, fins i tot els mitjans aeris. I aquest any també haurem de fer un pressupost que ajuda a complementar, donat que es va produir un sinistre amb un helicòpter i l'hem de comprar; i els helicòpters no són un producte que es trobi en qualsevol botiga, sinó que precisament en aquesta tasca de modernització en què estem compromesos, del servei d'extinció d'incendis, hem de procurar no repostar, no tenir un helicòpter de les mateixes condicions que el que es va perdre, sinó estudiar quines són les innovacions produïdes en aquest sentit en extinció d'incendis en altres països per poder-les incorporar.

Per tant, sí que és cert que hi ha hagut... —perquè hi és en tot el pressupost de la Generalitat—, però en tot cas és menor en incendis perquè hi ha hagut uns anys que hi hem abocat molts recursos perquè calia dotar el servei d'una manera molt més insistent.

Jo, la veritat sí que és cert que vaig dir el que vostè diu, encara que després, fins i tot, d'això que va dir que havíem arribat «pràcticament, gairebé, jo diria, aquí a un grau de saturació», i deia, afegia: «creiem que no per posar més helicòpters o helitancs podríem millorar substancialment els resultats», i els tècnics de bombers em diuen que quan hi ha aquestes condicions climàtiques d'un vent a cent quilòmetres per hora ni els helicòpters poden volar, ni els hidroavions tampoc. Em referia a aquest sentit; potser sí que si tinguéssim més professionals hauria pogut dir: hem portat a la serra de Llaberia cinc-cents bombers en lloc dels no recordo quants que hi havia el primer dia. En tot cas sí, però, sàpiga vostè que en incendis forestals el mitjà més eficaç és l'aeri i no sempre es pot fer servir quan hi ha unes condicions climàtiques determinades.

Res més, senyor president, senyores i senyors diputats. Agraïxo i espero que puguem coincidir en les propostes que vostès presentin, dels tres grups, Esquerra Republicana, del Grup Socialista i del Grup Popular, el proper dia per tal que puguin ser treballades conjuntament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora consellera. El conseller Marimon té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Honorable senyor president, senyores i senyors diputats, només per al·lusions o per alguns temes que s'han dit, ja que la meua postura i l'actuació del Departament ja l'he deixada abans clara.

Senyor Portabella, jo no li vaig dir la frase que vostè em diu. Senzillament li vaig dir, quan vostè em va proposar aquesta idea —i sí que ho reconec—, que en el tema de la identificació dels xips dels animals, que vostès van presentar, diferents diputats que estan a la sala, amb anterioritat el Departament havia elaborat la mateixa proposta. I, miri, ara

diré una cosa que no he dit aquí, però quan era director general d'Acció Cívica jo ja vaig fer aquesta proposta i, en canvi, no em va doldre cap prenda que l'oposició, en aquest cas amb una tasca meritòria, se li reconegués. Sí que li vaig dir una frase, li vaig dir: «Miri, l'he sentit aquest matí per la ràdio i vostè no ha fet ni una sola referència a aquest fet», no com vostè ho ha dit. Les coses clares. Sincerament, a més, jo crec que vostè va de bona voluntat i accepto la seva intervenció en el segon to, exceptuant potser el mal inici, amb un to més moderat com a positiu i amb un esperit de col·laboració.

Vull recordar també que ha dit: «Els dos anys de Foc verd»; no, miri, el Foc verd hi és des de l'any 86. Aquests dos darrers anys hem tingut unes condicions climàtiques molt dures, condicions climàtiques que no solament han estat a Catalunya. Recordem un gran incendi —i vostè hi era present— a Califòrnia, a la tardor, o recordem l'incendi a Austràlia, que s'ha fet aquests dies de primers d'any. Bé, segurament aquests països han fet tot el possible, han fet tot el possible per parar aquests focs, igual que ho hem fet aquí. Ningú pot oblidar que el foc és un risc inherent al nostre tipus de bosc, que cal estar preparats, que hem de treballar-hi al màxim per perfeccionar tots els sistemes, però que aquest risc, en unes condicions climàtiques, hi ha uns moments determinats que la lluita resulta molt minsa.

Segon. Senyor Nadal, escolti, miri, per això li deia que digués..., jo vaig dir que tindria el Pla a finals d'any o a primers del 93. Miri, li puc mostrar la documentació: el dia 20 de març va ser enviat a Brussel·les, per tant no em digui que no he complert els terminis, en tot cas —i me n'excuso— sí que potser no n'he donat el coneixement que s'esdevenia necessari després de les meves paraules. Bé, disculpi'm en aquest sentit.

Senyor Curto, miri, jo de fet no voldria entrar-hi massa, perquè el seu to..., doncs, no ho sé, miri, prefereixo no entrar-hi. Puntualment, quan vostè diu que les ADF no funcionen, miri, no hi estic gens d'acord; funcionen i funcionen molt bé; si vostè vol, els trametré la seva opinió, de totes maneres.

Segon. Vostè es fixa en petits detalls. Jo li brindo tota la informació que desitgi. Quan vostè em diu: «Vostè ha tret del pressupost 100 milions als consells comarcals per a camins», sí; «Vostè ha tret no sé què...», sí... Miri, jo el que li puc dir és que en aquests moments el pressupost, les partides pressupostàries disponibles per a treballs silvícoles, camins, tallafocs, punts d'aigua i millora de suredes en el Departament, amb les diferents ajudes, és de 2.802 milions de pessetes, i estic disposat a explicitar-li punt per punt de quines partides provenen. Quan vostè em diu que hem reduït algunes partides als consells comarcals, sí, perquè, miri, hi havia una previsió de l'objectiu 5.b que dota determinades comarques d'una quantitat força important de recursos —recordem que són més de 25.000 milions per al proper quinquenni, els quals han de ser a la vegada complementats pel Departament. Escolti, nosaltres quan es va aprovar aquest objectiu 5.b no estava aprovat encara, però sí que fem unes

previsions per a atenció. Al final de l'any, al final de l'any veurà vostè com els recursos esmerçats són molt, molt més superiors, i reconec que això és gràcies als pressupostos del Departament, en certa manera, però gràcies també a les aportacions de la Unió Europea.

Ara bé, sí que agrairia, sí que agrairia que quan parléssim d'aquests temes no intentéssim induir a error l'opinió pública. Sí que brindo –igual que sempre– a tots i cada un dels diputats els elements necessaris per contrastar les intervencions i crec que seria positiu que abans de fer-les en aquesta sala ho féssim així.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Passem... (*El Sr. Portabella demana per parlar.*) Sí, el senyor Portabella, per què demana la paraula?

El Sr. PORTABELLA: Sí, senyor president, per contradiccions, només un minut, perquè voldria que constés en acta que el conseller ha posat en boca meva unes paraules que no s'ajusten amb precisió a la realitat que jo recordo del dia que s'ha comentat, i voldria que, sense cap més detall, constés en acta la meva disconformitat. Gràcies.

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre l'ordenació dels serveis de salut pública de Catalunya, que presenta la diputada senyora Maite Utgés, del Grup Parlamentari Socialista. Té la paraula la senyora Utgés.

(*Remor de veus.*)

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'ordenació dels serveis de salut pública de Catalunya

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la primera pregunta que volem respondre és el perquè de la necessitat de fer una interpellació sobre l'ordenació dels serveis de salut pública. I l'hem formulat perquè des del punt de vista sanitari s'està produint una contradicció que fa evident el fet que la salut pública no funciona bé.

Avui dia, per una part, apreciem una preocupació creixent per tots aquells elements de l'entorn que condicionen la nostra salut: inquietud per la contaminació, per la qualitat de les aigües, dels aliments, de l'eliminació de residus, etcètera. Els ciutadans, per una altra banda, també comencen a canviar alguns estils de vida; comencen, per exemple, a deixar de fumar, comencen a practicar esports regularment i sembla com si es comencessin a posar d'acord a aplicar el vell refrany de «més val prevenir que curar». I no és una casualitat que això comenci a succeir. Aquests canvis d'estil de vida tenen en el seu origen la constatació que determinats hàbits produeixen seriosos deterioraments de la salut.

Al mateix temps, i d'una altra banda, també constatem que segons les dades de la memòria del Departament de Sa-

nitat i Seguretat Social dels anys 90, 91 i 92 els principals brots epidèmics que s'han produït en el nostre país corresponen a causes estretament relacionades amb la salut pública: els brots per toxoinfeccions alimentàries i els brots per gastro-enteritis d'origen hídric; aquests ocupen el primer i segon lloc de la llista, és a dir, brots produïts –diguem-ho clar– pel mal estat dels aliments i per la mala qualitat de les aigües.

Exactament, les dades ens diuen: primer, que aquestes dues causes són el 70% de tots els brots epidèmics produïts i pel que fa a les toxoinfeccions alimentàries, és a dir, pel mal estat dels aliments, que és la primera d'aquestes causes, cal dir que ha augmentat al llarg del període 90 i 92 –el 90 van ser 65 brots; el 91, 95, i el 92, van augmentar a 109, segons aquestes dades de la memòria.

Per tant, la primera constatació: mentre els ciutadans comencen a elegir un estil de vida més saludable, l'Administració no posa les mesures adequades per intervenir directament sobre els factors que el ciutadà aïllat no pot controlar, com és l'entorn físic i el social, i per evitar brots epidèmics que veiem que augmenten proporcionalment cada any.

Segona pregunta que ens caldria formular és el que s'ha fet fins ara. L'any 86 es va aprovar la Llei general de sanitat per part del Govern de l'Estat, que va marcar una de les línies d'actuació més important amb la transferència dels serveis sanitaris a les comunitats autònomes. Més tard vàrem aprovar la Llei d'ordenació sanitària a Catalunya i també el Pla de salut, que vol ser una clarificació, un procés de clarificació i que estableix uns objectius a assolir.

Nosaltres pensem que aquests objectius del Pla de salut poden ensopegar –als objectius en salut pública, em refereixo– amb fortaleces i debilitats; fortaleces, perquè –ja ho hem dit– estem en una situació en la qual la salut pública gaudeix d'estar de moda, els ciutadans la valoren com a positiva i, per tant, és capaç d'atraure recursos en un moment que els altres sectors, d'alguna manera, podien veure retallats els seus pressupostos; però debilitats perquè justament hi ha una escassetat de recursos i sobretot perquè no hi ha una coherència entre les activitats que estan desenvolupant les diverses administracions i es perden oportunitats potencials que atorgarien accions sinèrgiques d'aquestes administracions. Per tant, el paper d'aquestes administracions és absolutament imprescindible per a la reducció d'aquests problemes de salut pública que dèiem.

Després de la publicació d'aquesta Llei d'ordenació sanitària no hem vist –i aquesta és la segona constatació que li vull fer, senyor conseller–, no hi ha hagut actuacions que apliquin el principi europeu de subsidiarietat entre administracions, no s'ha definit l'àmbit d'adscripció de les funcions que prima justament aquesta proximitat amb els ciutadans.

Com sap el senyor conseller, les competències en salut pública, segons aquesta Llei d'ordenació sanitària i la Llei municipal i de règim local de Catalunya, es troben distribuïdes entre la Generalitat i els ajuntaments, i hi ha una sèrie d'òrgans per executar-les.

Dins d'aquestes competències, les de promoció de la salut, és a dir, totes aquelles actuacions que fan referència a les persones —per exemple, els programes de vacunació, el control de la malaltia de la tuberculosi, la hipertensió, etcètera—, tots aquests que s'han d'executar des de la xarxa assistencial, evidentment es consideren com a competències no concurrents, perquè els ajuntaments hi tenen poques competències assignades; per tant, l'Administració competent és la Generalitat.

Ben al contrari passa amb les competències de protecció de la salut, és a dir, totes aquelles que incideixen sobre el medi, aquestes són concurrents i s'executen des dels organismes gestionats en uns casos per la Generalitat i en d'altres pels ajuntaments.

Per tant, senyor conseller, li preguntariem quan pensa posar en funcionament estructures de prestació de serveis de salut pública, quan pensa concretar l'exercici de l'autoritat sanitària pels diferents nivells de l'Administració pública dins els àmbits en els quals són competents, i en definitiva ens agradaria conèixer quan s'avançarà cap a la descentralització de la salut pública cap als ajuntaments, quan es farà aquest pas de passar competències de salut pública cap als ajuntaments.

Nosaltres creiem que el traspàs de competències de l'Estat espanyol a Catalunya va implicar donar un pas important de descentralització de la salut pública i ara cal que es faci aquest traspàs cap als ajuntaments.

La tercera i última pregunta seria quines són les amenaces que impedeixen el desenvolupament d'aquesta xarxa de salut pública. La primera, la primera amenaça: tenim institucions arcaïques que provenen del vell concepte de salut pública i que ara pretenen controlar les noves estructures; les funcions, per exemple, que realitzen algunes subdireccions de la salut pública són antiquades i cal dotar justament Catalunya d'una xarxa de salut pública efectiva. La segona amenaça: hi ha una dificultat —ho he comentat també— per atorgar la nova salut pública a nivell local; un obstacle que, evidentment, impedeix avançar cap a aquest objectiu de tenir, de fer unes ciutats sanes. La manca d'un marc polític i legislatiu general per facilitar l'articulació d'aquests projectes intersectorials no deixa avançar en aquesta direcció.

Per tant, el que li demanem i el que pretenem amb aquesta interpel·lació és que s'avanci en l'articulació de fórmules de gestió conjunta entre ajuntaments i Generalitat per tal de facilitar l'aplicació del concepte de salut pública en els àmbits més propers als ciutadans.

Ens consta que el Departament de Sanitat i la Federació de Municipis i l'Associació Catalana de Municipis van acordar de crear una sèrie de grups de treball que van analitzar aquestes diferents competències de salut pública. El document analitza quines d'aquestes competències són concurrents i les que no, i el document encara diu més coses i posa èmfasi que les funcions esmentades de protecció de la salut necessiten dispositius específics que han d'estar adscrits al Servei Català de la Salut, però gestionats en algunes ocasions per la Generalitat i en d'altres pels ajuntaments.

Ens preguntem, doncs, per què hi ha tantes dificultats per delimitar justament aquestes competències? Per què hi ha por d'avançar en una decisió política per promoure aquesta salut pública? En definitiva, per acabar —que veig que s'ha encès el llum—, li preguntem: quan pensa desenvolupar la xarxa de salut pública a Catalunya, quan pensa posar en funcionament l'agència de salut pública, en quins municipis i per quin model opta en els municipis més petits?

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Trias i Vidal de Llobatera.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias i Vidal de Llobatera): Molt honorable president, senyores i senyors diputats, senyora diputada, voldria dir primer unes paraules referint-me a alguns punts en què vostè ha incidit especialment per dir-li, en primer lloc, que la salut pública no és una moda, no pot ser una moda, la salut pública és una gran necessitat i és la prioritat número u de tot govern i jo crec que a tot el món; a tot el món. Això no és cap moda.

Vostè diu que la salut pública nostra no funciona bé, i jo li puc dir que hi estic absolutament en desacord, i ho dic en benefici no tant de la Generalitat, només, sinó de les administracions públiques, incloses les administracions locals que hi tenen competències. Jo crec que tenim una salut pública, doncs, bastant bona, com tot el nostre sistema sanitari, que pot ser criticable, que té defectes, no?, perquè és veritat que hi han defectes i és veritat el que diu vostè que tenim tots infeccions alimentàries i és veritat que tenim infeccions hídriques, però d'això no en té la culpa només, si de cas, com a mínim, només la Generalitat. No pot ser que en tingui la culpa, no? Perdoni que li ho digui, per deixar-ho en un cert context i per no aprofundir més, perquè em canso de dir als municipis que col·laborin, de multar-los, de sancionar-los, d'advertir-los, de dir-los que les coses han d'anar d'una manera o d'una altra, no?

Vostè diu: «La culpa que es produeixin aquests infeccions la té la Generalitat.» La gent deixa de fumar o fa més esport o tal perquè de cop la gent s'ha conscienciat. Jo, permeti'm que li digui que també tenim la «culpa» d'això la Generalitat, que la gent millori els seus hàbits. Jo crec que és una cosa que va lligada amb una política, des de fa anys, de salut pública que jo crec que és efectiva i jo crec que és injust, doncs, sincerament, no reconèixer-ho, i, a més, que és una cosa que no fem nosaltres, és a dir, ho fan totes les administracions públiques.

El tema de les estructures de salut pública, que sobretot és al que es refereix vostè, doncs, és un problema que ve precisament de la Llei general de sanitat. Vostè l'ha esmentat; a mi em satisfà que vostè l'esmenti perquè és el culpable d'aquest invent; és a dir, la Llei general de la sanitat, arriba un moment que defineix i diu: «Escolti, aquestes competències són d'uns, aquestes competències són concurrents...», i es descuida una cosa que és importantíssima, i és definir qui finança aquest sistema. I diu: «Escolti, ja s'inventaran siste-

mes de finançament per a aquest sistema.» I aquest és el gran embolic que tenim nosaltres. No tenim ni por ni cap sentit d'aquestes coses que vostè ha dit. Jo no tinc cap por; l'únic que pretenem és en un tema, que és en el tema de la salut pública, en el qual hi han moltes competències que són concurrents entre l'Administració sanitària de la Generalitat i la de les administracions locals, home, és arribar a un acord. I si algú retarda les coses és que fa mesos que intentem posar-nos d'acord en quines són les competències de cadascú, i fa mesos, a més, que intentem convèncer que una bona fórmula de gestionar i d'avançar seria el que jo li he sentit dir al final, que, escolti, m'ha donat una gran alegria, de dir: «Ecolti, per què no fan una agència?» I jo he dit: això que vostè ha dit és el que fa sis mesos que intentem explicar; què és el que hauríem de fer si hi hagués acord.

Perquè és veritat el que diu vostè: dintre de la salut pública hi han dos aspectes; un que és tot el tema de la promoció de la salut, dirigida sobretot a les persones, les vacunacions, etcètera, que jo crec que estem d'acord que, malgrat que no és veritat que les competències siguin totes de la Generalitat –també n'hi ha de concurrents–, però, jo crec que estem tots d'acord que l'important és que la promoció de la salut a les persones estigui absolutament lligada amb l'assistència primària; i per tant, això em sembla que no té cap discussió, i això ha sigut el que ha portat també a buscar les fórmules que a nivell del sector sanitari, del Servei Català de la Salut hi hagi –i hi ha d'haver– la representació dels municipis i de les administracions locals, perquè s'hi sentin involucrats. Jo no em canso de dir: ens interessa molt que els municipis, les administracions locals, els consells comarcals se sentin involucrats realment amb la sanitat del nostre país. No pot ser que perquè hi hagi la Generalitat, doncs, dir: «Ecolti, no, ja no hi intervenim.» És important que hi intervinguin i que ens ajudin en el tema de l'assistència primària.

Però és veritat, també, que hi ha tot l'altre tema, que és de protecció de la salut –perquè aquest primer tema sobretot el fan metges, infermeres o farmacèutics–, i hi ha tot l'altre tema de protecció de la salut, sobretot –que fan farmacèutics, veterinaris etcètera–, que és un tema en el qual, evidentment, sí que hi ha unes competències, doncs, compartides i que en lloc de passar-nos la vida discutint què correspon a cadascun, intentant a cada lloc petit que hi hagi una unitat de salut pública, el lògic és que ens fem a mà amb un instrument que sigui capaç de donar resposta a aquestes entitats, que sigui capaç de sumar els esforços que fem tots a fi i efecte que sigui realitat que tinguem una entitat operativa capaç de fer aquest aspecte de salut pública.

I, a més, amb una finalitat de no duplicar. Vostè sap perfectament que la Generalitat té un conjunt de laboratoris de salut pública, i vostè sap que hi han ajuntaments que tenen laboratoris de salut pública, i vostè sap perfectament que nosaltres, doncs, podem fer enquestes de salut i ens podem trobar amb algun cas que hi han ajuntaments que fan la seva enquesta de salut, i això és una cosa que és malbaratar absolutament els diners. Estant d'acord, a més, que hi ha ajuntaments que tenen molt mèrit perquè han sigut pioners en

aquest tema, que els ho reconeixem i que a més estem disposats a col·laborar i treure profit al màxim de les seves experiències.

Per això a mi em va molt bé la interpellació que fa avui vostè; a més, admetré qualsevol plantejament que es faci en la direcció que volem anar nosaltres... (*Remor de veus.*) No, no, en el sentit que, escolti, fa molt de temps que diem que nosaltres tenim en línia la voluntat de crear una agència de salut pública, que sigui un ens públic de gestió de la salut pública a nivell de Catalunya, en la qual hi hagi la Generalitat i hi estiguin representades les administracions locals i que tinguem llavors, a partir d'aquí, un conjunt tècnics que treballin dintre aquesta empresa de salut pública i donin suport, evidentment, a la Generalitat, als consells comarcals i, evidentment, als ajuntaments. I evidentment que estem d'acord, a més, que es contempli –i a més estem d'acord que es contempli– dintre d'aquest marc una situació excepcional, que és la situació de l'Ajuntament de Barcelona, que probablement és lògic que tingui una agència de salut pública en col·laboració amb la Generalitat, que tingui fins i tot –potser sí– una entitat jurídica diferent, però que, evidentment, després, a la llarga, haurà d'estar ficada dintre d'aquesta agència global.

Aquesta és la línia en què volem anar; aquesta és la línia que, malgrat el que ha dit vostè, li he dit que no hem aconseguit el consens de l'Associació i de la Federació de Municipis –més d'una que d'una altra, no?: ja m'entendrà el que li vull dir–, però que és evident que nosaltres és la línia en què anirem; és la línia en què anirem.

Dic: home, si nosaltres no podem fer això per no malbaratar recursos, el que tenim plantejat és crear una primera fase, una empresa pública, que pot ser que no sigui agència en la qual concentrarem els recursos de la Generalitat. Si realment hi ha un consens, doncs, la voluntat seria anar en aquesta línia d'aquesta agència de salut pública, que a mi em sembla que pot ser una bona eina al servei de tothom. Evidentment, això vol dir sumar recursos –això vol dir sumar recursos–, i aquesta és la dificultat, perquè el que pretén la gent és que ho paguem tot nosaltres i estalviar-se el que s'estan gastant ara les corporacions locals. Això li asseguro que per bona voluntat, bones ganes d'entendre'ns que posem, això és impossible. Això jo crec que cau pel sentit comú, això és impossible.

Jo crec que tenim una bona línia de disseny del que s'ha de fer –jo crec que hi ha una bona línia de disseny del que s'ha de fer– i si tots som una mica generosos, doncs, jo crec que tindrem una molt bona agència de salut pública i, realment, podrem treure el màxim profit i podrem deixar de malbaratar alguns diners que li asseguro –li ho asseguro, eh– que procurem des de la Generalitat no fer-ho. Però la suma total, si fóssim capaços de concentrar els mateixos diners, doncs, tindrien molta més utilitat de la que tenen ara.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Utgés pot formular la rèplica.

La Sra UTGÉS: Gràcies, senyor president. Miri, senyor conseller, el primer que li he volgut dir amb això que la sa-

lut pública és una moda és que els ciutadans estan fent molts esforços per canviar determinats estils de vida; per tant, que en aquest moment és un bon moment per poder posar en funcionament tota aquesta xarxa de salut pública, i evidentment que és una necessitat.

Jo li he repassat les dades i vostè coincidirà amb mi que tenir problemes l'any 1994 de brots epidèmics per toxi-infeccions alimentàries i per gastro-enteritis per mala cloració d'aigües, aquest país no s'ho mereix. Per tant..., evidentment que no s'ho mereix, aquest país. Per tant, evidentment que la salut pública és una necessitat. I cada vegada que parlem d'aquests temes –recordo que hem tingut diversos debats en aquesta legislatura i en la passada, de falta de cloració de les aigües, de problemes d'inspecció dels aliments– sempre es produeix aquest piloteig entre Generalitat i ajuntaments, i, evidentment, la raó de fons és que hi ha una sèrie de competències que són concurrents entre les dues administracions, i per això es va constituir aquest grup de treball, i aquest grup de treball sí que va arribar a un acord; van arribar a un acord el Departament, la Federació i l'Associació de Municipis i es van posar d'acord en quines eren les competències que havia de fer cada administració. Per tant, aquí ja no ens podem passar més aquest piloteig d'una administració a l'altra. Això es va fer l'any 93 i aquí es va quedar aturada tota la feina que s'havia de fer sobre salut pública.

Quina és la dificultat? La dificultat és la mateixa que vostè ha posat quan anomenava la Llei general de sanitat: el tema del finançament. És clar, qui paga tot això? No? Aquest és el tema. I, per tant, vostè no es pot, allò, escapolir les dues vegades de la mateixa qüestió. Si es queixa que la Llei general de sanitat no preveu un finançament, els ajuntaments també poden queixar-se que no hi ha previst tampoc aquest finançament per fer totes aquestes competències.

Per tant, jo voldria que ens poguéss dir amb més claredat... Ens ha dit que estava d'acord en el tema de l'agència de salut pública, i jo voldria saber si aquest model es farà extrapolable a tots els municipis o s'opta per algun model diferent en altres municipis més petits –els problemes, evidentment, són diferents. I, sobretot, com s'organitzarà l'accés als cossos de sanitaris locals? Crec que és un tema important, aquest, i, per tant, voldria saber com està aquesta qüestió. Però el que em sembla més greu és que aquí, en aquesta cambra, hi ha diversos alcaldes i gent que estan en els ajuntaments i que aquest debat els sona un pèl estrany, que no acaben de conèixer quina és la nomenclatura, i això és el perill, perquè si ja hi ha un model definit per la Conselleria, sense que els ajuntaments s'hagin assabentat de què és tot això, em semblaria que no és el camí correcte.

Per tant, voldria –per acabar, perquè és molt tard– que de tots aquests projectes, de tots aquests acords a què es va arribar en aquest grup de treball, en fes vostè, senyor conseller, realitats polítiques, realitats polítiques, que són, evidentment, les úniques que poden tenir efectes positius.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Molt honorable president, senyores i senyors diputats, seré molt breu. Vostè diu i centra el tema –i realment té la raó– en qui paga, no? I diu: «Escolti, vostè passa la pilota al de Madrid.» Però és que dóna la casualitat que és qui té els calés, no, és qui té els calés, i és qui no ens paga, i és qui no ens paga. I és a qui, per aconseguir rebre el que ens deuen de fa dos o tres anys, hem de pidolar d'una manera espectacular. No entraré més en això, però dir-ho.

No està clar quin és el sistema de pagament. Fins ara, hi ha un conjunt de municipis que han desenvolupat unes estructures i tenen unes estructures, i, per tant, la cosa lògica seria sumar-les i ser capaços de fer aquesta agència, que vostè diu: «Vostè hi està d'acord, amb aquesta agència?» No, no és que hi estiguem d'acord, és que ho hem inventat nosaltres, això de fer aquesta agència; no és que hi estiguem d'acord o no, és que hem sigut nosaltres els que hem proposat això. I vostè fa un plantejament, home, la veritat que és injust, vostè ha fet un plantejament que jo crec que és tremendament injust, al final, que és que diu: «Escolti'm, els ajuntaments no estan assabentats...» Escolti'm, en això sí que li puc dir que no hi ha dret, en això, perquè el que estem fent és intentar arribar a un consens màxim amb els ajuntaments, parlant amb l'Associació, amb la Federació i intentant buscar maneres perquè en això pugui ser possible un acord. Evidentment, vostè fa un plantejament que no sé si parla d'agència, o si vostè parla de microagències o de coses rares, perquè vostè fa un plantejament que diu: «Escolti, com ho farà vostè...?» Nosaltres el que pretenem fer és una agència, una agència que, com a màxim, dintre seu pot tenir una altra agència que sigui la de salut pública de Barcelona, però pretenem fer una agència per a tot Catalunya, perquè doni suport als ajuntaments. O si vostè diu: «Escolti'm, aquesta agència que podríem fer...» Com a màxim, el que es pot fer és que es divideixi en tantes regions sanitàries com hi ha, però el que no es pot fer és microagències a cada poblet; és a dir que el que s'ha de fer és una estructura perquè doni suport, doncs, realment de salut pública a aquestes altres entitats. En cap cas vol dir treure aquelles funcions que segur que avui dia estan fent els metges o farmacèutics dels cossos sanitaris locals, que, evidentment, aquestes activitats, en molts casos les han d'absorbir els equips d'atenció primària.

Miri, jo li asseguro que si es fa una agència nosaltres respectarem tots els drets adquirits –i amb això acabaria–, però li asseguro que deixarem de parlar de cossos sanitaris locals, perquè, si fem una agència i la convertim en una empresa, el que no continuarem és utilitzant unes terminologies que no són gens d'empresa, que són de coses que dificulten molt el funcionament d'una entitat d'aquest tipus.

Nosaltres –jo ho he dit diferents cops i vostè m'ho ha sentit dir– volem una sanitat finançada públicament, però que tingui uns sistemes de provisió diferenciats, i nosaltres podem tenir, a través d'aquesta empresa, un bon mecanisme de provisió de serveis a tots els ajuntaments, consells co-

marcals i a tots els ens de Catalunya. Ara, el que és impossible és creure que això es pot fer sense que tothom hi aportï la seva part. Això, vostè només ha de fer números, jo crec que vostè n'és capaç, o, si no, li explico a part quant vol dir això; vostè calculi el que gasta cada un dels ajuntaments, i veurà que, això, és impossible suportar-ho (*remor de veus*). El que hem de fer és sumar esforços a fi i efecte que, si sumem nosaltres tots els esforços, es poden estalviar diners que avui es gasten. He dit cinquanta cops: els diners que es gastin, evidentment, no els estalviarem del que gastem a la

Generalitat, i aquest és el màxim oferiment que puc fer i que espero que algun dia, evidentment, tant l'Associació com la Federació de Municipis diguin que estan d'acord amb un plantejament com aquest, que em sembla molt seriós i de molta col·laboració.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Fins demà, a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(*Són tres quarts de nou del vespre i set minuts.*)

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (preus amb IVA inclòs)

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès a Multitext, SL, Barcelona.

